

SENTEZ**12-13**

100'üncü Yılında, Yaşasın Sovyet Ermenistanı! (2/2)

Ermenistan'da Sovyet İktidarının İnşası

Ermenistan Komünist Partisi (EKP) önderliğinde Ye-revan'a coşkulu halkın sevgi gösterileri altında giren Ermeni komünistler iktidarı Taşnaklardan aldılar. Bu

durumu "Komünist" gazetesi şöyle açıklıyordu: "Ka-çınılmaz olan gerçekleştirildi. İşçi-köylü devriminin yükselen dev dalgaları Ararat dağının doruklarını bile kendi kanatlarının altına almayı başardı. Bugün bu doruklarda Sovyet Ermenistan'ının bayrağı dalga-lanmaktadır. Bu tarihten itibaren Ermenistan emekçi yığınlarının Büyük Ekim Devrimi başlamıştır."

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

6 - 19 Ocak 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 228

www.ozgurgelecek21.net

Fiyatı: 2 TL

EMEK**7**

Halkın Yarasını Sarmaz Ankara

180 milyar TL'nin üzerinde tarım-sal kredi borcu bulunan köylüler 16.12.2020 tarihinde yurdun dört bir yanından Ankara'ya gelmek için sözleşmiş olsalar da polis en-geline takıldıkları için bir araya ge-lemediler.

DÜNYA**16 - 17**

2020: Direniş ve Mücadele Yılı

2020 yılı açılışını koronavirüs salgı-nıyla yaparken, ezilenler açısından dünya genelinde farklı taleplerle isyanın ve protestoların yükseldiği bir yıl oldu. Las Tesis'den George Floyd eylemlerine MeToo eylem-lerinden Peru'da işçi direnişlerine dünya 2020 yılında isyanlarla çal-kalandı. Türkiye'de de faşizmin her türlü saldırısına karşın mücadele yeni yol haritalarıyla beraber yük-seliyor.

Partizan Sayı 96 Yayına Hazırlanıyor

Partizan Dergisinin 96. sayısı zengin bir içerikle okuyucularıyla buluşmaya hazırlanıyor.

Derginin bu sayısında geride bıraktığımız 2020 yılının iç siyasette öne çıkan gündemlerine dair bir değerlendirmeyi, pandemiyle birlikte kadın ve LGBTİ+'ların sorunlarını ve bu gündem etrafında kadın hareketinin örgütlediği kampanyaya dair "Erk-Eklik Pandemisi İle Ezilen Cinsel Kimlik ve Yönelimlerin "Normal"ini Yaratmak Üzerine" başlıklı bir analizi bulabileceksiniz.

Dergide pandemiyle birlikte egemenlerin giderek derinleştiği ırkçılığın tarihsel bir değerlendirmesini içeren "İrkçiliğin Tarihsel Evrimi Ve Günümüzdeki Boyutu" başlıklı incelemeyi içeren bir makale ile Ortadoğu'da son dönemlerde yaşanan çatışma ve kutuplaşmaya ilişkin "Ortadoğu'da Dalas Giderek Derinleşiyor" başlıklı bir analiz yer alıyor.

Dergide ayrıca Çin'de Ekim 1949'da gerçekleşen Yeni Demokratik Devrim sürecini genişçe ele alan bir araştırma yer alıyor.

Ankara Birleşik Gençlik Meclisleri Kuruluşunu Deklare Etti: Birlikte Yürüyoruz!

YDG, SGDF, SÖH, DÖB, Dev-Güç ve HDP Gençlik Meclisleri, Ankara'da 21 Aralık günü yaptıkları basın açıklamasıyla BGM'nin kuruluşunu ilan etti.

HDP Çankaya İlçe Örgütü'nde yapılan deklarasyon açıklamasında içeriye "*Faşizme Karşı Özgürlüğümüz için Birlikte Yürüyoruz*" pankartı asıldı. Basın metnini ise BGM adına Yelda Öztürk okudu. Okunan basın metninde, Türkiye'deki süreç anlatırken, "*Dış savaşlarla şovenizmin körüklendiği, ezilen uluslara yönelik nefret saldırılarının yoğunlaştığı günlerden geçiyoruz*" denildi.

Saldırıların bu dendi artmasının son olmayacağı da vurgulanırken, şunlar ifade edildi:

"Bugün imkân ve olanaklarımızla birbirini besleyen ve güçlendiren bir hattın inşasının, omuz omuza yürüttüğümüz birleşik mücadeleyi yükseltmenin bu sorumluluğa yanıt olacağını göreberek önümüzdeki dönemde gençliğin birleşik mücadelesini büyütmeyi, imkân ve olanaklar yaratmayı, gençliğin yaşadığı sorunlara karşı birlikte mücadele yürütmeyi önümüze hedef olarak koyuyoruz. Sorunlarımız ortak, kurtuluşumuz da ortak. Özgürlüğümüz için faşizme karşı mücadeleyi büyütme üzere önümüzdeki süreçte emekçi semtlerde, liselerde, kampüslerde, sokaklarda birleşik mücadeleyi "Birlikte Yürüyoruz" şiarıyla örgütleyeceğimizi ifade ediyoruz."

Hangi Yoldaşımız Üzerinde İşkence İle Zafer Kazandınız?

Gençlik Örgütleri, tutuklu SGDF üyeleri Yücel Yavuz ile Devrim Taylan Eryılmaz'ın hapisshane- de işkence görmesine ilişkin 30 Aralık günün İHD Ankara Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

Açıklamaya Eryılmaz'ın ailesi de katıldı. Gençlik örgütleri adına açıklamayı okuyan, Tunahan Gözlügöl, SGDF üyeleri Yavuz ile Eryılmaz'ın 19 Ekim'de 3 günlük gözaltı sonrası emniyette ifade işlemi yapılmadan savcılığa çıkarılıp tutuklandıklarını hatırlattı. '2 ayı aşkın süreye rağmen telefon görüşüne çıkmış değiller, Karantina bahanesi ile tek kişilik hücrelerde bir ay boyunca tecrit edildiler" diyen Gözlügöl, şöyle devam etti: "Hapishanede her gün 2 defa yapılan sayım sırasında ayakta sıraya geçerek hazır beklemeleri istenmekte. Hapishane idaresinin bu onur kırıcı uygulamasını kabul etmeyen Yücel ve Devrim 19 Aralık günü ayakta sayım vermedikleri için gardiyanlar tarafından küfür ve hakarete uğradılar".

20 Aralık sabahında ise baskın arama yaşandığını aktaran Gözlügöl, "Cinsiyetçi küfürlerin ardından gardiyanlar tarafından çembere alınarak darp edildiler. Ağır bir şekilde darp edilen yoldaş-

larımız AKP'li Özlem Zengin'in 'İnanamıyorum yok öyle bir şey' dediği, Süleyman Soylu'nun savunduğu çıplak aramaya maruz bırakıldılar" diye belirtti.

Açıklama sonunda ise polis dernek çıkışında GBT uygulamasında bulunarak şu kişileri gözaltına aldı: Celil Resuloğlu, Deniz Baran Erbudak ve Ege Kök.

Tutsak Partizanalardan Dayanışma Açlık Grevi!

Hapishanelerde süren açlık grevi eylemine Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesinde bulunan tutsak Partizanlar açlık grevine girerek destek verdi.

Tekirdağ 1 Nolu F tipi hapisshanesinde tutsak Partizanlar, 27 Kasım'da PKK ve PJAK'lı tutsaklarca PKK Lideri Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit politikasına, Covid-19 pandemisi bahanesiyle getirilen kısıtlamalara, hapishanelerde artan baskı ve hak gasplarına karşı başlatılan açlık grevi eylemine, açlık grevi taleplerinin talepleri olduğunu ifade eden tutsak Partizanlar dayanışma amacıyla 14 Aralık 2020'de beş günlük destek açlık grevine girdiler.

Bu kapsamda açlık grevine girdiklerini dilekçe ile belirten tutsak Partizanalara, hapishane yönetimi tarafından açılan soruşturma kapsamında bir aylık etkinliklerden alıkoyma cezası verildi.

İzmir'de Asgari Ücret Eylemi: Örgütlenelim, Mücadele Edelim!

Partizan, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Kaldıraç, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), Toplumsal Özgürlük Partisi(TÖP), EİB, Ekmek ve Onur, İzmir'de 2021 yılı asgari ücretine ilişkin açıklama yaptı.

Karşıyaka Vapur İskelesi İşbankası önünde 25 Aralık'ta yapılan eylemde, "*İnsanca yaşanabilir, vergiden muaf asgari ücret için örgütlenmeye, mücadeleye*" yazılı pankart açıldı.

Açıklamayı okuyan Sibel Yaşar, son 70 yılın en büyük yoksulluğunun yaşandığını kaydetti. İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret için, fabrikalarda, atölyelerde, havzalarda her alanda yanyana gelme ve mücadele etme çağrısı yapan Yaşar, "Birleşelim, işyeri komiteleri kurarak taban iradesini açığa çıkartalım, tek tek fabrikalardan biraraya gelerek devletin, patronların ve sendika ağalarının bizleri soktuğu çıksızlıktan kurtulalım. Haklarımız ve geleceğimiz için taleplerimizle örgütlenelim, mücadele edelim" ifadelerini kullandı.

2021 Faşizme Güçlü Darbelerin İndiği, Özgürlüğün Kazanıldığı Yıl Olacak!

Salgın geniş yığınlarca emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünün, insanlık düşmanı bir sistem olduğunun daha fazla sorgulanmasına vesile olmuştur. Elbette bu sorgulamaya iyi bir şeydir. Ancak tek başına bir anlam ifade etmez. Sorgulamanın örgütlü bir şekilde kuvveden fiile çıkması gerekir.

Yeni bir yıla girerken geçmiş yılın muhasebesini yapmak ve önümüzdeki yıl için dersler çıkarmak önemli. Geride bıraktığımız yıl genel değerlendirme açısından “felaketlerle dolu bir yıl” olarak değerlendirildi ve değerlendirilmeye devam ediliyor. Bunun nedeni de Covid-19 salgını olarak gösterilmekte. Dünya genelinde “resmi açıklamalara” göre Covid-19 tespit edilen kişi sayısının 83 milyon 68 bin olduğu, 1 milyon 812 bin 208 kişinin hayatını kaybettiği ve 58 milyon 869 bin 75 kişinin sağlığına kavuştuğu belirtilmektedir. Meselenin sağlıkla ilgili olması beraberinde bütün insanlığı etkilemesini getirdi. Bu durum elbette dünya çapında yaşanan ölümler ve vaka sayısı açısından değerlendirildiğinde doğru bir genellemedir. Ancak her genellemede olduğu gibi kendi içinde eksik yanları da barındırıyor.

Salgının “bütün insanlığı” etkilediği doğrudur. Bu doğrultuda birlikte sınıflı bir toplum düzeni içinde yaşadığımız dikkate alındığında salgının herkesi aynı düzeyde etkilemediği de açıktır. Diğer bir ifadeyle salgın esas olarak, işçi sınıfı ve ezilen yoksul halkları etkilemiştir. Sağlık hizmetlerine ulaşmada sıkıntı yaşayan, olanak ve imkanları bulunmayanlar salgından birinci derecede etkilenmiştir. Bu bizi salgının aynı zamanda sınıfsal bir olgu olduğu gerçekliğine götürür. Dolayısıyla Covid-19 salgını değerlendirirken sınıfsal bir yaklaşımla hareket etmek gerekir.

Salgına rağmen kapitalist sistem “çarklar dönsün” diyerek başta işçi sınıfı olmak üzere yaşamını emeğiyle kazanan

çalışan kesimleri büyük bir risk ile karşı karşıya bıraktı. Kimi emperyalist-kapitalist devletlerin salgın nedeniyle “yardım” adı altında emekçilere “destek” amaçlı ödeme yapması ve bunun kimi çevrelerce olumlanması kabul edilebilir değildir. Nihayetinde bu devletler halktan vergi adı altında aldıklarını göstermelik rakamlarla halka vermekte ve bunu da “salgınla mücadele” diye propaganda etmektedirler. Türkiye gibi ülkeler, bırakalım halka yardım etmeyi “salgınla mücadele” adına açıkladıkları önlem paketleriyle, patronlara destek çıkmış, halka ise İBAN numarası vererek para toplamıştır.

Salgının kriz içinde olan emperyalist kapitalist sistemin krizini daha da derinleştirdiği ifade edilmektedir. Kapitalizmin 1929 krizinden daha kötü sonuçlarla karşı karşıya olduğu belirtilmektedir. Bu, doğrudan doğruya işçi sınıfını ve çalışanları etkileyecektir. Salgın sonrasında işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler açısından işsizliğin, açlığın ve yoksulluğun daha da artmasıyla karşı karşıya kalınacağı açıktır.

Salgına rağmen emperyalist-kapitalizmin kendi çıkarları doğrultusunda politika geliştirmesi önümüzdeki süreçte de çatışma ve savaşların devam edeceği anlamına gelmektedir. Özellikle ABD emperyalizmi uzunca bir süredir

Çin emperyalizmiyle yaşadığı çelişki nedeniyle güçlerini ve yönelimini Pasifik bölgesine taşımak istese de ‘Genişletilmiş Ortadoğu’da yani başta Ukrayna, Libya, Suriye, Irak ve İran olmak üzere bölgenin genelindeki çatışma ve çekişmelerin 2021’de de yaşanacak olması kuvvetle muhtemeldir.

Hakim sınıflar, salgını kendi politik çıkarları açısından kullandılar. Bunun bir yanı “sürü bağışıklığı” politikasıyla nüfusu kendileri açısından düzenlemek, bir diğer yanı ise pandemi gerekçesiyle sınıf mücadelesinin kazanımlarının gasp edilmesidir. Hatırlanırsa, salgın öncesinde dünya çapında yaklaşık 50 ülkede yaygın kitle gösterileri, isyanlar, halk hareketleri yaşanıyordu. Hakim sınıflar “salgın önlemleri” gerekçesiyle bu eylemlere sadece şiddetle yönelmediler aynı zamanda propaganda aygıtlarını çalıştırarak, “virüs tehlikesi” aracılığıyla kitlelerin hareketlerini baskıladılar. Görünen o ki önümüzdeki süreçte de hakim sınıflar, virüsü kendi hakimiyetlerini tahkim etmek için kullanmaya devam edecekler.

Salgın geniş yığınlarca emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünün, insanlık düşmanı bir sistem olduğunun daha fazla sorgulanmasına vesile olmuştur. Elbette bu sorgulamaya iyi bir şeydir.

Ancak tek başına bir anlam ifade etmez. Sorgulamanın örgütlü bir şekilde kuvveden fiile çıkması gerekir. Salgına rağmen dünya çapında kitlelerin hareketliliğinin, isyan ve eylemlerinin son derece güçlü bir zemini oluşmuş durumdadır. Salgınla kapitalist krizin daha da derinleşmesi beraberinde kitlelerin içinde buldukları duruma tepki göstermelerini, isyan etmelerini getirecektir. Dünya çapında yeni isyan dalgaları kapıda.

İşçilere sefalet ücreti ve borç bütçesi

Virüs salgını Türkiye’yi de doğrudan etkilemiştir. Ancak önemli bir ayrıntıyla; Türk hakim sınıflarının “salgınla mücadele politikası” salgının etkisini daha da artırmış görünmektedir. Salgın sürecinde “başarılı mücadele yürüttüklerini” iddia edenler, verilerle oynadıklarını, “hasta” ve “vaka” ayrımı yaptıklarını açıklamak zorunda kalmışlardır. Bu durum Türk hakim sınıflarının salgına karşı adı konmamış bir “sürü bağışıklığı” politikası izledikleri anlamına gelmektedir. 1 Ocak 2021 verilerine göre Türkiye’de 2.208.652 kişinin virüse yakalandığı, 2.100.650 kişi iyileştiği ve 20.881 kişinin hayatını kaybettiği açıklanmıştır. Elbette bu rakamlar resmi rakamlardır ve özellikle sağlık birliklerinin ve sendikaların açıklamalarıyla bir-

likte değerlendirildiğinde rakamların çok daha yüksek olduğu anlaşılmaktadır.

Salgınla birlikte TC ekonomisinin içinde bulunduğu kriz hali daha da derinleşecektir. Bu durum hakim sınıf sözcülerinin ekonomide işlerin yerinde olduğu propagandalarına rağmen böyledir. Nitekim kriz nedeniyle bizzat R.T. Erdoğan "acı reçete"den bahsetmek zorunda kalmıştır. Salgın başlangıcında "salgını fırsata çevirmek"ten bahsedip pozisyon belirleyen egemenler, gelinen aşamada salgının ve ekonomik krizin yükünü, işçi sınıfına ve çalışan halka yıkmakta kararlı görünmektedirler. Bu açıdan değerlendirildiğinde gerçekten salgını fırsata çevirmiş durumdadırlar.

Her şey bir yana milyonlarca çalışan için son derece önemli olan yeni asgari ücretin tutarı bunu göstermektedir. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, 2021 yılı asgari ücretinin net 2 bin 825 lira 90 kuruş olduğunu açıklamıştır. Açıklanan bu asgari ücretin Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan'ın önümüzdeki yıl alacağı 88 bin liralık maaşı ile karşılaştırıldığında, Erdoğan'ın 31 asgari ücretlinin bir aylık maaşını parasını tek başına alacağı anlamına gelmektedir. Yine R.T. Erdoğan'ın maaşına 2021 yılı için aylık olarak yapılan 6 bin 750 liralık zam ise 3.5 asgari ücrete denk gelmektedir.

"İtibardan tasarruf" etmeyenler, halkın "bir dilim kuru ekmele doyduklarını ve aç olmadıklarını" savunmakta ve kendilerine daha yüksek artış yapmaktadırlar. Asgari ücrete 2021 yılında yüzde 21.56

oranında artış yapılırken, Cumhurbaşkanlığı'nın bütçesindeki artış ise yüzde 28.1 olarak gerçekleşmiş durumdadır. Belirlenen asgari ücrete göre, çalışanın günlük aldığı para 94 lira iken bunun bugünkü dolar kuru karşılığı ise 12.5 dolardır. Durum öyle bir hal almıştır ki patron örgütlerinden olan İstanbul Ticaret Odası yaptığı açıklamada: "İmalatta saatlik işçi maliyeti Türkiye'de 5.6 Amerikan dolarıyken, Almanya'da bu maliyet 47.2 Amerikan dolarıdır" diyerek yabancı kapitalistlere "ucuz iş gücü sömürsü" çağrısı yapabilmektedir. Bu durum "yerli ve milli" patronların kendi işçilerine bakışının öznlü ifadesidir.

Türk ekonomisinin "uçuşta" olduğunu iddia edenler hazırladıkları ve yasalaştırdıkları 2021 bütçesiyle aslında gerçeği ifade etmektedirler.

Bütçede, 2020'de yaklaşık 790,7 milyar lira olması beklenen vergi gelirinin, 2021'de yüzde 16,7 artarak 922 milyar 744 milyon liraya yükselmesi hedeflenmektedir. 2021 Ocak ayından itibaren ezilenler bir zam yağmuru ile karşı karşıya kalacaktır. Görüldüğü üzere bütçenin gelir kısmının büyük bölümünü vergiler oluşturmaktadır.

İçerde dışarda savaştan başka yöntem bulamayan iktidar bu duruma paralel olarak 2021 yılı bütçesinde İçişleri Bakanlığı, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), Emniyet Genel Müdürlüğü (EGM), Jandarma Genel Komutanlığı, Milli Savunma Bakanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı'na toplamda 148 milyar 471 milyon 798 bin TL ayırarak, "savaşa de-

Önümüzdeki süreç, işçi sınıfı ve emekçilerin derinleşen çelişkileriyle birleşik direniş güçlerinin daha fazla ilişkilendiği, temas ettiği ve beraber mücadele yürüttüğü bir perspektifle ele alınmalıdır.

dam"da ısrar edeceğini göstermektedir.

Dolayısıyla önümüzdeki süreçte salgınla beraber koşulların daha da ağırlaşacağı anlaşılmaktadır. İşçi sınıfını ve çalışan halkı, daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk ve açlık beklemektedir. Bu ise sınıf bilinçli devrimcilerin görevlerine işaret etmektedir. Faşist rejim her alanda sıkıştıkça, krizden krize girdikçe içeride ve dışarda saldırganlığını, faşist terörünü artıracaktır. Bu saldırganlığa karşı gelişen direnişlerle kaynaşmak, kitlelerin isyan ve tepkilerinden beslenerek mücadeleyi büyütmek göreviyle karşı karşıyayız.

2021'de faşizme güçlü darbeler indirecek, özgürlüğü kazanacağız! Önümüzdeki yılın işçi ve emekçiler başta olmak üzere, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetler, Aleviler başta olmak üzere çeşitli inançlar, kadınlar, LGBTI+'lar, gençler ve elbette doğa ve insan dışındaki hayvanlar açısından nasıl geçeceğini R.T. Erdoğan'ın açıklamasından rahatlıkla anlayabiliriz: "2021 demokratik ve ekonomik reform yılı olacak. Demokratik reformları kimse bizi mecbur bıraktığı için değil, milletimizin her bir ferdi bunlara layık olduğu için yapıyoruz." (26 Aralık 2020)

Türk hakim sınıfları ve onların sözcüleri ne zaman "reform"dan bahsetseler orada işçi sınıfı ve halka yönelik saldırı vardır. Bu tarihsel tecrübeyle sabittir. Dolayısıyla 2021 yılında Türk ve Kürt uluslarından ve çeşitli milliyet ve inançlardan işçi sınıfı ve halka yönelik kapsamlı saldırılar gerçekleştirileceği öngörülmelidir.

Yıl biterken mecliste kanunlaştırılan "derneklere kayyım ataması ve avukatlara işbirlikçilik dayatılması" bu saldırının son hazırlıklarından biridir. Örgütlenme ve savunma hakkına doğrudan müdahale anlamına gelen bu durum, faşist rejimin

"yerli ve milli" muhalefet yaratma, deyim yerindeyse kendi iktidarı için "dikensiz gül bahçesi yaratma" hedefinde son hızla ilerlediğini göstermektedir.

Saldırımın özellikle Kürt halkının mücadelesine dönük olacağı, Kürt halkının mücadelesinin hedefleneceği 2020 yılının sonlarına doğru yapılan açıklamalardan anlaşılmaktadır. R.T. Erdoğan başta olmak üzere AKP yöneticilerinin Selahattin Demirtaş ve HDP hakkında yaptıkları açıklamaların yanında MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın'ın "HDP/PKK kamilen itlafi gereken bir siyasi haşere sürüsüdür" (12 Aralık 2020) sözlerine partisinin lideri D. Bahçeli'de "temizlik" ifadesiyle katıldı: "Zehirli haşeratla mücadele milli haysiyete muhtesem hizmettir. Bölücülükle mücadele istiklalimize onur verici destektir. Artık seçenek kalmamıştır: Ya terörizm ya temizlik ya bölücülük ya da huzur. Her siyasi parti tarafını ve tercihini yapmalıdır." (16 Aralık 2020)

Bu ifadeler ağır faşist suçlara ve katliam çağrılarına karşılık gelmektedir. Bu MHP'nin klasik yaklaşımıdır denip, geçilmemelidir. Burada açıktan açığa devlet aygıtı eliyle topluma ırkçılık, şovenizm zehri pompalanmakta, soykırım suçunun alt yapısı hazırlanmaktadır.

AKP-MHP iktidar bloğunun bu yaklaşımı elbette kendi sıkışmışlıklarıyla ilgilidir. Faşist rejim sıkıştıkça, tehdit ve saldırı dozunu arttırmaktadır. Devrimciler bu durumu ciddiye almalı, başta halkın kendi öz savunmasının hazırlanması olmak üzere, karşımıza çıkan her gündeme her olanağa bu temelde de yaklaşılmalıdır.

Söz konusu süreç, salgın koşulları da dikkate alınarak faaliyet yürütülen bütün alanlarda, her alanın kendi gerçekliği ve özgünlüğü çerçevesinde, kendi dilini ve söylemini ürettiği, birleşik direnişi inşa ettiği, devrimcilerin güçlerini birleştirerek, ortak düşmana karşı ortak mevzilerde mücadele etmesinin aracı kılınmalıdır.

Önümüzdeki süreç, işçi sınıfı ve emekçilerin derinleşen çelişkileriyle birleşik direniş güçlerinin daha fazla ilişkilendiği, temas ettiği ve beraber mücadele yürüttüğü bir perspektifle ele alınmalıdır.

2020 yılı sonlarında devrimcilerin birleşik mücadele pratikleri hem kitleler hem de düşman tarafından dikkate alınmıştır. Bu durum yürütmesi gereken yolu da özetlemekte 2021 yılının faşizme ağır darbeler indirdiğimiz, özgürlüğü kazandığımız bir yıl olmasını koşullamaktadır.

PTT İşçileri: “Biz Bu Direnişi Sonuna Kadar Sürdüreceğiz”

Pandemi döneminin ağır yükünü sırtlayan emekçiler arasında yer alan postacı ve kargocular PTT’de işten çıkarıldı.

PTT’de taşeron olarak çalışan çok sayıda işçi, bağımsız PTT-SEN ve PTT-KARGO-SEN’e üye olduktan sonra işten atıldı. PTT-SEN’in beş genel merkez yöneticisi, İzmir, Malatya, Giresun il temsilcileri ile iki işyeri temsilcisi ve PTT-KARGO-SEN’in 4 genel merkez yöneticisi işten atıldı. Genel başkanı ile 1 asil ve 2 yedek yönetici de ücretsiz izne çıkarıldı ve ardından onlar da işten çıkarıldı. PTT emekçileri de bu işten çıkarılma ve sendika düşmanlığına karşı 9 Aralık günü İstanbul, İzmir ve Bursa’da direnişe başladılar.

İstanbul ve İzmir’deki PTT Baş Müdürlükleri önünde oturma eylemi başlatan posta ve kargo emekçileri, ‘işe geri dönme’ ve ‘sendikal mücadele’ hakları için direnmeye devam ediyor. Biz de direnişe devam eden PTT-SEN Genel Başkanı Burhan Tan ile devam eden direnişe dair konuştuk.

Tan, ilk olarak PTT içerisindeki taşeron işçilerin çalışma ortamlarından buna karşı neden sendikal örgütlenmeye gittiklerinden bahsetti:

“Ben Burhan Tan, 36 yaşındayım ve 3 çocuğum var. PTT’de ise dağıtımçı yani postacı olarak çalışıyorum. Daha doğrusu postada çalışırken kargoya sürgün oldum Bahçelievler Şubesi’nde. Yani çalışırken yaşadığımız sıkıntılar sendika kurmadan önce de vardı. Mesela çalışma saatleri çok değişti. Normalde PTT Genel Müdürlüğü karar verir ama baktığın zaman Avrupa Yakası ile Anadolu Yakası için bile ayrı saatler uygulanıyordu. Biz Avrupa Yakası’nda sabah 8 buçukta başlayıp akşam 5’te çıkıyorduk. Ama Anadolu’da sabah 8 buçuk, akşam 5’e kadar çalışıyorlardı. Onlar cumartesi öğlene kadar çalışıp öğleden sonrasını mesai olarak alıyorlardı, biz ise cumartesi günü tam gün çalışıyorduk. Onun dışında işin bütün yükü biz taşeronların üstündeydi. Yani kargosu, kolisi, postası, kimliği, ehliyeti, ruhsatı yani aklımıza ne geliyorsa biz yapıyorduk o işleri. Kadrolu olanlar ise sadece tebligatı dağıtıyorlardı. Çalışma alanında bunlara ek olarak baskı ve mobbing çok oluyordu. Yani biraz itiraz ettiğin zaman sana direk ‘kardeşim çalışıyorsan çalış yoksa çık’ diyorlardı. O sürecin ardından da biz

4-5 arkadaş ücretsiz izne çıkarılmıştık 25 Kasım’da. Daha sonra bizi tamamen işten çıkardılar ve biz de 9 Aralık’ta eyleme başladık. İlk olarak İstanbul, İzmir ve Bursa’da eyleme başlamıştık. Daha sonra Bursa’da biraz sıkıntılar oldu ve şimdi İstanbul ile İzmir’de devam ediyoruz.

Sendika kurduktan sonra taşeron işçiler kim ki sendika kuruyor tavrına girdiler. Ki biz sendikayı kuralı 1 buçuk sene oluyor. Esasen 2 sendika kurduk: Biri PTT-Sen diğeri de PTT-Kargo Sen.”

Pandemi döneminde kargo işçilerinin yükünü anlatmasını istedik Tan’dan. Tan ise şunları söyledi:

“Pandemide millet evine çekildikten sonra herkes internetten sipariş vermeye başladı. Bununla birlikte bizim de iş yükümüz artmış oldu. Yani bu dönemde birlikte biz de full time çalışmaya, ara vermemeye hatta cumartesi ve pazar da çalışmaya başladık. Hatta Covid-19 çıkan yerlerde temashı arkadaşlara temashı olduklarını söylemeyin diyorlardı. Yani sizin canınızın bir önemi yok. Size bir maske, bir eldiven veriyorlardı o kadar. Diğer merkezlerde mesela pozitifsin ve 14 gün rapor aldın. Yani onu bile senin burnundan getiriyorlardı dönüştü.”

Sendikalaşmanın ardından mevcut mobbing ve baskının daha da arttığını dile getirdi:

“Zaten biz sendikayı kurduktan sonra PTT başta olmak üzere şirketler bize düşman gibi baktı. Çünkü istemiyorlardı örgütlenmemizi, bilinçli olmamızı, işçilerle toplanmamızı. İşçiler sabah gelsin, akşam gitsin, sesleri çıkmasın ve hep bu şekilde devam etsin istiyorlardı. PTT’nin ayrı ayrı bölgelerindeki şirketleri de bizim bir araya gelmemizi istemiyorlardı.

İşçilerde önceden gelen sendikaların bir şey yapmadığından yakınıyorlardı ve soğuyordu sendikadan. Açıkçası bu halde olmamızın bir nedeni de diğer sendikalar. Yani Allah rızası için biri de çıkıp demedi ki ben bu insanların hakkını savunayım. Zaten bunları söylemedikleri için biz yeni sendika kurma kararı aldık. Zaten biz sendikayı kurduktan sonra PTT hareketlenmeye başladı. Eskiden kimse bilmezdi sendikanın ne olduğunu.

Yani 81 ilde adımız duyuldu, bir enerji yarattı. Ama tabii istemediler bunun olmasını. PTT ve ona bağlı şirketler bundan dolayı bize iyi gözle bakmıyorlardı.

“Biz sendikayı kurduktan sonra PTT’de başta olmak üzere şirketler bize düşman gibi baktı. Çünkü istemiyorlardı örgütlenmemizi, bilinçli olmamızı, işçilerle toplanmamızı.”

SÖYLEŞİ | BURHAN TAN

Başka sendikalar elini kolunu sallayarak Genel Merkez’e girerken biz giremiyorlardık. Yani bize her türlü baskı vardı

Bu süreçte işten çıkarmak ‘sözde’ yasak ancak PTT işçileri işten çıkarıldı. İşten çıkarılma süreçlerini sorduğumuz Tan bize şunları söyledi:

“Abi ben 36 yaşındayım ve memleketinde her an her şey olabilir. Yani memleketin saati saatine uymuyor. Düşünsene Cumhurbaşkanlığı bir genelge yayınlıyor ve işten çıkarılma olmayacak diyor. Ama bizi sürgün ediyor ve üstüne 8 ay sonra işten çıkarıyor. Bana telefon açıp Topkapı’ya çağırıyorlar. Ben de ücretsiz izne çıkarılacağım diye gittim çünkü diğer arkadaşlarımızı ücretsiz izne çıkarmışlardı. Ama beni direk işten çıkardılar. Tabii işten ilk çıkardıkları kişi de ben oldum. Benim işten çıkarılmamın akabinde 4 arkadaşım daha işten çıkardılar.

Biz işten çıkarıldıktan sonra onlar sandı ki biz sesimizi çıkarmayacağız, oturacağız oturduğumuz yerde ve mahkeme kapılarında sürüneceğiz. Ama onların hesap etmediği gibi gittik eyleme başladık 9 Aralık’ta, ses çıkarmaya başladık. Bu

cesareti bulmaz dediler ama biz o cesareti bulduk. Eylemlerimizi yapmaya devam edeceğiz.

Tan son olarak eylemlerle ilgili talepleri sıraladı:

“Biz ilk olarak işten atılan ve ücretsiz izne gönderilen arkadaşlarımızın işe geri döndürülmelerini istiyoruz. Bununla birlikte sendikamıza yönelen baskıların son bulmasını ve tabii ki iyi bir çalışma ortamı istiyoruz. Çalışırken mutlu ve huzurlu bir şekilde çalışmak istiyoruz. Bunun için de PTT’deki taşeronlaşmaya son verilerek taşeronların kendi bünyesine alınması gerekiyor. Biz bu talepler için direnişi sonuna kadar sürdüreceğiz”

Tan, direniş alanında polislerin kendilerine yönelik baskılarını da belirtti. Direnişleri tüm taşeron işçileri için yaptıklarını da vurgulayan Tan son olarak şunları ifade etti:

Ben son olarak PTT’de çalışan 14 bin taşerona sesleniyorum. Kimse korkmasın, korkmaya da gerek yok. Bugün bizim başımıza gelen yarın hepimizin başına gelebilir. O yüzden biraraya gelmemiz ve birlikte olmamız lazım.

SÖYLEŞİ | Ekmekçioğulları'nda Direniş Sürüyor

“Kamuoyundan şunu istiyoruz. Bu yalanın karşısında dursunlar, bu zulmün ve katliamın karşısında dursunlar. Ülkenin neresinde olursa olsun işçilerin bu şekilde yaftalandığı, bu şekilde iftiranın atıldığı noktalarda gelsinler o fabrikaların önünde o işçilerle birlikte dirensinler.”

Çorum'da Ekmekçioğulları Metal ve Kimya Sanayi fabrikasında sendikacı oldukları için işten çıkarılan işçiler, hakları için direnişe geçti.

Pandemi sürecinde işten çıkarmalar yasaklandı, fakat patronlar bu süreci bir fırsata dönüştürerek kod 29 madde kapsamında işten çıkarmalara devam ediyor. Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlü oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi sürüyor.

Ekmekçioğulları fabrikası önünde işçilerin direnişi 4 haftayı geride bırakırken, Birleşik Metal İş Sendikası Anadolu Şubesi Başkanı Deniz Ilgan, pandemi sürecinde işten çıkarılan işçilerin koşullarını ve direnişi Özgür Gelecek'e anlattı. Röportajımızı sizlerle paylaşıyoruz.

Sizi direnişe götüren süreci bize biraz anlatır mısınız?

Yedi ay önce orada bir ilişki çıktı görüşmeler oldu Arkadaşların talepleri vardı örgütlenme noktasında 7 ay boyunca komiteleri kurduk, örgütlenme çalışmasını yaptık. 30 Kasım'dan itibaren çoğunluk sayısına erişti. Çalışma genel müdürlüğüne başvurumuzu yaptık, 4 Aralıkta çoğunluk yetkisini aldık. İşveren yasal bir bildirim gelmeden bir yerden duyum aldı, aldığı duyum üzerinden bir arkadaşımızı aralığın ilk haftasında işten çıkardı. İstanbul'da Ekmekçioğulları'nın başka bir yerinde, genel başkanımız ve örgütlenme daire başkanımız işverenle bir görüşme yaptı. Sendikacı olmak anayasal bir hak ve işten çıkarılan işçinin geri alınması talebimizi ilettili. Yapılan görüşmede işverenin söylediği şu oldu; “ben pazartesi Çorum'a gideceğim 50 kişi işten atacağım orda kıyım yapacağım, kan dökceğim...” bu tip konuşmalar oldu, olmaması gereken şeyler. Tabi daha sonra pazartesi günü akşam 22.00'da Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan tehdit mesajları, bildirimleri gelmeye başladı. Pazartesi saat 22.00'dan Salı günü sabaha kadar 28 kişiyi işten çıkardılar. Biz 28 işçinin çıkarıldığını biliyorduk. Salı günü sabah işyerine gittik, “işçiler sendikacı olduğu için işten çıkarılmamasını yaptığımız doğru değil” demeye gittik. İşbaşı yapmak için metin okuyucu var. Diğerler işçilerin birçoğunun da metin okuyucudan kaydı silinmiş, onlar işyerine alınmadı ve işten çıkışlara devam edildi. İşyerine almayınca tabi orada direniş başladı. İşveren avukatı geldi. Söylediği şeydu arkadaşlara; “geçmiş unutulur, gelin çalışın, işbaşı yapın” diyerek açıklama

yaptı. Biz de onun üzerine, tamam deyip girdik fabrikanın bahçesine; “işimizi istiyoruz” dedik. Bu sefer de üretim müdürü geldi. Yani açıklama oyalamamış, zaman kazanmak için yaptıkları bir kandırmaca. Üretim müdürü 'burası bizim özel alan, özel mülkiyetimiz, sizi işten attık' deyip içerdekileri dışarı çıkardı. İnatla o vardiyanın sonuna dek biz bekledik, çalışacağız sendikacı olarak dedik. Fabrikanın kapısından içeri dahi sokmadılar. Bugün 25. Gün. 25 gündür orada devam ediyor direniş.

“Ortaçağ sistemi var”

Biraz işçilerin koşullarından bahseder misiniz?

Sendikacı olmak örgütlü olmak, zaten her yurttaşın her bireyin hakkı. Sadece bu değil orada daha farklı şeyler var. Oradaki çalışma şartları zaten insani koşullarda değil. Ortaçağ sistemi var. Yapılan üretimden kaynaklı sağlık problemleri var, ve işverenin ciddi anlamda işçilere mobbingi, baskısı ve hakaretleri var. İşçilerin kanında ciddi oranda kurşun var. Orada yapılan testlerin sonuçlarında, yetkililerin söylediği kanında kurşun çıkanlar tedaviye gittiklerinde tedavi ve yol masraflarının hepsi işçilere mal edilmekte. İşyeri hekimi test sonucu açıklamıyor, işyeri hekiminin söylemiş olduğu bir rakam işte 3,44 oranında kanında kurşun var, dediği oran 30'un üzerinde çıkıyor doğru bilgi de verilmiyor. Bu gelecekte işçilere kanser riskini gösteriyor. Gelecekte işçiler potansiyel kanser hastası. Yarın bir gün tedavi görmedikleri koşulda ya da bu durumla ilgili bir çalışma yapılmadığı sürece buradaki işçiler kanser olacak. Sağlık konusunda zaten fabrikada hiçbir şey yapılmıyor. Yemek ve çeşitli ihtiyaçlar noktasında zaten her şey problemli. O yüzden sendikacı olma talepleri vardı. Oldular da. Bugün 25. Gün, direniş devam ediyor. İşçi arkadaşlarımızla birlikte sendikacı bir şekilde gireceğimiz güne kadar da devam edecek.

Oradaki direniş şuan Çorum'dan da çıkarak, Ankara ve Türkiye'nin gündemine girmiş durumda. Ama patronun bu konuda hala adım atmaması neyin göstergesi? Ya da nasıl bir yaklaşım içerisinde?

Patron orada adımı şunun için atmıyor; sadece Çorum'daki Ekmekçioğulları için değil, genel itibariyle tüm işverenler pandemi sürecini zaten fırsata çevirdiler. Bir yapıştırma yapıyorlar. Yaptıkları yapıştırma oradaki işçiyi atarken ne diye atacak 25/2 “iyi niyet ve ahlak kurallarına uyma-

yan davranış” diyerek attı. Şimdi sendikacı olmak ahlaksızlık mıymış ya da işçileri pandemi sürecinde sendikacı olup, anayasal haklarını kullandılar diye işverene davranışı mı ahlaksız oldu. Burada yapılan şu; Birincisi insanların anayasal hakkına saygı gösterilmiyor, anayasa zaten çiğneniyor. İkincisi işin içinde bir iftira var. Anayasal hakkını çiğnemek için iftira atılmakta. İftira şu; “iyi niyet ve ahlak kurallarına uymayan” 4857 iş kanunu 25/2 kapsamında işten çıkarıyor. Ve buna hiç kimse hesap sormuyor. Yani yöneten siyasi güç, devleti yöneten de “sen suç işliyorsun, anayasayı çiğnedin, insanlara iftira atarak işten çıkarıyorsun” gibi bununla ilgili herhangi bir yaptırım, müdahale olmadığı için işveren de bundan cesaret alıyor. İşverenlerin hepsi bir yaptırım olmamasından cesaret alıyor. Zaten çıkarılan yasalara genel itibariyle baktığımız zaman çokta işçinin üzerine yapılan değil, işveren lehine yapılan, işveren birliklerinin; TİSK'in, MESS'in, ve bazı sektörlerde farklı farklı işveren sendikalarının ya da işveren birliklerinin TUSİAD, MUSİAD hepsi içerisinde, onların talebi doğrultusunda yasalar çıkarılmakta. Siyaset bu açık kapılardan bunlara siz ne yaparsanız yapın ben müdahale etmem mesajını veririse, işte böyle olur. İşveren de cesaret alır, işçileri köle gibi çalıştırmaya devam eder. Bu ülkede hukuk adalet topal ördek olduğu sürece zaten bu şeyler yaşanacak.

Pandemide sözde “işçilerin işten çıkarılması” yasaklandı. Fakat bu dönemde yüzlerce işçi işten çıkarıldı. İşçiler neye dayandırılarak işten çıkarılmakta?

İş kanunda 25/2 maddesinde “iyi niyet ve ahlak kurallarına uymayan” diye başlayan madde; işyerinde hırsızlık yaparsan, işyerinde hakaret edersen işyerinde tacize kalkışırsan bu gibi durumlar için koyulan bir madde. Aslında tehlikeli bir yan var. Pandemide işten çıkarma yasağı koyuyorsun, sonra o yasağın önünü açıyorsun, önünü açarken de şunu diyorsun; 25/2 maddeden “iyi niyet ve ahlak kurallarına uymayan maddeden çıkış yapılabilir” diyorsun. Bu açık olursa işverenler döner şunu yapar doğrudan; 25/2 kapsamında yapıştırma iftirayla insanları sendikacı oldukları diye ya da hoşuna gitmeyen noktada işten çıkarmaya kalkar. Burada esas kötü olan şu; oradaki çıkış sebepleri sosyal güvenliğe bildiriliyor. Kişi neyden çıkarıldı atıyorum işte performanstan çıkarıldı, iş-

leniyor. Kişi neyden çıkarıldı kendi istifası etti, işleniyor. Kişi neyden çıkarıldı sıkıntı orada başlıyor. İşçi kod 29'dan çıkarıldığı zaman, işçinin sosyal güvenlik kaydına işleniyor. Yani ömrü boyunca işleniyor. Başka bir işverene gidip başvuruda bulunduğunuzda, işe başlatmak için sigorta girişi yaptığında sistemde seni görüyor. 25/2 kod 29'dan çıkarılmış olduğunuz çıkıyor, fişlemek budur işte. Sendikacı olmak isteyen işçiyi anayasa hakkını kullanan işçiyi bu kodla bu maddeyle fişlerseniz yarın bir gün başka işverene şunu diyor; bakın bu işyerinde sendikacı olmaya kalktı zaten o işte fişlendi “yüz kızartan suçtan” çıkarıldı diyerek, adını hırsız, tacizci koyuyorsunuz. “Bunu işe almayın ha” mesajı verilmekte. Asıl tehlikeli olan işçilerin fişlenmesi. İnsanların hayatlarıyla oynuyorlar. Bırakın o anı, fabrikada çalıştığı işi, insanların hayatlarıyla oynuyorlar. Problem bu. İlk başta düzeltilmesi gereken de bu.

Son olarak direniş nasıl gidiyor. İşçilerin moral ve motivasyonu nasıl? Kamuoyuna nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?

Arkadaşların moralleri gayet iyi. Fabrika önlerinde yapılan eylem, grev ile birlikte insanlar mevcut şartların biraz daha farkına vardı. İlk günkü işçinin tavrına göre şu an ki tavır çok daha örgütlü. Daha fazla hakkına sahip çıkan daha direnişçi bir yan var. Kamuoyunda ciddi anlamda destek var. Sürekli destek olan kurum ve kuruluşlar sağ olsunlar bizi hiç yalnız bırakmadılar. Bundan sonra da bizim istediğimiz şu aslında bu iş Çorum'u aştı, Türkiye'nin gündemine oturdu. Bu direniş devam edecek. Kamuoyuna çağrımız sadece Ekmekçioğlu'yla sınırlı değil. Tabi ki şuanda bizim için ve kendim için ilk sırada Ekmekçioğulları var, direk kendim direnişin içindeyim. Ama nere olursa olsun işte Baldur olsun, Migros işçileri olsun... Artık şu kaçınılmaz, bu ülkede işçileri fişliyorlar, bu ülkede işçilerin hayatlarıyla oynuyorlar. Kod 29'dan işten çıkarılanlar fişleniyor, ömür boyu iftiraya uğruyorlar. Her yerden iş imkânını kısıtlıyorlar, toplumun içinde bakın bunlar işte şöyle suçlu böyle suçlu diyerek bunu kayıt altına alıyorlar. Kamuoyundan şunu istiyoruz. Bu yalanın karşısında dursunlar, bu zulmün ve katliamın karşısında dursunlar. Ülkenin neresinde olursa olsun işçilerin bu şekilde yaftalandığı, bu şekilde iftiranın atıldığı noktalarda gelsinler o fabrikaların önünde o işçilerle birlikte dirensinler.

Halkın Yarasını Sarmaz Ankara

180 milyar TL'nin üzerinde tarımsal kredi borcu bulunan köylüler 16.12.2020 tarihinde yurdun dört bir yanından Ankara'ya gelmek için sözleşmiş olsalar da polis engeline takıldıkları için bir araya gelemediler.

Ankara girişinde sivil polisler tarafından durdurularak il dışına çıkarıldılar. Türkiye'de, köylüler bir kez daha yaşadıkları ülkenin başkentine sokulmadılar. Ankara hakkını arayan, emeğine-alınterine sahip çıkan, köylüler için yasaklı kent ilan ediliyor. AKP iktidarının coğrafyamızda yaşanan sorunlara karşı genel yaklaşımı "konuşmazsan böyle bir sorun da yoktur" anlayışı olduğundan sorun hangi konu olursa olsun dile getirilmesine, yüksek sesle ifade edilmesine tahammül edilmiyor. Hak arama mücadelesi içerisinde olan emekçilerin talepleri en sert yöntemlerle bastırılıyor. İşçinin, köylünün, kadınların, gençlerin, işsizlerin, açlıkla yüz yüze olan halk sınıflarının demokratik yaşam talepleri yasaklanarak devlet düşmanı ilan ediliyor.

Köylülerin TBMM önünde basın açıklaması yapmak istemesi AKP tarafından iktidara saldırı olarak algılandığı için bastırılması gereken bir kalkışma muamelesi görmüştür. Üreticinin meclis önünde basın açıklaması yapmasının nedeni belli; sorunların tüm ülke tarafından duyulmasını istemeleridir. Üreticilerin geçtiğimiz ay torba yasa kapsamında hazırlanan "esnafın devlete olan vergi, prim ve kredi borçlarının yeniden yapılandırılması" maddesi içinde kendilerinin yok sayılmasını, yasanın köylülerin borçlarını kapsam dışı bırakarak TBMM'de kabul edilmesini protesto ediyor. Koronavirüs pandemisinin ekonomideki olumsuz yansımalarının "çözümü" için siyasi iktidar ekonomiyi canlandırmak adına kimi göstermelik adımlar atıyor olsa da şu ana kadar hazırlanan 'yardım paketleri' içinde tarım alanında yaşanan sorunlarla ilgili hiçbir adım atılmamıştır.

Köylü/küçük aile işletmeciliğinin yaşadığı sorunların çözümü için adım atılması şöyle dursun bu sorunların konuşulması yasaklanıyor. Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli ise Türkiye'de değil de Hollanda'da bakanlık yapıyormuş gibi meclis kürsüsünden "Tarım alanında hiçbir sorun yok, çok iyi durumdayız. Çiftçinin moralinin bozulmasına izin vermeyiz." şeklinde konuşabiliyor. Kuru ekmeğin lüks sayıldığı mecliste bakanın da bu şekilde konuşmasında absürt bir durum yoktur. Bankalara, Tarım-Kredi Kooperatifleri'ne borçlarının yeniden yapılandırılmasını dile getirmek için meclis önünde bir araya gelmek isteyen ama toplanmalarına dahi izin verilme-

yen köylüler, "Tarım ve Orman Bakanı'nın söylediği gibi tarımda her şey iyi gidiyorsa ben neden tarlada değil de buradayım?" diyerek tepkisini dile getirdikten sonra şöyle devam etmiştir; "Beş yüz civarında çiftçi bir araya gelerek meclis önünde protesto yapmak istedik ama izin verilmedi, polis eskortu eşliğinde Ankara'dan kovulduk." Bu tepkiler tarımda her şeyin yolunda gittiği yerde dile getiriliyor!

Tarım ve Orman Bakanı'nın söyledikleri bir kenarda dursun Türkiye'de tarıma bakan yok. Köylünün geleceği çalınarak, emperyalist- kapitalist gıda-ilaç sanayi endüstrisinin eline terk edilmiştir. Köylü yılların biriktirdiği borç yüküyle mücadele ediyor kimisi ise pes ederek, malını mülkünü satarak üretimden çekilmek zorunda kalıyor. Çiftçi Kayıt Sistemi'ne (ÇKS) 2003 yılında 2 milyon 287 bin üretici kayıtlıyken, 2019 yılında bu oran 2 milyon 83 bine düştü. 2020 yılına gelindiğinde ise dramatik bir düşüşle sayı 1 milyon 800 binin altına inmiştir. Köylünün kredi borcu 2002 yılında 2.4 milyar iken 2020 yılına gelindiğinde bu oran 180 milyara yükseliyor. (Tarım ve Orman Bakanlığı köylünün kredi borcunu 'ticari sır' diyerek açıklamadığından köylünün/ küçük aile işletmeciliğinin tam olarak ne kadar borcu var bilinmiyor. 180 milyar sayısını ise TBMM'de Tarım ve Orman Bakanlığı'nın 2021 yılı bütçe görüşmeleri sırasında CHP'li bir vekil açıkladı.)

Rakamlarda da görüldüğü gibi AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından itibaren köylünün bankalara olan borcu her yıl katlanarak devam etmiştir. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK)'nun 2020 Temmuz verilerine göre tarım sektöründe kullanılan kredi miktarı 123.5 milyar TL. Üreticinin bankalara olan kredi borcu buzdüğünün sadece görülen kısmı. Köylünün Tarım -Kredi Kooperatifleri'ne, tüccara, tefeciye (tüccar- tefeciye borçlanma kırsal alanlarda en yaygın borçlanma biçimidir) şirketlere, zirai bayiiere, zincir marketlere vb. yerlere de borcu vardır. Özcesi Türkiye'de köylülük büyük bir borç yükü altındadır.

Tarım-Kredi Kooperatifi Genel Müdürlüğü kamuoyunda oluşan tepkiler sonrası bir açıklama yapmak zorunda kalarak torba yasa ile çıkarılan borç yapılandırılması maddesine ek yapılacağını açıkladı. Üreticinin kullandığı yatırım kredisinin %10'unun peşin ödenmesi halinde geri kalan borcun üç yıl içinde ödenmesi şartıyla yeniden yapılandırılacağını açıklamış olsa da bu köylü için bir şey ifade etmiyor. Şartlara bağlanmış kredi yapılandırması köylü-

nün sorununu çözmekten çok uzak. Bir çok üreticinin borcu milyonları aşmış %10'unu ödeyecek güçte değiller. Bunun yanı sıra Tarım-Kredi Kooperatifleri krediyi "yatırım kredisi" dışında başka kalemler altında verdiği için köylünün toplam kredi borcu içinde yatırım kredisi çok küçük bir oranı kapsıyor. Ankara'da tepkisini dile getiren bir üreticinin "300 bin TL TTK borcum var. Bunun sadece 12 bin TL'si yatırım kredisi, ben borcumun geri kalanını yapılandıramazsam nasıl ödeyebilirim?" sözleri yapılan düzenlemenin göstermelik olduğunu açığa çıkarıyor.

Borçlanma tercih değil, zorunluluktur. TÜİK'in 10 Aralık 2020 verilerine göre Kasım ayı Tarım Ürünleri Üretici Fiyat Endeksi (Tarım-ÜFE) aylık % 3,52 artarken yıllık bazda % 20,76 yükseldi. TÜİK'in masa başında siyasi erkin özel siparişi üzerine hazırlanan verilerinde bile Tarım-ÜFE yıllık tüketici fiyat endeksinin %25 üzerindeyken gerçekte ise ürün değer cinsine göre değişiklik gösteren girdi maliyetinin yükselişi yıllık bazda %40- 60 arasında olmuştur.

Kuruluş amacı tarımsal üretimi, köylüyü desteklemek ve milli gelire katkı sağlamak için tarımsal desteklerle ve ucuz kredilerle küçük üreticiyi "piyasa koşullarından" korumak olan Ziraat Bankası ve Tarım-Kredi Kooperatifleri bugün piyasanın üzerinde faiz oranlarıyla kredi veriyor.

ANAP- MHP- DSP koalisyon hükümetinin imzalamış olduğu IMF programını 2002 yılında hükümete gelen AKP devralmış ve programda hiçbir değişikliğe gitmeden uzatmıştır. IMF, DB, DTÖ ve AB uyum programı doğrultusunda hükümetlerden istenen Tarım Reformu Uygulama Projesi (TRUP)'nin eksiksiz uygulanmasıdır. TRUP sözleşmesi içinde yer alan, "tarım sektöründe yapısal değişiklik", "tarım desteklerinin kaldırılması", tarım kredi

faizlerinin piyasa koşullarına getirilmesi" maddelerinin siyasi iktidar tarafından eksiksiz uygulanışı bugün çiftçinin, köylünün yaşadığı kredi borç bataklığının nedenidir. Tarımsal desteklerin kaldırılması, kaldırılmayan ürünlerdeki desteklerinse sembolik düzeye indirilmesi üreticiyi daha fazla kredi çekmeye zorlamıştır. Eski haliyle bile borçları ödemekte güçlük çeken üreticinin piyasa koşullarına(daha üstüne) getirilmiş faizleri ödemesine imkân yoktur.

2018 yılından bu yana yaşanmakta olan ekonomik kriz korona pandemisinin etkisiyle krizden çöküntüye evrildi. Ekonomik çöküntüden en fazla etkilenen kesimlerden biri de tarımsal üretim faaliyeti içinde olan küçük üreticiler oldu. AKP pandemisinin etkilerini hafifletmek adı altında göstermelik kimi ekonomi paketleri açıklamış olsa da hiçbirinin içinde üreticinin yaşadığı sorunlar yer almadı. Esnafın devlete olan vergi-prim- kredi borçlarının yeniden yapılandırılması kapsamında mecliste kabul edilen yasa maddesinin içinde köylünün borçlarının yok sayılması siyasi iktidar erkinin tarım politikasının sonucudur. AKP'nin tarım politikası tarımı tasfiye etmek üzerinde olduğu için işçinin, köylünün, emekçilerin lehine bir şey yer almaz. Köylülerin emperyalist-kapitalist tarım tekellerinin uyguladığı(uygulattığı) tarım rejimine karşı mücadelesinin ön koşulu siyasi iktidarın tarım rejimine karşı köy kooperatiflerinde, "çiftçi sendikalarında" emeklerini birleştirmelerinden, bir arada hareket etmekten geçiyor.

Köylünün coğrafik olarak dağılık olması vb. nedenlerle ekstra oluşan sorunları aşmak için sınıf bilinçli dışsal etkenlerin sorumluluğudur. Bugün köylüye yaşadığı sorunları anlatmaya gerek yok, onlar zaten bunları her gün yapıyor. Sofrasına kuru ekmeği koyamayan köylüyü bir araya getirmek öncelik olmalı...

KADINLARIN BİRLİĞİ

KADINLAR İÇİN ÖZGÜR GELECEĞİN UMUDU VE ANAHTARI

Biz kadınların elimizdekileri korurken, diğer yandan hamle yapan, mevzi kazanan, sistemin çizdiği sınırların ve yöntemlerin dışına taşan, patriyarkayı sadece tek tek başlıklarda değil, aynı zamanda bir bütün ortadan kaldırmanın yöntemlerine geçen bir mücadele...

2020 yılının, bir Çin bedduasındaki “tuhaf zamanlar” a karşılık geldiği, özellikle Covid-19’un ortaya çıkışı ve tüm dünyayı etkileyen pandemiye dönüşmesi sonucu sıkça tekrarlanan bir söylem oldu. İki emperyalist paylaşım savaşını, atom bombalarını; veba, kolera, “İspanyol” gribi, HIV, ebola gibi sayısız salgını vb. nedenlerle yüz milyonlarca insanın yaşamını yitirdiğini gören bir dünyayla karşılaştığımızda gerçekten “tuhaf” zamanlardan mı geçiyoruz? Tartışılır!

2020 yılının kadınlar cephesinden görüntüsü ise Mona Lisa tablosu gibi. Bir yanında örneğin coğrafyamızda kadın kırımının devam ettiği, üç yüzden fazla kadının bu cinayetlerde yaşamını yitirdiği, İstanbul Sözleşmesi başta olmak üzere kazanılmış hakların elimizden alınmaya çalışıldığı, erkekliğin giderek güçlendiği, pandemiyle evlere kapanmanın sonucu ev içi şiddetin katbekat arttığı, yine pandemi nedeniyle istihdam edilen kadın işgücünün yüzde 7, kadın istihdamının yüzde 5.2 oranında azaldığı, kadın düşmanı söylemlerin, yayınların vs. dramatik bir şekilde yükseldiği vb. bir yılı geride bıraktık. Birleşmiş Milletler’in raporlarına göre pandeminin başladığı günden bu yana

dünya genelinde 243 milyon kadın, cinsel ve fiziksel şiddete maruz kaldı!

Hele ki, yılın son günlerinde aynı gün Aylin Sözer, Vesile Dönmez, Selda Taş ve Betül Tuğluk isimli kadınların hayattan koparılması 2020 yılının özeti gibi serdi gözlerimizin önüne kadın kırımının boyutunu. Aylin, Kemal Delbe isimli erkek tarafından iki gün rehin tutulduktan sonra yakılarak, Vesile ve Betül oğulları ve Selda ise evli olduğu erkek tarafından katledildi... Bu tablo sadece coğrafyamıza özgü değil tabii ki, Meksika’dan Arjantin’e, İspanya’dan Mısır’a, Hindistan’a aşağı yukarı aynı sahneler yaşanıyor. 2020, kadınlar için bu şekilde yaşanırken, buradan bir umut çıkarmak için Pollyanna olmaya gerek yok. Çünkü bu, Mona Lisa’nın yüzünde nefret, korku ve öfke taşıyan sadece yüzde 17’lik ifade.*

Bu karanlık tablonun bir de yüzde 83’lük bölümü var ki, 2020’yi geride bırakırken, kadınlar olarak tutunduğumuz, umudu içinde beslediğimiz ve 2020 dünyasına damgasını vuran kadın isyanı, kadınların birbirlerine cesaret bulaştırarak yarattığı, “birlikte güçlü” oldukları yüzü burada saklı. Kadınların bu süreçte isyanı hiçbir zaman tek bir ülkeyle sınırlı kalmadı, Şili’nin sesi Türkiye’de yankılandı, ABD’li kadınların eylemleri Avrupa’da ses buldu, Rojava’lı kadınların direnişi tüm Ortadoğu’da duyuldu... Kadınlar birbirlerini etkiledi, birbirlerine cesaret bulaştırdı, umut verdi ve bir bütün daha güçlü oldu...

Bu isyanı fetişleştirmek gibi bir bakışımız yok elbette. Öncelikle tüm bu hareketlerin-isyanın direniş odaklı olduğunun altını çizerek, **militan bir kadın hareketi** yaratmanın önemine dikkat çekmek gerekir. Militanlıktan kastımız daha çok molotof, daha çok barikat, daha

çok çatışma değil ya da tek başına bu değil. Birincisi tartıştığımız şey radikallik değil militanlıktır. İkincisi sokağa çıkan kadınların militanlığından kimsenin bir kuşkusu yoktur-olmamalıdır; **mücadelenin militan bir çizgide olup olmadığından** bahsetmekteyiz. Zira militanlık öncelikle hedefte-amaçta ortaya çıkar; bize umut taşıyan 2020’nin kadın isyanlarının esasta “savunma” çizgisinde olduğunu kabul etmek gerekir. Sahip olduklarımızı, gasp edilme tehlikesi altındaki –yaşama hakkı da dahil- haklarımızı korumaya dönük bir savunmadan bahsediyoruz. Bu az şey değil elbet, ama biz kadınların elimizdekileri korurken, diğer yandan hamle yapan, mevzi kazanan, sistemin çizdiği sınırların ve yöntemlerin dışına taşan, patriyarkayı sadece tek tek başlıklarda değil, aynı zamanda bir bütün ortadan kaldırmanın yöntemlerine geçen bir mücadele... Sistemin dayattığı gündemlerin (İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme tartışması gibi) yanı sıra kendi gündemini oluşturabilen, bu gündemi kadın kitleleriyle buluşturabilen bir mücadele çizgisi... Nicelik olarak geniş kadın kitlelerini kucaklayabilen, diğer yandan ise nitelik olarak da gelişen, örgütlü bir mecrada esas hedefi de vuran bir mücadele...

Böylesi bir mücadele, bugünden yarına yaşama geçirilebilecek bir olgu değilse de, kadınlar için özgür bir geleceğin anahtarı burada saklıdır.

* *Amsterdam Üniversitesi ve Illinois Üniversitesi tarafından geliştirilen “duygu tanımlama yazılımı”nın farklı hesaplamalarıyla elde edilen, Mona Lisa’nın yüz ifadesinin, istatistik sonuçlarına göre Mona Lisa’nın ifadesi; % 83 mutluluk, % 9 nefret, % 6 korku ve % 2 oranında öfkeden oluşuyor. Yazıda bilimsel bir oranlama değil, teşbih-te bulunulmuştur.*

Aylin, Selda, Vesile ve Betül İçin Eylemler

İstanbul

İstanbul Sözleşmesi’ni Uygula Kampanya Grubu, Kadıköy’de Aylin Sözer, Selda Taş, Vesile Dönmez, Betül Tuğluk ve katledilen tüm kadınlar için Kadıköy’de saat.19.00’da bir eylem gerçekleştirdi.

YDK’nın içinde olduğu kadınlar, “Erkek şiddeti her gün kadınları öldürüyor, İsyandayız,” yazılı pankartın açıldığı eylemde, “İstanbul Sözleşmesini uygula”, “Katledilen kadınlar isyanımızdır”, “Yaşamak istiyoruz” ile aynı hafta içinde katledilen Aylin Sözer, Selda Taş ve Vesile Dönmez’in isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşıdı.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Eylem Saruca, “Her gün artan kadın cinayetleri haberleri ile uyanırken, erkeğe cesaret veren erkek devlet İstanbul Sözleşmesi’ni uygulamak bir yana, İstanbul Sözleşmesinden geri çekilmeyi tartışmaya devam ediyor. Cezasızlık politikalarının, İstanbul Sözleşmesinin uygulanmamasının bedelini kadınlar yaşamlarıyla ödüyor. Sadece dün 4 kadın katledildi” dedi.

Ankara

Ankara’da Ankara Kadın Platformu Aylin Sözer, Selda Taş ve Vesile Dönmez’in katledilmesini protesto etmek amacıyla, saat 17.30’da Çankaya Belediyesi önüne çağrı yaptı.

Belediyenin karşısında Selanik Caddesinin ağzını kesen polis kadınların eylemini engellemeye çalıştı. Ancak kadınların iradesi ve inadı ile kitle Çankaya Belediyesi önüne geçerek basın açıklamasını gerçekleştirdi.

YDK’nın bileşeni olduğu Ankara kadın Platformunun çağrısıyla bir araya gelen kadınlar açıklama boyunca alkış ve zılgıtlarla “Bir kişi daha eksilmeceğiz” “Kadınlar birlikte birlikte güçlü”, “Jin jian azadi” sloganlarını haykırdı.

İzmir

YDK’nın da parçası olduğu İstanbul Sözleşmesi Uygulansın Kampanya Grubu, Karşıyaka’da kadın katliamlarını protesto etti.

“Kadın cinayetlerini önle, İstanbul Sözleşmesi’ni uygula” yazılı pankartın açıldığı eylemde “Kadınlar artık susmayacaklar” yazılı dövizler taşıdı.

Kampanya Grubu adına basın açıklamasını okuyan Mehtap Alişan, kadınların eşit, özgür ve adil bir yaşam mücadelesi büyüdükçe, erkek egemen sistemin saldırılarının da kendisini örgütlediğini, her gün kadınların katledildiğini, erkeklere cesaret veren erkek devletin İstanbul Sözleşmesi’ni uygulamak bir yana, geri çekilmeyi tartıştığını dile getirdi. Açıklama kadınların, hakları ve yaşamları için alanlarda mücadeleye devam edeceklerine yönelik vurgularla sona erdi.

İFŞA ÜZERİNE | Kadın Öfkesi Büyürken, Bir Bedel Olarak İfşa Ne Ki?! (1/2)

Makale, yenedemokratkadın.net'den alınmıştır.

Kadın bedeni, emeği ve kimliği üzerindeki erkek tahakkümün çeşitli yöntemlerinden biri olarak taciz, kadınlar açısından gündelik ve bir o kadar da yaşamsal etkilere neden oluyor. Bugünlerde #MeToo hareketinin ülkemizdeki yansıması olan edebiyat alanında yaşanan taciz ve mobbingin teşhir edildiği #UykularımızKaçsın hareketinin ardından bu konu sıklıkla tartışılmaya başlandı. Bu konu üzerine çokça yazıldı, çizildi ve tartışıldı ama hala tartışmaya, polemik yürütmeye ve çözümleri konuşmaya çokça ihtiyacımız var. Öne çıktığımızı düşündüğümüz kimi başlıklarla ilgili tartışmaları açmak istediğimiz bu yazımız, bu ihtiyacımızın bir ürünü olarak kolektif kimi tartışmalarımızdan oluşuyor.

İlk tartışma başlığı olarak kadın ve LGBTİ+'lara dönük dillendirilen tacizin flört, teklif ve iltifat ile karıştırılması suçlamasını ele almak istiyoruz. Elbette böyle bir "karıştırma hali" mevcut ama bu hal, aslında kadın ve LGBTİ+'ların yarattığı bir karışıklıktan ziyade egemen cinsiyet olarak erkeklere ait bir durum. Yalnız "karıştırma" masum bir sözcük, çünkü binlerce yıllık egemen ve iktidar olma halini sürdüren, toplumsal yönetim biçimleri tarafından geliştirilen erkeklik, kuşkusuz kadını tahakküm altına alma çabasının hangi veçheler ve yol-yöntemle ortaya çıktığını bilemeyecek ya da bunu "karıştıracak" denli masum değil. Dolayısıyla cinsiyetler arası eşitliği kabul etmeyen, egemen olma halinden ödün vermeyen erkekliğin kendi çıkarları doğrultusunda flört, teklif, iltifat ve taciz'i birbirinin içine yedirerek hayata geçirmesi oldukça sıradan bir olgudur ve de bunları birbirinden ayırt etmeye dönük bir çaba içerisinde değildir. Kaldı ki ortaya çıkan ifşalar ya da kadınların taciz olarak tanımladıkları ve paylaştıkları birçok şey, bu konuda belirsizliğe mahal vermeyecek kadar tacizlerin çok açık yaşandığını gösteriyor.

İfşa; erk-ek dünyaya gedik açmak...

Devam edersek; ifşa hareketiyle kadınlar ve LGBTİ+'lar kendi aralarında ciddi bir dayanışma ağı örerken, bu süreçte kimi sorular da açığa çıktı. İfşanın kadın hareketi açısından politik bir araç olup olmadığı, bu aracı kullanırken ne gibi sonuçlara yol açabileceği ve nasıl yol-yöntemlerle

Cinsiyetler arası eşitliği kabul etmeyen, egemen olma halinden ödün vermeyen erkekliğin kendi çıkarları doğrultusunda flört, teklif, iltifat ve taciz'i birbirinin içine yedirerek hayata geçirmesi oldukça sıradan bir olgudur ve de bunları birbirinden ayırt etmeye dönük bir çaba içerisinde değildir.

İfşanın daha sağlıklı bir araç haline getirebileceği, "Kadın beyanı esaslı" ilkesi ile ilişkisi... gibi konular kadın hareketi açısından geliştirici tartışma başlıkları olarak öne çıkıyor. Kuşkusuz kadın hareketi, çok geniş bir erk-ek manipülasyonu ve saldırısı altında toza-dumana büründürülmek, böylelikle de altı boşaltılmak istenen "ifşa tartışmaları" içerisinde bunları ayıkladı. İfşalar sonucu tacizci erkeklerin ödemek zorunda kaldıkları bedeli "linç" olarak adlandıran korku dolu çılgınlardan ifşanın orta sınıf kadınlara ait "abartılı" bir araç olduğuna dair kadın hareketinde ayrışma yaratmayı hedefleyen söylemlere, ifşanın başa bela olmasının aslında taa "Kadın beyanı esaslı" ilkesiyle ilgisi olduğu için en başta bu ilkenin değiştirilmesi gerektiğini iddia eden intikamcı ve fırsatçı yaklaşımlara dek ciddi bir kaos içerisinde çıktı bu sorular.

Bu tartışmaları bir kenara bırakırsak ilk olarak ifşa, kadın hareketi açısından politik bir araç mıdır sorusuna cevap vermek gerekir. İfşa sadece kadın hareketi değil, ezilen sınıflar, kimlikler, inançlar... açısından politik bir araç ve aynı zamanda haktır. İfşanın, tüm ezilen kesimler açısından bir politik araç olarak kullanılabilirken "tek tek erkekleri hedef alıyor" mandalitesiyle kadınlar açısından politik bir araç olmaktan çıkarılması kabul edilemez.

Ancak kadın hareketi açısından ifşanın politik bir araç olamayacağına dair itirazları ikiye ayırmak gerekiyor. İlki yukarıda da belirttiğimiz gibi, ifşanın "bataklık-sinek" metaforundaki sineklerle uğraşma anlamına geldiği yönlü eleştiri. Bu eleştiriye ayrıca "kadın-erkek arasında düşmanlık yaratma" mevzusunu da ekleyebiliriz.

Eğer taciz dediğimiz cinsel tahakküm saldırganlığı, erkekler tarafından ve de hem toplum hem devlet hem de sermaye işbirliğinde gerçekleştiriliyorsa, gerektiği yerde erkeğin teşhir edilmesinin ne zararı olabilir ki? Kaldı ki, kadın hareketi çok açık bir şekilde tacizin yaygınlığında ve cezasız bırakılması ile ilgili her çalışmasında hedefe patriarkal sistemi koymasına karşın böylesi bir "endişe" neden açığa çıkar? Ya amaç kadın hareketinin patriarkal sistemi hedefleyen mücadelesini görmezden gelerek (ki kadının her alandaki emeğinin çabucak gözden çıkarılması ve yok sayılması ile aynı mantalden doğuyor bu durum) manipülasyon yaratmak, kadın hareketinin ifşa aracının altını boşaltmaktır. Ya da tacizi "normal" gördüğünden buna karşı mücadeleyi anlamsız görmekten kaynaklanmaktadır.

Diğer yandan ifşa ile "erkeklerin tek hedef gösterilmesi"nin "kadınlarla erkekler arasında düşmanlık yaratacağı" yönlü "endişeler" ise (ki bu aynı zamanda heteroseksist bir endişedir) yersizdir! Çünkü kadın ve LGBTİ+'lar ile erkekler arasında hali hazırda bir "düşmanlık", bir "ayrımcılık", bir "parçalanmışlık" zaten mevcuttur. Ancak bu düşmanlık, kadın ve LGBTİ+'ların taciz ve mobbinge karşı ifşa silahını kullanmasından kaynaklanan bir düşmanlık değil; kadının köleleştirilmesinin ardından erkeğin yerleşik hayatın üretim araçlarına el koyması ile kurulmaya başlanan patriarkal düzenin yarattığı bir düşmanlıktır. Öncelikle bunun kabul edilmesi ve bu düşmanlığın, ayrımcılı-

ğın, nefretin, homofobinin, heteroseksist yaklaşımların ortadan kaldırılması için uğraşılmalıdır. Aksi halde "bataklık kurmayacak", bu düşünce sahipleri "bataklık içinde sinek kovalamaya" ve hatta bizzat kendileri "bataklığın sinekleri olmaya" devam edeceklerdir.

İfşa kadın işçi ve emekçiler için politik araç değil mi?

İfşanın kadın hareketi bakımından politik bir araç kabul edilmemesi konusunda ikinci bir yaklaşım ise bu yöntemin kadın işçi ve emekçiler açısından kullanışlı olmadığı iddiası üzerinden şekilleniyor. İfşanın kullanıldığı takdirde etkisinin sadece "belirli çevrelerde somut sonuçlara yol açabildiği" ve ifşa ile ardından gelen dayanışmanın sağladığı güçlenmenin de "birbirine benzeyen ve benzer yaşam koşullarına sahip kadınlar ("orta sınıf"tan kadınlardan bahsediliyor) üzerinde açığa çıkan bir etki olduğu" gibi belirlemelerle başlayan bu yaklaşım, "bu benzer yaşam koşullarına" ve "dayanışma ağlarına" sahip olmayan kadın işçi ve emekçiler açısından ifşanın politik bir araç olmadığını iddia ediyor. Bu tartışmaya geçmeden hemen önce ifşanın neden politik bir araç olduğuna dair bir-iki ekleme yapalım:

Toplumsal olarak dezavantajlı tüm kesimler, beyaz-erkek-zengin ya da üstün sınıf-ırk-cinsiyet tarafından yöneltilen tahakküm yöntemleri karşısında kendini savunacak ve de bu tahakkümü ortadan kaldıracak politik araç ve silahlar üretir.

(Devam edecek)

İsmail Beşikçi'ye Açık Mektup

Öncelikle faşizmin sürekli baskısı altında bulunan toplumlarda aydın-yazarların o toplumun aydınlanmasında büyük önemi ve rolü vardır. Bedeli ağır olmasına karşın günümüz ortamında bu sorun kendisini hala yakıcı bir tarzda hissettirmektedir.

Egemen devlet politikasıyla uzlaşmayan, militarist ve her türlü gerici anti-demokratik uygulamalara karşı dik duran aydın duruşuna ihtiyaç vardır. Sayın Beşikçi Türk kökenli olmasına karşın Kürt ve Kürdistan sorununa yaklaşımının bedelini 17 yıl hapis yatarak ödemiştir. Beşikçi, otuz altı kitabının otuz ikisi yasaklanmış sayısız makalesi toplatılmış ender aydınlarımızdan biri olarak kendisini tanıtmıştır. Ancak sayın Beşikçi'nin bunca ağır bedel ödemesinin yanında bedel ödediği Türk devletini yeterince çözemediği bir gerçektir. Direniş cephesinde yer alan yapıların, silahlı siyasetin başka araçlarla yürütülmesi adına ele alışı bu gerçekliği kabullenememektedir.

Beşikçi, bugün Kürt sorununda ikircikli bir tavır almış, Barzani yanlısı bir tutum içerisinde olaylara yaklaşmaktadır. Ve halen faşist devlet yapısını temsil eden faşist iktidar blokundan demokrasi çerçevesi dahilinde Kürt sorununun çözümünü beklemektedir. Bu yaklaşım tarzı Beşikçi'nin, *"umut ve çözüm"* algısı içinde Türk devletinin gerçekliğini dar manada kavramasını getiriyor.

Bu yanlış bakış açısını, Sayın Beşikçi'nin cumhurbaşkanlık seçimleri döneminde HDP'nin 'seni başkan yaptırma-yacağız' sloganında cisimleşen politik yaklaşımına yönelik eleştirisinde de görebiliyoruz. Sayın Beşikçi *"bu slogan yanlıştı"* diyor. *"Kürtlerin, parlamentoyu ikna etmeleri zor olabilir. Ama başkanla daha etkili bir pazarlık yapabilirlerdi"* söylemindeki serzenişi, özünde umudu mücadelede değil başkanda gören bir yaklaşımdır.

Ve nitekim sözde ateşkes süreci bu 'başkan'la yapıldı. Ve yaşananlar bakımından herkesin yakından tanık olduğu vahim sonuçlarla karşılaşıldı. Kısacası başkan ile 'umutlu çözüm beklentisi' diktatörün demokrasi ve hukuk duvarına tosladı. 'Başkanla' birlikte Diyarbakır'da konser veren yine 'başkanla' el ele vererek halay çeken Kürt şahsiyetlerinin çok değil birkaç ay sonra o el ele tutuştukları şehre girmesi yasaklandı!

Sayın Beşikçi; 17 Aralık 2020 tarihinde kendi imzasıyla bir sitede yayımlanan *"Kürdistan Bölgesel Yönetimin-*

de PKK-Haşti-Şabi işbirliği" (<https://vengma.de/kose-yazilari/kurdistan-bolgesel-yonetiminde-pkk-hasdi-sabi-isbirligi/>) adlı makalesinde belirttiği sekiz maddede sıraladığı bakış açısıyla önemle tartışılması gereken noktaları ortaya koymuştur. Bu anlamıyla Türk devletinin sahte Kürt yaklaşımının, KDP ve benzerlerine yüklenen misyonun iyi okunması gerekmektedir. Devlet güdümlü faşist AKP-MHP iktidarı, son yıllarda büyük çabalar eşliğinde yaptığı operasyonlarla sistem dışı ve HDP gibi sistem içi güçleri zayıflatıp güçsüz düşürmeyi ve devleti belli bir güce ulaştırmayı hedeflemektedir. Bu güce ulaştığı andan itibaren de HDP dışında farklı Kürt grup ve partilerin önünü açarak tasfiye sürecini tamamlamak istemektedir.

Yani sisteme uyum içinde tehlike arz etmeyen ehlileştirilmiş Kürt muhalefeti.

Adı Kürt, rengi Kürt ama ulusal bilinci silikleşmiş kendisine yabancılaşmış geçmiş direniş geleneğinden uzak siyasi partiler yaratılmaya çalışılıyor.

Barzani eksenli ya da ona yakın uzlaşmacı, tasfiyeci kesimlerin oluşumunu da bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

Sayın Beşikçi; Dört parçada ulusal bilinç ve birlik daha yakalanamamıştır. Bu anlamıyla özellikle dört parçanın birleşmesi ve önderlik sorunu ile birlikte hakimiyet savaşı yaşanıyor. Ve ne yazık ki önderlik adına mevcut güçler kendi tasarrufunu tüm Kürtlere dayatmaktadır. Ulusal çıkar, uluslaşma bilinci ve temel sorunlar yerine aşiret bilinci, aşiret çıkarları ve zenginliklerin üstüne oturma üzerine kurulu sistem geliştirilmektedir.

Ve bunun en bariz yaşanıldığı yerde KDP ve YNK'nın yönetim alanlarıdır. Neden ve nerden mi bu kaniya varıyoruz?

Aslında geriye gitmeye gerek olmadan yakın tarih örneklerle doludur. 2017 Irak Kürdistanı Bağımsızlık Referandumu ve sonuçlarının güçler arası denge, koşullar, dost ve düşmanını tanıma ve her şeyden önemlisi ulusal çıkarlar ve mutabakatı esas alan yaklaşım tarzındaki hassasiyet üzerinden okunması gerekiyor. Yaşanan Kürt halkının çıkarları yerine bir avuç ulusal burjuvazinin daha doğrusu aşiret çıkarının esas alındığı, halkın sefaleti üzerine kurulu sözde ulusal gerçekte işbirlikçi siyasetin ortaya konulmasıdır. Desteklenmesi gereken bağımsızlık ve referandumu heba edilmiştir. ABD'nin oluşumunu istediği Kürt devleti konsepti de esasen bu işbirlikçi çizgiyi temsil edenlerdir.

Sayın Beşikçi; Referandum öncesi yaptığımız tespit vardı. Ne diyordunuz? *"Yüzde 80 civarında 'EVET' çıkarsa Türkler de kabul eder. Şu aşamada devlet zaman zaman 'referandumu karşıtız, iyi fikir değil 'gibi şeyler söylese de yüzde 80 civarında tabi bu üç aşağı beş yukarı olabilir, yüksek de olabilir. Böyle bir durum çıktığı zaman devlet de bunu kabul eder. Türk halkı da"* (Rudaw 28.08.2017). Bunca yıl hapisanelerinde yattığımız Türk devletini tahlil ve tanımadaki zayıflıktan öte Türk devleti ve KDP ilişkisindeki yaklaşım tarzı sizi ciddi yanılgılara sürüklemektedir. 25 Eylül referandumundan yüzde 92,73 ile *"EVET"* çıkmasına karşın Kerkük, Şengal ve bir dizi kent Haşti-Şabi aracılığıyla Irak hükümetine teslim edildi.

Hem de on binlerce silahlı Peşmerge gücünün bulunduğu bu şehirler. Hem de neredeyse tek kurşun atılmadan. Ve siz bu süreci ifade ederken "16 Ekim 2017 sabahında çok büyük ağır darbe ile karşılaştı. 25 Eylül referandumunda çok önemli ve başarılı sonuçlar alınmıştı.

"Hasım güçlerle işbirliği kavramı bu süreci anlatmak için çok hafif kalır. Bu güçlere ihanetçi güçler gayri milli demek daha doğrudur" dediniz. Bu işbirlikçi ve ihanetçi güçler kimlerdi?

Oysa ki 15 Kasım günü KDP-YNK temsilcileri ve Kasım Süleymani'nin katıldığı toplantıdan bir gün sonra bu kentler teslim edilmedi mi? Eğer gayri milli güç arıyorsanız KDP-YNK çizgisinde aramak daha mantıklı olur. Kürtler arası birlikten bahsederken KDP'nin yanı başındaki Maxmur kampında yaşayan, kendi topraklarında mülteci olan insanlara yapılan zulme bakmak lazımdır. Aylardır sıkıyönetim uygulanan bir kampta Türk Devletinin istem ve talepleri doğrultusunda orada yaşayan halkın çektikleri hangi ulusal çıkarların sonucudur?

Kısaca özetlemek gerekirse, KDP'nin Türk devletiyle ekonomik ilişkileri -ki günde yüz milyon dolarlık petrol sevkiyatı söz konusudur- ortadadır.

KDP halkını her seferinde IŞİD ve benzeri düşmanla baş başa bırakmıştır. KDP'nin yazınızda bahsettiğiniz PKK rahatsızlığının nedeni bölge halkının onu koruyan PKK'ye duyduğu sevgidir. KDP'nin rahatsızlığı budur. KDP, bu rahatsızlığı tek başına bertaraf edemediği içindir ki, Türk devletinden icazet ummaktadır. KDP, son iki yıl içinde kırkın üzerinde karakol ve gözlem noktalarını Türk devletine sunup, askeri operasyonlarda koordinat vererek sivil ve onlarca gerillanın ve kadronun şehadetinden sorumlu değil mi?

Kürt topraklarını işgalci bir devlete açıp ardından ulusal bağımsızlıktan söz etmek hangi gerçekliliğe sığar? Bu işbirlikçi çizginin HDP'nin yerine Türkiye Kürdistanı'nda hayat bulması yaklaşımı bir devlet politikası olarak AKP-MHP iktidarı tarafından uygulanmak istenmektedir. *"PKK/KCK Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin egemenliğini tanımaya davet edilmelidir. Tanımıyorsa bölgeyi terketmelidir. Terketmiyorsa, takibatla, idari ve cezai yaptırımlarla karşı karşıya kalmalıdır."* diye yazmışsınız. Bu talep, sizin *"çok kızdığımız"* Türk devletinin temel talebi değil midir?

Sayın Beşikçi; Yanlıslara tavır almak onu yazmak elbette bu işe emek vermiş bedel ödemiş aydın ve yazarların görevidir. Lakin sırtını bir yanlışa dayayıp karşıdaki doğruları yok saymamak kaydı ile. Sömürgeci olarak değerlendirdiğiniz bir devlet geleneğini işbirlikçi KDP eliyle akalamamak kaydı ile.

“Ama İçerde Ama Dışarda” Mücadele Devam Edecek

21 Aralık tarihinde Amed’de bulunduğu eve yapılan operasyon ile gözaltına alınan DTK Eş Başkanı Leyla Güven aynı tarihte, 22 yıl 3 ay ceza verilerek tutuklandı. Akabinde götürüldüğü Diyarbakır Hapishanesi’nden ışık hızı ile Elazığ Hapishanesi’ne sürgün edildi.

Leyla Güven hakkında tutuklama kararı verilmesi, kendisi dinlenmeden, ifadesi alınmadan, avukatların talep ettiği ek süre reddedilerek yani toplamda hukuksuzluğun ve usulsüzlüğün resmi olarak nakşedildi TC’nin mahkeme duvarlarına.

Leyla Güven ile ilgili kararın açıklanmasından kısa bir süre önce, AİHM’in Selahattin Demirtaş ile ilgili kararı gündeme düştü, daha doğrusu sızdırıldı diyebiliriz. O kararda Demirtaş’ın serbest bırakılmamasının hiçbir hukuki dayanağının olmaması en önemli noktalardan biriyken diğeri ise kararda DTK’nın legal bir oluşum olduğu ve DTK faaliyetlerinin örgüt üyesi suçlamalarına delil oluşturamayacağı vurgusuyla.

Leyla Güven’in tutuklanması kararı ve Demirtaş’ın AİHM kararına rağmen serbest bırakılmaması, TC devletinin sahada sürdürdüğü ve elbette ki yaşamın her alanına sıçrayan savaş politikalarının bir ürünüdür. Devlet hali hazırda Kürt ulusunun kazanımlarına, Rojava başta olmak üzere birçok alanda saldırıyor. Burada, Başur’da yaşanan gerilimlerin de bir kanadının TC devleti olduğunu belirtmekte fayda var. Kendi sınırlarını aşarak başka devletlerin iç işlerine karışmak ve karıştırmak pahasına Kürtlere saldıran TC’den, Türkiye’de ılımlı bir politika izlemesini beklemek pek tabii hayalperestlik olacaktır. Kendini faşizm üzerinden var eden, toplumu şovenizm ile zehirlemeye çalışan, kendi söylediği sözler ile bile çelişkiye düşen TC’nin AİHM kararını tanımaması ve hukuk ile asla bağdaşmayan kararlar alması ne yazık ki şaşılacak durum değil.

Yıllardır Süregelen Yargı-İktidar İşbirliği

Son süreçte yaşanan Leyla Güven ve Selahattin Demirtaş örneklerinin yanı sıra öncesinde de birçok hukuksuzluk ile karşı karşıya kaldık. HDP’ye ve HDK’ye dönük saldırılar, yapılan operasyonlar çok da uzak bir zamanda gerçekleşmedi. O süreçte ki operasyonlar ile şu anda izlenen politika birbirinin devamı olarak yaşanmakta. HDP, DTK, HDK gibi kurumların politika yapmasına, siyaset arenasında yer almasına tahammülsüzlük had safhada. Bu tahammülsüzlüğün sonucu olarak, Kürt

ulusu başta olmak üzere, ezilen kesimlerin sesini meclise vs. taşımak ile yükümlü olan HDP’ye dönük saldırılar elbette ki bir toplamın, kesimin iradesini hiçe saymak anlamına gelmektedir.

Sadece yandaşlarının, kendi kanadında yer alan burjuvazinin sesini kesme çabası içerisinde olmayan AKP-MHP faşist iktidarı bu stratejiyi benimsemekle kalmamış topluma da dayatma çabası içerisine girmiştir. Şovenizmin körüklenmesi faşist devletin ve mevcut iktidarın en büyük silahlarından bir tanesidir. Aynı zamanda DTK’ya yönelik söylemler, Leyla Güven’in tutuklanmasına, ceza almasına gösterilen gerekçeler hukuksuzluğun üstünü örtmek ve var olan şovenizmi körüklemekten başka bir şey değildir. DTK’nın Abdullah Öcalan tarafından verilen talimatla kurulduğunun iddia edilmesinin başka bir açıklaması olamaz. Ki yıllar önce Anayasa tartışmalarına dahil edilen, AKP’li vekillerin bile toplantılarına icabet ettiği DTK, şimdi neden illegalleştirilmek istenmektedir? Ya da uçan kuştan haberi olan TC devletinin, yıllar önce Abdullah Öcalan’ın talimatı ile kurulduğu iddia edilen DTK’ya, bu kadar zaman geçtikten sonra saldırmasının açıklaması nedir? “Çözüm süreci” gibi bir dönemden geçmiş olan bizler elbette ki devletin güç toplayarak, ideolojik savaş yürüterek ve sonrasında topladığı argümanları karşı tarafı alt etmek için kullanarak böylesi süreçleri kendi lehine çevirdiğini, çevirmeye çalıştığını söyleyebiliriz. Devlet bürokrasisi gereği, kendi “izni”yle kurulan bir oluşumu şimdi illegal olarak nitelemesinin ve eş başkanını tutuklamasının başka bir açıklaması olamaz. “Konjonktüre bağlı olarak izin veririz ama intikam da alırız.”!

Hedef Sadece DTK veya Leyla Güven Değil, Kadınların Mücadelesi!

Toplamda DTK üzerinden gelişen bu saldırılar elbette ki özelde Leyla Güven’i hedef almakta. Geçtiğimiz dönemlerde, Abdullah Öcalan’a uygulanan ağır terdit koşullarının kırılması adına başlayan direnişin mimarı olan ve ülkenin gündemine oturan Leyla Güven’den intikam alınmaya çalışıldığı gayet açık. Ancak elbette ki direnişi başlatıp, yayılmasına ön ayak olarak ve iradesini cümle aleme göstererek devlete geri adım attıran Leyla Güven’i tutuklamalar ve uçuk cezalarla yıldırmaya, gözdağı vermeye çalışan devletin çabasının bir karşılığı olmayacaktır. Şov yapma amacıyla evine baskın yapıp,

Tecavüzcüler salınırken, kadın mücadelesini yükseltmek, Kürt ulusunun temsiliyetini güçlendirmek adına çaba harcayan Leyla Güven’in devletin ve faşist iktidarın uykularını kaçırıyor olması gayet doğal.

evinde bulunduğu HDP’liler ile ilgili kara propaganda yapmak da devletin ve iktidarın acizliğinin göstergesinden başka bir şey değildir.

Hukukun üstünlüğünün TC devleti içerisinde herhangi bir anlamı da kalmadı uzun zamandır. Pandemi sürecinin başından itibaren yapılan bütün hamlelerde hukukun ne denli önemsiz olduğu, yasaların değil iktidarın sözünün geçtiği bir kere daha kanıtlanmış oldu. Leyla Güven hakkında tutuklama kararı ile ülkenin bekasını koruduğunu iddia eden iktidar ve oyuncağı olan yargı tacizci, tecavüzcüleri, istismarcıları, çetecileri salarken de aynı fikirdeydi. Yani toplumun sağlığını düşünerek(!) atılmış, devletin bekasını koruma adımlarıydı onlar. Bir nevi doğru bir düşünce bu. Aynı tecavüzcü, faşist zihniyetin üstünden yükselen, kendine zemin bulan bir devlet ve iktidar gerçekliği var karşımızda.

O yüzden; tecavüzcüler salınırken, kadın mücadelesini yükseltmek, Kürt ulusunun temsiliyetini güçlendirmek adına çaba harcayan Leyla Güven’in devletin ve faşist iktidarın uykularını kaçırıyor olması gayet doğal. Dışarıda olduğu her dakika mücadelesine devam etmiş, bu mücadele adına çaba harcamış bir siyasi aktörün devletin hedefi olması da. Ki Leyla Güven’i yıldırma, operasyonlar ile terörize etmek adına düzenlenen bu komplovari senaryolar Leyla Güven’in de dediği gibi amacına ulaşmaktan çok uzaktır. Siyasi soykırım amacı taşıyan bu hamleler siyasetin hapishanelerden de sürmesinin bir

aracı olarak kullanılacaktır. Özelde kadınların bu saldırı karşısındaki net tavırlarının bu saldırı karşısındaki net tavırlarının en somut göstergesidir. Şimdilerde kadın mücadelesi açısından önemli gelişmeler yaşanmakta ve kadınlar birlikte hareket etmenin önemini daha net kavramaktalar. Leyla Güven’in sahiplenilmesi, mücadelesinin devam edeceğinin vurgusu da uykularının kaçmasına yeterli olacaktır.

Sonuç olarak kadın, işçi mücadelesinin, ulusal mücadelenin yükseldiği ya da ufak bir ivme kazandığı her dönem, mücadeleyi geri düşürmek, engellemek adına bu adımlar atılmaktadır. Yani ne ilk ne de son saldırdır bu. Rojava’da sıcak savaş biçiminde, Başur’da ultimatolar ve bürokrasi, gerektiğinde tehditle, Türkiye Kürdistanı’nda hem sıcak savaş hem de her alanda saldırılar ile devam edecektir. Yargı ile işbirliğinde yaşanan bu hukuksuzluklar da bunun sadece bir parçasıdır. Ancak önemli bir parçasıdır. “AİHM kararını tanımıyoruz” gibi üstten ve kendi hukukunu dahi hiçe sayan bu yaklaşımlar elbette ki hak ettiği karşılığı zaman içerisinde alacaktır.

Mevcut AKP-MHP iktidarı, faşizmin doruklara ulaştığı bu döneme uygun hareket etmekte ve olabildiğince karlı çıkmaya çalışmakta. Ancak geri düşürülmeye çalışılan mücadele, hukuksuzluklar, haksızlıklar, çelişkiler arttıkça, kuşkusuz daha da ileri bir noktaya gelecektir.

100. YILINDA YAŞASIN SOVYET ERMENİSTANI! (1/2)

Ermenistan'da Sovyet İktidarının İnşası

Ermenistan Komünist Partisi (EKP) önderliğinde ve Kızıl Ordu eşliğinde Yerevan'a coşkulu halkın sevgi gösterileri altında giren Ermeni komünistler iktidarı Taşnaklardan aldılar. Bu durumu EKP Merkezi yayın organı olan "Komünist" gazetesi şöyle açıklıyordu: "Kaçınılmaz olan gerçekleştirildi. İşçiköylü devriminin yükselen dev dalgaları Ararat dağının doruklarını bile kendi kanatlarının altına almayı başardı. Bugün bu doruklarda Sovyet Ermenistan'ının bayrağı dalgalanmaktadır. Bu tarihten itibaren Ermenistan emekçi yığınlarının Büyük Ekim Devrimi başlamıştır."

Aynen de öyle oldu. Devrim başarılıydı. Fakat çok büyük zorluk ve engellerle dolu yeni bir süreç başladı. Zorlukların başında gelen yokluklar içerisinde sosyalist ekonominin inşası için beş yıllık planların gerçekleştirilmesi, kıtlık sorunu ile karşı karşıya kalan halkın açlık sorununun çözülmesi, henüz devrimini tamamlayamamış Menşeviklerin iktidarda olduğu Gürcistan'dan Hayastan'a gelen yardımın engellenmesi, Türk işgal saldırıları ve Taşnaklar devrimin acil sorunları arasında bulunuyordu. Yeni Sovyet iktidarı çok zor görevler ile karşı karşıya idi.

"Komünist" gazetesi Ermenistan'ın içinden geçtiği durumu "kıtlık sıkıntısı" olarak tanımlıyor: "Rusya'dan acil ihtiyaçlarımız için gönderilen birkaç vagon dolusu kumaş, Azerbaycan'dan gelmesi beklenen büyük miktarda petrol, buğday ve daha sonra gönderilmesi gereken tuz vs. maalesef bugüne kadar gelmesi beklenen mallar ülkeye sokulamadı. Bunun nedeni Menşevik Gürcistan'ın Kafkaslarda yükselen devrimci mücadeleye karşı uyguladığı iğrenç politikalarda aramak gerekir" diyordu.

EKP yardım talebiyle Kafkaslar temsilcisi Orjonokidze'ye bir mesaj göndererek Ermeni halkının durumunu izah eder. Orjonokidze'nin cevabı ise oldukça anlam yüklüdür: "...Ermenistan proletaryası ve köylüleri Sovyet Rusya'nın bütün gücüyle ve enerjisiyle Sovyet Ermenistan'ının hizmetinde ve yanında olduğunu bilsinler...Ve bilsinler ki Sovyetler Rusya'sı proleterleri ve köylüleri ve kızıl ordu askerleri kendi er-

1920'lerden sonra Sovyet Ermenistanı'nda ekonomik-sosyal kültürel alandaki gelişmeler yeni bir düzen, yeni bir ekonomi, yeni bir insan şekillenmesinin ortaya çıktığına işaret ediyordu.

zaklarını, ekmeğini mütevazı bir şekilde Ermenistan proletaryası ve köylüleri ile paylaşmaktan mutluluk duyar. Olanca gücünüzle ve inanarak parçalanmış Ermenistan'ı kurtarmanın onurlu davasına atılın ... Dostunuz Sergo. Elinizden sıkarım" diyerek her zaman Ermenistan komünistlerinin ve halkının yanında olduklarını belirtir.

Aynı şekilde acil durum RSDİP(B) Başkanı Lenin'e de bildirilir. Lenin'in cevabı açık ve net olarak iç ve dış saldırılar ile karşı karşıya kalan Ermenistan'a "sorun gayet net anlaşılmıştır; biz kendimiz de zor durumdayız ama Sovyet Ermenistan'ına her türlü yardımı yapacağız"tır. Aynı gün Halk Komiserleri Sovyeti Lenin'in önerisiyle toplanır. Sovyet Ermenistanı'na acilen yardım gönderilmesini kabul eder. Sovyet Ermenistanı'na teslim edilmesi için 600 bin ruble değerinde altın verilir.

Devrimin Önündeki Engel Taşnaklar ve Kölelik: Gümrü Antlaşması

Türkiye'de İttihat ve Terakkicilerin yerini alan Kemalistler, 23 Nisan 1920 tarihinde TBMM'de oy birliği ile M. Kemal'i Meclis Başkanı seçerler. Savaş suçlarına bulaşmış, eli kanlı katil-celallat sürüleri hepsi milletvekilliği ile ödüllendirilir. Yeni cumhuriyetin kuruluşu gerçekleştirmek amacıyla yeni katliam planları için "tecrübe"lerini aktarırlar. Geriye kalan bir avuç kara parçasını da yok etmek için, Ermenistan'da bulunan idare boşluğundan da faydalanarak

Doğu Cephesi Komutanı Kazım Karabekir'e Hayastan'a saldırı emri verilir. Kemalistler son vuruşu yapmak, Turan hayallerini gerçekleştirmek için harekete geçerler.

Ama diğer tarafta Gevorg Atarbekyan komutasında Yerevan'a giren Ermeni komünistleri çok tehlikeli durum ile karşılaşılır. Yerevan'da siyasi durum hiç de iyi değildir. İktidarı ellerinden bırakmak istemeyen Taşnaklar bir tarafta Kemalistler ile Aleksandropol (Leninakan-Gümrü) Antlaşmasını yine öbür tarafta Yerevan'da Ermenistan Devrimci Konseyi adına Legran ile iktidarın Sovyetlere teslim antlaşması imzalarlar. Buradaki amaç Sovyet Rusya ile Türk-Kemalistleri karşı karşıya getirerek savaşa girmeleri ve böylelikle kendilerinin bu şekilde iktidarda kalma senaryosunu uygulamaya koymalarıdır.

1920 yılı Hayastan tarihi açısından varlık ile yokluk arasında olduğu en kötü yıllar olmuştur. Abartısız bir dönüm noktasıdır. Ya Taşnakların elinde bulunan Ermenistan Cumhuriyeti, Türklerin saldırıları karşısında yenilerek bağımsızlıklarını kaybedecek, Türklerin hegemonyası altında kalacak ya da Sovyetleşip kurtulacak. Başka bir yol bulunmuyordu. K. Karabekir komutasında Türk birlikleri Ermenistan sınırlarına kadar saldırıya geçtiler. Taşnaklar saldırılar karşısında dayanamayınca "Ateşkes Antlaşması" imzalamak zorunda kaldılar. Yardım talebinde bulunsalar bile kimse yardım eli uzatmadı. Ateşkes

yapmak zorunda kalan Taşnaklar "Ermenistan Sovyetleşmektense, Avrupa yanlısı bağımsızlık" hayali ile yaşadılar. Türklerin pusuda Ermenistan'ı yutacaklarını göremeyip, tersine onlara umut bağladılar.

2 Aralık'ta tarihe Aleksandropol (Leninakan-Gümrü) Antlaşması olarak geçen hükümleri çok ağır antlaşma Ermenistan'ın bağımsızlığına gölge düşüren bir esaret antlaşması olarak anılmıştır. Ermenistan'ın 50 bin km²'lik toprak parçasının 40 bin km²'lik bölümü Kemalistlere sunulmuştur. Taşnak temsilcileri Aleksandr Khadisyen-S.Vratsyan tarafından imzalanan bu onur kırıcı antlaşmaya göre:

- * Ermenistan topraklarında müttefiklerin hiçbir temsilcisi bulunmayacak
- * Ermenistan Sevr Antlaşması'ndan vazgeçecek
- * Ermenistan ordusu 1500'den fazla süngü bulundurma hakkı yoktur
- * Türkiye'nin ve Ermenistan'ın demiryolları ve tüm yolları dahil serbest transit kanunu bulunacak
- * Ermenistan'a bir saldırı durumunda, Türkiye, Ermenistan'ı koruyacak
- * Aleksandropol, Kars, Ardahan, Sarıkamış, Kağızman, Ararat ovasının büyük bir bölümü ile Yerevan eyaletinin en zengin ve verimli yöresi Sürmeli'yi kaybetmekteydi
- * Ermenistan'a ise Yerevan, Zangezür, Sevan bölgeleri ise Türklerin güvencesi altında kalıyordu
- * Ermenistan sadece 8 top ve yirmi makinalı tüfeğe sahip, 1500 kişiden oluşan bir askeri güç bulundurmaya hak kazanıyordu.

Taşnakların anti-Sovyet politikalarının sonuçları görüldüğü gibi Ermenistan'a ve Ermeni halkına pahalıya mal olmuştur. Eğer Sovyetler ile mücadele yerine bir zeminde anlaşabilmiş olsalardı bugün Ermenistan bu vaziyette olmayacaktı. Kars, Ardahan, Ani, Ararat ve başka vilayetler Ermenistan Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak kalacaktı. Ermenistan sınırları 9.000 km²'lik alandan, 50.000 km²'lik alana kadar yani Nahiçevan, Kağızman, Sarıkamış, Kars, Oltu, Ardahan Ermenistan'ın parçasını oluşturmaktaydı. Eğer Türklerin saldırılarından önce Ermenistan Sovyetleşmiş olsaydı, tüm bu yerler bugün Ermenistan

topraklarının bir parçası olarak kalacaktı.

Batum antlaşmasından 7-8 ay sonra müttefik devletler ile Türkiye arasında imzalanan antlaşmayla Türklerin Kafkaslar'dan çekilmeye zorlaması, Ermenistan Cumhuriyeti'nin biraz nefes almasını getirmiştir.

Sovyet Ermenistanı'nda Aydınlanma

1920'lerden sonra Sovyet Ermenistanı'nda ekonomik-sosyal kültürel alandaki gelişmeler yeni bir düzen, yeni bir ekonomi, yeni bir insan şekillenmesinin ortaya çıktığına işaret ediyordu. Hayastan'ın modern uluslar seviyesine gelmeden önce dünyanın "açlık içindeki Ermeniler" olarak gördüğü, küçük bir tarım ülkesi ve daha çok köylülerin çoğunlukta bulunduğu bir yapıdan nasıl modern ve kendine yetecek sanayiye dönüştüğü süreç içinde görülmüştür. Bu durum objektif olarak izlenen yolun ne kadar doğru olduğunu da göstermiştir. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan önce Hayastan'da 1.250.000 kişi yaşarken 1920'lere varıldığında nüfus azalarak 720.000'e kadar gerilemişti. Türk kıyımları, kıtlık-açlık ve hastalıktan kaynaklı ölümler, nüfusun gerilemesine sebep olmuştu.

EKP önderliğinde Yerevan'da kurulan ilk hükümetin başkanı olan Aleksandr Miyasnikyan ve arkadaşları, Hayastan'ın kalkınması için Yeni Ekonomik Kalkınma Planı'nı hayata geçirdiler. Bunda da başarılı oldular. Hayastan'da köylülerin çoğunlukta olduğu düzenden, sanayi toplumuna geçmek için projeler ürettiler. Ufak kapitalist işletme ekonomisinin gelişmesini, sosyalizmin temellerinin atılmasında önemli adımlar olarak gördüler. Bunlara serbestlik getirildi. Hayastan'ın ilk büyük kalkınma projesi olan Kanal inşası planlandı. Şirak Kanalı 1922-23 yılları arasında inşa edildi. Çölleşmiş topraklar sulanarak ilk defa verimli hale getirildi. Köylülere sulama alanları için hizmet götürüldü.

Köylülerin hakim olduğu toplumda, köylü sorunlarına çareler aranarak, halkın acil talepleri göz önünde bulundurularak planlı ekonominin inşası tasarlandı. 1926 yılına gelindiğinde savaştan öncesine göre tarım % 75.1 seviyesine ulaştı. Bu inanılmaz bir gelişme olarak tarihe geçti. Elektriği bulunmayan, gazyağı ile aydınlanan düzenden 1928 yılına gelene kadar Hayastan'da 20 adet hidroelektrik santral yapıldı. Şehir ile kırsal arasındaki fark -1897'de yapılan

Bugün hayatlarını Hayastan'ın Sovyetleştirilmesi için feda eden başta Sergo ve Sovyet Bolşevikleri ile Hayastan'ın var olmasını sağlayan A. Miyasnikyan, S. Kasyan, A. Nuricanyan, Alihanyan, Atarbekyan S. Şahumyan, B. Makinyants, A. Karinyan, S. Hamparsumyan, H. Nazaretyan, S. Der-Gabrielyan, S.A. Der Petrosyan (Kamo) A. Mravyan... ve binlerce adsız fedai... Hayastan Sovyeti'nin 100. yılında yaşıyorlar... Sonsuza dek yaşayacaklar...

sayıma göre-, şehir nüfusu iki kat artarak ilerleme kaydedildi. Yerevan'da ilk defa tekstil fabrikaları kurularak sanayi üretiminin gelişmesi sağlandı. Köylü toplumundan modern topluma geçmek için sanayi üretimine önem verildi.

Yeni bir düzenin inşası ve toplumsal düzenin sağlanması için, Sovyet Rusya'sından elde edilen tecrübelerden faydalanılarak Hayastan Anayasası şekillendirildi. Ceza, medeni kanun, iş koşullarının düzenlenmesi, yargı alanında yapılan değişiklikler ile herkes adalet önünde eşit duruma getirildi. İlk defa Hayastan'da hakim olan erkek egemenliğine karşı kadın ve erkek eşitliği vurgulandı. Kadınların ev ve aile yaşamından kurtararak sosyal hayata ve üretime katılması sağlandı. İlk defa Yerevan'da Kadın Bakanlığı kuruldu.

Yapısal değişikliklerin başında ilk defa aydınlanma sorunu ele alındı. Köklü değişikliklere imza atıldı. Okuma ve yazma konusunda geri kalmış bir toplumda ilk defa çocukların okula gitmesini zorunlu hale getirdi. Ermenice okullarda zorunlu dil olarak belirlendi. Halkın eğitimine önem verilmesi belirtilirken okuma-yazma seferberliği ilan

edildi. Okuma-yazma gurupları oluşturuldu. 1930'lara gelindiğinde Yerevan'da artık okuma yazma bilmeyen kalmadı. Eğitim kentlerden kırlara kadar getirildi.

Hayastan'da tüm bu olumlu gelişmeler yurt dışında yaşayan Ermeni yazar, şair ve aydınların tekrar ülkelerine dönmeleri için teşvik etti. Ermeni dilinde kurulan tiyatro, gazete ve okullar sanat ve kültür alanında aydınlanmış yeni nesillerin yetişmesinde önemli katkılar sağladı. Aydınlanma dönemine damga vuran Yerevan'a gelen şair Hovhannes Tumanyan, tarihçi Leo, yazarlar Nardos, Demirciyan, Mirakyan, Şuşanig, aktörler Siranuş, Alikhanyan, Der-Tavityan'lar ve ressam Mardiros Saryan'lar unutulmaz çalışmalar sergileyerek, eserler bıraktılar.

Ermenice'nin bir bilim dalı haline geldiği yeni düzende Ortaçağ'dan bu yana halk ilk defa opera, film stüdyosu, ulusal radyo, bilimler akademisi, müzeler, devlet üniversitesi gibi kurumlar inşa edildi. Yerevan Radyosu Türkiye Kürdistanı'ndan dahi dinlenerek önemli hizmetler ile aydınlanmaya büyük katkılar sağladı. Ermenistan Sovyet Sosyalist

Cumhuriyeti'nin ilk Milli Marşı (Haygan Orhnerg) bu dönemde yapıldı. Güftesi Armenak Sarkisyan bestesi Aram Haçaduryan tarafından tasarlanmış, Hayastan halkına armağan edilmiştir. Fakat bu marş 1991 yılında SSCB'nin dağılmasından sonra Taşnakların bugünkü Mer-Hayrenik (Bizim Vatan) marşı ile değiştirilmiştir.

1923 yılında kapatılan Taşnaklar Partisi, 1991 yılında yeniden ortada görünmeye başlamıştır. Taşnaklar bugün de kitleler nezdinde hiç güven duyulmayan ve bir çoğunluk oluşturamayan -ve yine emperyalistlerin maşası durumunda faaliyet yürüten- bir parti olmaktan ileri gidememiştir.

Bugün Hayastan sınırları içerisinde kalan ve 1988 yılında gerçekleşen Spitak depreminden sonra çok ağır kayıpların yaşandığı Aleksandropol (Leninakan-Gümrü) şehrinde yaralar henüz sarılmamış, halkın ev sorunu çözülememiştir. Ermenistan'ın dış dünyaya açılan kapısı olan bu şehir, aynı zamanda demiryolları geçiş güzergahında bulunması bakımından stratejik öneme sahiptir. 1920 yılında K. Karabekir komutasında işgale uğrayan bu şehir Bolşeviklerin uzun müzakereleri sonucu Hayastan'da kalmıştır. 22 Nisan 1921'de Moskova'da Türk temsilcisi ile yapılan görüşmelerde şehrin teslim edilmesinde anlaşılmıştır. Fakat K. Karabekir şehrin verilmesine karşı çıkmıştır. Türklerin şehirde kaldığı altı ay boyunca 65.000 binden fazla Ermeni katledildi. Kemalistler şehirden çekilirken hayvanlara varana kadar götürebildiklerini götürmüşlerdir.

Ermenistan'ın en kötü günlerinde Sovyet Bolşevikleri yardım elini uzatarak enternasyonal dayanışma görevlerini yerine getirdiler. Ermenilerle müzakere yapmaya yanaşmayan Türkler, Moskova Anlaşması ile şehri terk ettiler. Müzakerelerde etkili olan Sovyet Bolşeviklerin ağırlığı olmuştur.

Bugün hayatlarını Hayastan'ın Sovyetleştirilmesi için feda eden başta Sergo ve Sovyet Bolşevikleri ile Hayastan'ın var olmasını sağlayan A. Miyasnikyan, S. Kasyan, A. Nuricanyan, Alihanyan, Atarbekyan S. Şahumyan, B. Makinyants, A. Karinyan, S. Hamparsumyan, H. Nazaretyan, S. Der-Gabrielyan, S.A. Der Petrosyan (Kamo) A. Mravyan... ve binlerce adsız fedai...

Hayastan Sovyeti'nin 100. yılında yaşıyorlar... Sonsuza dek yaşayacaklar... (Bitti)

Özgür Gelecek Kampanya Çalışmalarımızın Genel Bir Değerlendirmesi

Birçok alanımızda hangi politikalarla çalışmalarımızın ilerletilebileceği ve mevcut ilişkilerin nasıl daha etkili kullanılabileceğine yönelik yol haritamızı yürüttüğümüz kolektif tartışmalarla beraber daha iyi ortaya koyabilmekteyiz.

Özgür Gelecek gazetesi olarak başlatılan ve çeşitli alan çalışmaları tarafından da sahiplenilerek yürütülen “Dayanışma yaşatır gerçekler özgürleştirir!” kampanyasının sonuna gelmiş olduk.

Kampanya çalışmalarımızın genel hatlarıyla bir değerlendirmesine geçmeden önce bu çalışmanın gerek özel gerekse de genel olarak nasıl bir gerçeklik içerisinde başladığını ortaya koymak gerekmektedir. Bu ortaya koyuş, bizim kampanya çalışmalarımızı daha objektif olarak değerlendirmemiz için önemli bir yerde durmaktadır. Genel duruma baktığımızda, devrimci güçlerin kısmen de olsa geri çekildiği, itici halk gücünün görece zayıf olduğu ve pandemi koşullarının devrimci faaliyetleri nispeten zorlaştırdığı bir dönemde gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Özel durumda ise uzun bir süredir tüm faaliyet alanlarımızı ortak kesen bir kampanya çalışmasının örgütlenmemiş olması, alan örgütüllüklerimizin kendi içerisindeki hareketliliğinin ve bu bağlamdaki kitle çalışmasının tek tek parçalarda kaldığı bir bütün örgüte mal olamadığı, bununla birlikte kitle çalışması noktasındaki hareketliliğimizin görece zayıf olduğu gibi bir durumumuz mevcuttu. Kampanya çalışmamız öncesi kampanya faaliyetlerimize yönelik yürüttüğümüz bu iki yönlü gerçekliğimiz ortaya konulmuştu. Doğal olarak hem kampanyamızın amaçlarını gerçekleştirme ve hem de mevcut durumda kampanyamız sırasında hayata geçirdiğimiz pratik faaliyeti bu gözle değerlendirmemiz yerinde olacaktır.

Kampanyamızın birincil hedefi, örgütlenmeye hizmet etme

Kampanyamızı örgütlerkenki ihtiyacını hissettiğimiz temel nokta, gazetemizin de bir parçası olduğu politik duruşu taşıyan kitlenin birbirine olan mevcut uzaklığı; içerisinden geçtiğimiz dönemde dayanışma çalışmalarının kapladığı önem; sistemin yalan ve manipülasyon üzerine inşa ettiği sürece karşı gerçeklerin örgütlenme sürecindeki yeri ve bu üç temel noktanın örgütlenme çalışmalarıyla gerçek değerini bulması. Bu temel anlayış üzerine kampanya faaliyetlerimizi hayata geçirmeye çalıştığımızı ve her alanımızın kendi gerçekliği paralelinde örgütlenme hedefini somutlamayarak çalışmalara başladığını

söyleyebiliriz. Örneğin bu örgütlenme hedefi bazı alanlarda doğrudan kişilerin örgütlenmesi, kazanılması olurken bazı alanlarda kopuk ilişkilerin yeniden sağlanması-onarılması, bazı alanlarda nasıl bir örgütlenme çalışmasının hayata geçirilmesi gerektiğine dönük verilerin ortaya konulması gibi farklı hedefler üzerinden gidildi. Kampanya çalışmalarımızın yakalamış olduğu en önemli başarı (yüzde yüzlük olmasa da) bu temel hedefimizde olmuştur. Çalışmamız sırasında daha fazla yoğunlaşılması düşünülen alanlarda mevcut ilişkilerin devrimci faaliyete daha fazla yakınlaştırıldığı ve açığa çıkan yeni ilişkilerle de temasın süreç boyunca güçlendirildiği bunların dışında en kötü haliyle bazı yeni ilişkiler için de kalıcı temasa dönük zeminin oluştuğunu söyleyebiliriz.

Öte yandan kampanya çalışmalarımız sırasında, faaliyetimizin bulunduğu fakat güçlü bir politikanın takip edilmediği alanlarımızda daha gerçekçi ve somut hedefler için daha fazla gözlemin yapılmış olması da bir olumluluktur. Birçok alanımızda hangi politikalarla çalışmalarımızın ilerletilebileceği ve mevcut ilişkilerin nasıl daha etkili kullanılabileceğine yönelik yol haritamızı yürüttüğümüz kolektif tartışmalarla beraber daha iyi ortaya koyabilmekteyiz. Bu açıdan aslında kampanya çalışmalarımız öncesinde de var olan birçok ilişkimiz bu tartışmalarımızla beraber bugün örgütlenmeye daha yakındır.

Uzak ilişkilerin örgütlenmesi

Yukarıda bahsini ettiğimiz konular örgütüllüklerimizin bulunduğu alanlara yönelikti. Kampanya çalışmalarımızın odaklandığı bir diğer nokta ise tabanımızın olduğu fakat örgütüllüklerimizin yeterli olmadığı alanları hedeflemişti. Bu açıdan kampanyamız ilişkilerin uzunca bir süredir devam ettiği fakat örgütümüzle ve onun politikalarıyla bağının zayıf olduğu alanlarımız açısından da bir adım ilerlemiş olduk. Özellikle T.Kürdistanı, Çukurova ve Ege bölgeleri içerisinde kalan alanlarda mevcut ilişkilerimizin durumu ve bu ilişkilerle nasıl bir örgütlenme çalışması yapabileceğimiz noktasında daha iyi bir pozisyonda olduğumuzu söyleyebiliriz. Bu bölgelerdeki çalışmalarımızda en fazla öne çıkan şeylerden birkaçı örgütlenme çalışmalarına duyulan ihtiyacın ve

yoldaşlık özleminin ne kadar kuvvetli bir şekilde hissedildiği olmuştur. Bahsini ettiğimiz alanlar açısından doğru ve istikrarlı bir çalışma koyulabildiğimiz oranda kısa sürede örgütsel gücümüzü artırabileceğimiz muhakkaktır.

Kolektif örgütlenme

“Dayanışma yaşatır gerçekler özgürleştirir” kampanya çalışmalarımız kolektif gücümüzü ortaya koyması bakımından önemli bir yerde durmaktadır. Yazımızın girişinde de bahsettiğimiz gibi aslında uzunca bir süredir bütün alanlarımızı ortak kesen çalışmaları örgütlenme noktasında bir boşluğumuz bulunmaktaydı. Bu kampanya çalışmamız bir bütün örgütüllüğümüz açısından ne kadar kolektif ve koordineli çalışabildiğimizi göstermesi bakımından önemlidir. Bu açıdan kampanya çalışmalarımızı, çalışmalarımızın kolektif inşasında, uzunca bir dönemin ardından gelen kırılma noktası olarak tanımlayabiliriz. Bu noktada birkaç başlık üzerinde durabiliriz. Birincisi paragrafın girişinde bahsettiğimiz gerçekliğimiz noktasında, yoldaşlarımızın farkındalığı bulunuyordu. Bu doğrultu da kampanya çalışmalarımızın gerek startını vermeden önce gerekse de başlangıcının hemen ardından bu konudaki eksikliğin en aza nasıl indirilebileceği noktasında tartışma ve önerilerimiz yoğunlaşmıştı. Fakat ikincisi, bu konuda öngörülerimizin bulunmasına karşın kolektif gücün ortaya konulması ve koordinasyonun sürekliliği noktasında yetersiz kaldığımızı söyleyebiliriz. Bunun bir kısmı elbette zamanlama bakımından öznel ve nesnel süreçle de açıklanabilir. Ancak hemen burada koşullara teslim olma yerine onu zorlama anlayışıyla yaklaşmamız da oldukça önemli bir yerde durmaktadır faaliyetimizin gelişimi açısından.

Öngörü demişken... Öngörülerimizi yoğunlaştırmaya çalıştığımız bir diğer nokta ise pandemi sürecinin oldukça geniş bir parantezde bilinmezlikleri de beraberinde getirmesi gerçekliğine yönelikti. Kampanyaya başlarken, kampanya çalışmalarımızın hayata geçirileceği dönem boyunca pandemi önlemlerinin aynı düzeyde seyretmeyeceğini öngörmüştük. Fakat hem burada yani kısıtlamalar genişler ya da biz çeşitli önlemleri almak zorunda kalırsak ya da yukarıda değindi-

ğimiz koordinasyonda gevşeme yaşarsak “yeni yol haritamız ne olacaktır?” sorusunun cevabını yeterince veremedik. Bu açıdan öngörülerimize uygun önlemleri ve yeni yol haritalarını yeterince ortaya koymamamız bir eksikliktir. Bu durum, çalışmalarımızdan daha fazla verim almamızın önüne geçmiştir.

Kampanyamızın A-P çalışmaları ve gazetecilik

Kampanya çalışmalarımızda öncelikli hedefimiz başta da belirttiğimiz gibi ilişkileri güçlendirme ve örgütlenme çalışmaları olmuştur. Bu bağlamda kimi ajitasyon propaganda çalışmalarının kampanyamızdaki yerini hafifleterek doğrudan örgütlenme ve ilişki kurma üzerine bir odak yaratılmaya çalışılmıştır. Ancak yine de çalışma sırasında koyduğumuz ajitasyon propaganda çalışmalarına dönük kimi hedefler gerçekleştirilememiştir. Bunun nedenleri üzerinde önümüzdeki süreçlerde durmamız gerekmektedir ancak şunu söyleyebiliriz ki bu hedeflerin gerçekleşmiş olmasının iki nedeni olabilir. Birincisi bu hedefler gerçekliğimize hiç de uygun değildi, ikincisi sorumluluk alan yoldaşlar bu görevlere yeteri önemi vermedi. Bu iki temel üzerine durmak, gelecek çalışmalarımızın verimini artırması bakımından önemlidir.

Bunlar dışında açmamız gereken bir diğer mesele ise, gazetecilik faaliyetimizin genişletilmesi, yerellerden daha fazla beslenilmesi, gerek dijital ortamdaki gazetecilik faaliyetlerimizin gerekse de gazetemizin daha fazla sahiplenilmesi üzerine bir farkındalık yaratmak da kampanyamızın hedefleri arasında bulunmaktaydı. Kampanyayı omuzlayan yoldaşlarımızın bu konuda attığı adımlar mevcuttu fakat çok güçlü değildi. Buna karşın, kimi öneriler ve ilişkiler açığa çıkmış oldu.

Bugün 2 aylık gazete kampanyamızın sonuna gelirken, çalışmalarımız sırasında yakaladığımız olumlu atmosferi kalıcılaştırmak, çalışmalarımızdaki olumluluklarımızı büyütme, bu olumlulukları gelecek faaliyete kazandırmak ve buradan doğru bir devamlılık sağlamak; olumsuzlukları veya eksikliklerimizin nedenlerini ise daha gerçekçi bir tarzda ortaya koyarak eksik yanlarımızı değiştirerek güçlendirmek gerekmektedir.

Kanun Teklifi: Kayyum, Talan, Gasp

AKP-MHP ittifakı 2020'nin son haftalarında mecliste gündeme aldığı yasa tasarılarıyla 2021 yılının devlet açısından nasıl ele alınacağını göstermiş bulunuyor. Devlet HDP'nin kapatılmasından, hazine gelirlerinin kesilmesine; "Kitle İmha Silahlarının Yayılmasının Finansmanının Önlenmesine İlişkin Kanun Teklifi" adı altında Cumhurbaşkanı ve İçişleri Bakanı'nın yetkilerinin artırılmasına, derneklere ve vakıflara kayyum atama, mülke el koyma ve örgütlenme hakkının gasp edilmesine yönelik yasa tasarısıyla bir dizi saldırıyı gündemine almış bulunuyor.

OHAL yasal hal oluyor!

15 Temmuz sonrası OHAL adı altında gerçekleştirilen uygulamaların kendi hukukunda dahi geçerliliğinin olmadığı, AİHM kararlarıyla parça parça teşhir olurken devletin gerçekleştirdiği-gerçekleştireceği saldırılara yasal dayanak oluşturma gayreti sürüyor.

Geçtiğimiz yıl pandemi koşullarında HDP belediyelerine kayyum atayan devletin bu yılda saldırılarını başka bir formatta gerçekleştireceğini görmek zor değil. Esasen AKP-MHP ittifakının kitle imha silahlarının yayılması ile ilgili bir sorunu bulunmuyor. Yasa tasarısında ifade edilen "Kitle İmha Silahlarının Yayılması" kavramı 1950'li yıllardan itibaren emperyalistler tarafından SSCB ve Çin karşıtı bir kampanya olarak ele alınırken daha sonra İran, Afganistan, Pakistan, KDHC gibi ülkelerde Nükleer silahlanma karşıtı bir kampanya olarak ele alındı. Esasen emperyalistlerin askeri saldırı koşullarına zarar veren bu silahlanma biçimi emperyalistler açısından uzun yıllardır hedef alınmış bulunuyor. Meclise getirilen yasa tasarısı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından bu kapsamda hazırlanmış belli maddeleri içerse de 45 maddenin büyük bir kısmı, ülkedeki DKÖ'lere yönelik saldırıların yasal dayanağını oluşturmaya yönelik maddelerden oluşuyor. TC açısından yasa tasarısının bu şekilde gündeme getirilmesi ABD emperyalizmine ve AB'ye göz kırpan bir adımken esasta iç hesaplarla getiriliyor.

TC, kendi kamplarında on binlerce cihatçı çete üyesine eğitim veriyor, silahlandırıyor. Terör örgütü ilan ettiği IŞİD gibi örgütleri farklı isimlerde örgütleyerek farklı cephelerde (Libya, Suriye, Rojava, Ermenistan) paralı asker olarak kullanıyor, katliamlar gerçekleştiriyor. Hala 15 Temmuz akşamı ortadan kaybolduğu iddia edilen 100 binin üzerinde silahın akıbeti

Devletin yeni saldırı formatını devreye sokmaya hazırlandığı bir süreçte demokratik mevzileri bir direniş alanına çevirmek ve alternatif örgütlülükler yaratarak bu saldırıları boşa düşürmeye odaklanmak önemli bir görev olarak duruyor.

devlet tarafından araştırılmazken bu yasa tasarısının hedefinin devrimci, demokrat, yurtsever kesimler, ezilen halk kitleleri olduğunu görmek gerekiyor.

Yasanın hedefine oturtacağı derneklerin başında Kürt ulusunun kendi imkan ve olanaklarıyla yarattığı demokratik mevziler gelirken toplumun diğer ezilen kesimlerinin de bu saldırıların hedefi olacağını görmek gerekiyor. Alevilerin inanç merkezleri bugün hala ibadethane statüsü kazanamamışken dernek oldukları gerekçesiyle yasa kapsamına alınarak kayyumlarla karşı karşıya kalması oldukça muhtemel görünüyor. Ermeni patrikhanesine kayyum niteliğinde atamaları gayri resmi yollarla yapan devletin bu yasal zemini Cemevlerini kendi propaganda merkezlerine çevirmek, Alevilere yönelik saldırıların merkezi haline getirmek devlet açısından bulunmaz koşulları oluşturuyor. T.Kürdistanı'na atanan kayyumlar tarafından ilk hedef alınan yerlerin belediyelerin kadın kurumları olduğu düşünüldüğünde kadın derneklerinin bu saldırıların merkezinde olacağını görmek gerekiyor.

Devletin HDP'nin kapatılması, işlevsizleştirilmesi, hareketsiz kılınması çabası yıllardır yürüttüğü saldırılarla belli bir karşılık bulsa da istediği başarıyı elde edememiştir. Bu devletin daha kapsamlı bir saldırı yürütme ihtiyacını açığa çıkarıyor. Kitlelerin ekonomik ve siyasi kriz karşısında büyüyen öfkesi ve buna paralel önümüzdeki süreçte gelişecek kitle hareketleri öngörüsü devleti bu anlamda adımlarını hızlandırmaya zorluyor.

Getirilen yasa tasarısıyla birlikte halkın tüm devrimci, demokratik örgütlülükleri hedef alınıyor. Düzenleme, işçi sınıfının sendikal örgütlülüklerini zayıflatmak kendi kontrolünde bulunan sendikalarda

yedekleyebilmek üzere getirildi. Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun bir adımını yeni getirilen kanun ile atmak istiyor.

AKP-MHP iktidarı bu kanuna dayanarak daha önce yasal dayanağı bulunmadan gasp ettiği derneklerin mülküne el koymayı, işlevsiz hale getirmeyi hedefliyor. Atayacağı kayyumlarla bu dernekleri kendi binası gibi kullanmayı, halkın kendi öz gücüne dayanarak yarattığı değerleri gasp etmeyi hedefliyor. 2020 yılında deprem ve salgın sürecinde çok açıktan dayanışmanın kitlelerin yaralarını sarmada, sorunlarını aşmada ne kadar önemli olduğunu gördüğümüz bir yılın sonunda devlet, sosyal medyadan herhangi maddi gelir getirecek bir çağrının para cezasına çarptırılacağını ilan ederek yasal olarak dayanışmanın önünü kesmeyi, kitleleri akıbeti bilinmeyen İBAN numaralarına mahkum etmek istiyor.

Suçta bulaşma iddiasıyla kitlelerin örgütlenme hakkının önünü kesmek isteyen devlet, TC gibi faşist ülkelerde halkın ödediği bedeller sonucunda elde ettiği örgütlenmeleri dağıtmak istiyor. **Örgütlenme hakkının bir bütün önünü kapatmaya çalışıyor.**

Bir yandan yukarıda ifade ettiğimiz şekilde kendisine yedeklediği, cihatçı çeteleri silahlandırarak, örgütlenmelerinin önünü açan, toplumun diğer tüm kesimlerinin, maddi-manevi olanaklarını bu çetelere akıtmayı hedefleyen devlet, devrimci, demokrat, yurtsever kesimlerin, kadınların, Alevilerin, işçilerin, LGBTİ+'ların, öğrencilerin, köylülerin örgütlenme kanallarını kapatmaya çalışıyor.

Devletin bekası adına cihatçı çeteler silahlandırılırken, halkın her örgütlülüğü saldırıların kapsamı altına alınıyor. Alternatif her örgütlülük dağıtılmaya çalışılıyor. Bu gerçeklikte kitlelerin kendi örgütlülüklerini koruması bu saldırılar karşısında alternatif örgütlülükler yaratması zorunluluğu daha fazla öne çıkıyor. Devletin yasal olanakları gittikçe daha fazla kapatmaya çalıştığı bu süreçte alternatif kanallar açılması, saldırıları karşılayacak örgütsel formlar ve buna uygun politikaların hayata geçirilmesi önemli bir yerde duruyor. Devletin zoru en katı biçimlerinde örgütlemeye çalıştığı 15 Temmuz sonrasında gördüğümüz üzere binlerce derneği KHK'larla kapatabilyorken yeni yasal dayanaklarla nasıl saldırılar gerçekleştireceğini öngörmek çok zor değil. Devletin yeni saldırı formatını devreye sokmaya hazırlandığı bir süreçte demokratik mevzileri bir direniş alanına çevirmek ve alternatif örgütlülükler yaratarak bu saldırıları boşa düşürmeye odaklanmak önemli bir görev olarak duruyor. Toplumun tüm kesimlerinin bu saldırıların muhattabı olacağı bir süreçte açığa çıkacak öfkeyi örgütlemeye ve sisteme yöneltmeye odaklanmak kritik bir yerde duruyor! Kitlelerin devrimci örgütlenmelere önümüzdeki süreçte daha fazla ihtiyaç duyacağı bir gerçekken bu ihtiyaca yanıt olabilecek formatta örgütlenme süreci yön verecek özne pozisyonunda konumlanmak mevcut bir hazırlığa ve yönelime, bu iddiaya uygun bir şekilde adım atmak süreci karşılayacak noktada bulunuyor.

2020: Direniş ve Mücadele Yılı

Geride bıraktığımız yıl içerisindeki en önemli olay elbette koronavirüs salgınıdır. Covid-19, Çin'in Wuhan kentinde başlayıp tüm dünyaya yayıldı. Öncelikle İtalya ve İspanya'yı ziyaret eden virüs, kısa zamanda tüm Avrupa'yı etkiledi. Ardından Amerika kıtasına, oradan Asya ve Afrika'ya geçerek dünya turunu tamamladı.

Hızla yayılan, 80 milyondan fazla insana bulaşan, 1 milyon 800 binden fazla insanın ölümüne neden olan salgın, tüm yaşamımızı etkilemeyi sürdürüyor. Birçok ülkede sağlık sistemlerinin özelleştirilmesi ölümlerin bu denli yüksek olmasının birinci derecedeki nedenidir.

Gerek dünyada gerekse Türkiye'de "çarklar dönsün, ekonomi durmasın" anlayışıyla hareket eden burjuvazi, salgın döneminde işyerlerini, fabrikaları açık tutarak işçilere, ya yoksulluk ya da ölüm demiştir. İşçi ve emekçiler çalışmaya zorlanmış ve virüsten en çok etkilenen kesim olmuştur. Bu anlamıyla salgın sınıfsaldır. Hakim sınıflar, sömürü düzeninin devamı ve kâr uğruna, işçileri çalışmaya zorlayarak ölümün kucağına atmıştır.

Bugünlerde çeşitli ülkelerde yapılan aşı çalışmaları sonuç verdi. Almanya, İngiltere, Rusya ve Çin'deki çalışmalar sonucu elde edilen aşılarda, uygulama aşamasına geçildi. İlk aşı uygulaması, 8 Aralık'ta İngiltere'de başlatıldı. Ancak salgını bir ölçüde durdurması/sonlandırması beklenen aşı, daha araştırma aşamasındayken önceden ödeme yapılarak kapitalist ülkeler tarafından alınmış/el konulmuş durumda. Geri kalan ülkelerin aşığı ne zaman

alacakları hala belli değil. Yani "tünelin ucundaki ışık" olarak görülen aşı, şimdilik emperyalist-kapitalist ülkelerin burjuvalarına nasip olacak/oluyor.

Dünya sokaklarında ırkçılık karşıtı sloganlar yankılandı

2020'nin en önemli olaylarından biri de ABD'de siyahlara yönelik polis şiddeti ve ırkçılık oldu. ABD'de 26 Mayıs günü beyaz bir polisin George Floyd isimli siyahi bir vatandaşı herkesin gözü önünde katletmesiyle polis şiddeti ve ırkçılığa karşı başlayan halk hareketi, kısa sürede dünyaya yayıldı ve İngiltere'den Kanada'ya, Fransa'dan Almanya'ya Yunanistan'a dünya çapında ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı bir direnişe dönüştü. İsyancı kitleler, köleliğin, sömürgeciliğin sembollerini hedef aldılar; köle tacirlerinin heykellerini yıkıp parçaladılar. Üstelik eylemler kolluk gücünün saldırılarına rağmen devam etti.

George Floyd'un katledilmesi, ABD'de salgın boyunca iyice derinleşen yoksulluk, işsizlik ve sefalet karşısında büyüyen hoşnutsuzluğun fitilini de ateşlemiş oldu. Böylece dünyanın en büyük devletinin merkezinde patlak veren halk direnişi, kitlelerin hareketi karşısında hiçbir gücün duramayacağını gösterdi.

Salgın sürecinde grev ve direnişler...

Salgın nedeniyle sokağa çıkma yasaklarının yaşandığı bir süreçte, köleliğin kaldırıldığı tarihe denk gelen 19 Haziran 2020 tarihinde ABD'de liman işçileri, 29 limanda 8 saatlik bir iş bırakma eylemi

gerçekleştirdiler. Yine 2020 yılı içerisinde 500 işyerinde grev ve direnişler yaşandı.

Batı Avrupa'da da birçok fabrikada işçiler iş sağlığı ve güvenliği, çalışma koşullarının düzeltilmesi vb. taleplerle greve gittiler. Fransa'da 2018 yılında akaryakıt zamlarına ve ekonomik koşullara tepki olarak başlayan ve Cumhurbaşkanı E. Macron'a karşı gösterilere dönüşen "Sarı Yelekliler" eylemleri, salgın kısıtlamalarına rağmen 2020 yılında da devam etti.

Salgın bahane edilerek insanların yan yana gelmelerinin istenmediği ve engellenmeye çalışıldığı bir süreçte, 1 Mayıs'ın tüm Avrupa sokaklarında kutlanması işçi sınıfı ve devrimci kurumlar açısından bir olumluluk olarak görülmelidir.

2020 yılının bir diğer önemli gelişmesi de emperyalistler arasındaki çelişki ve rekabeti önümüzdeki yıllarda belirleyecek/etkileyecek olan Bölgesel Kapsamlı Ekonomik Ortaklık (RCEP) anlaşmasıdır. Çin'in önderliğinde, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği (ASEAN) üyesi 15 Asya-Pasifik ülkesini kapsayan serbest ticaret anlaşması, emperyalistler arasındaki çelişki ve çatışmayı etkileyecek-derinleştirerek bir potansiyel taşımaktadır.

Yıl içinde önemli gelişmelerinden biri de Almanya'da "Münih Komünistler Davası"nda yaşandı. 15 Nisan 2015'te uluslararası bir saldırıyla tutuklanan 10 devrimci hakkında açılan dava, 28 Nisan 2020'de sonuçlandı. Münih TKP-ML davası, tutuklama süreciyle birlikte 5 yıl 4 ay gibi uzun bir süreci kapsadı. Davanın tutsak son sanığı Müslüm Elma mahkeme

sürecinin sona ermesiyle Haziran ayında tahliye edildi. Dava, tutsakların kararlılığı ve dışarıda verilen mücadele, yürütülen kampanya ile II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra Almanya'da topluma yansayan en etkin politik mahkeme olarak anılmaktadır.

Demokratik yapı ve kuruluşlarla duyarlı kamuoyunun sahip çıktığı bu dava, devrimcilerin tutarlı ve kararlı tutumları ve yaptıkları savunmalarıyla bizzat Alman burjuvazisinin yargılandığı bir mahkemeye dönüşmüştür. Başka bir deyişle Münih Mahkemesi'nde yargılayanlar yargılanmıştır.

TC rejimi, bölge açısından tehdit!

AKP-MHP faşist iktidarı, 2011 yılında başlayan Suriye iç savaşında, Beşar Esad'ı hedef alarak iç savaşa dahil oldu. Kürt halkının Rojava'da gerçekleştirdiği devrimle statü kazanmasının ardından TC devleti, Rojava'daki devrimi hedef aldı. Başlangıçta Cerablus ve El Bab; ardından Afrin, İdlib ve son olarak da Serekaniye'yi işgal etti. TC devleti kuruluşundan bu yana gerçekleştirdiği/sürdürdüğü Kürt düşmanlığını bir adım daha ileriye-sınır ötesine taşıdı.

AKP-MHP faşist iktidarı, son yılların en saldırgan politikasıyla ve "Yeni Osmanlıcılık" hayalleriyle hareket ediyor. Misak-ı Milli'yi, Lozan'ı bir kenara fırlatıp Musul, Kerkük petrolünü ele geçirme peşinde. Suriye iç savaşında "Emevi Camisi'nde namaz kılma" hayalleri gerçekleşmeyen AKP iktidarı bu kez yönünü Libya çöllerine çevirdi ve Libya iç savaşına dahil oldu. 2 Ocak'ta Libya'ya asker gönderilmesi tezkeresi TBMM'de onaylandı. Bu, Libya iç savaşında Sarraç hükümetinin (UMH) yanında çatışmalara katılmak anlamına geliyordu. UMH ile yaptığı gizli anlaşmalarla Libya petrolünden pay alacağını düşünen AKP-MHP faşist iktidarı, IŞİD artığı cihatçı çeteleri Suriye'den Libya'ya taşıdı. Ne var ki yılın sonunda Libya'da taraflar arasında yaşanan ateşkesle, TC de boşa düştü.

"Mavi Vatan" projesiyle Doğu Akdeniz'de petrol aramasına çıkan TC devleti, bu projeye bir yandan da ırkçılığını körükledi. "Türkiye'nin gelişmesini istemeyen dış güçlerin Mavi Vatan projesine engel olmak istediklerini" öne sürerek "Türk-Yunan düşmanlığı"nın propagandasını yaparak bilinçli olarak Doğu Akdeniz'de gerginlik ve buna bağlı sorun çıkarmaya çalıştı. Rejim, AB'nin yaptırım tehdidiyle Doğu Akdeniz politikasında

şimdilik geri adım attı.

AKP-MHP faşist iktidarı, Kafkaslar'a yerleşme, buradaki doğalgaz yataklarına ortak olmayı hayal ettiği bir süreçte Dağlık Karabağ ile Azerbaycan arasındaki savaşta, Azerbaycan'ın yanında taraf olmasının hemen ardından Libya ve Suriye'den getirdiği IŞİD artığı cihatçı çeteleri buradaki savaşa dahil etti. İHA ve SİHA'larla Dağlık Karabağ'ı bombaladı. Azerbaycan ile Ermenistan'ı "barış masasına oturtan" Rusya bu savaştan kazançla çıkan bir güç olarak Dağlık Karabağ'a yerleşti. TC devleti de bölgeye işgalci bir güç olarak adını atmış, gözlemci olarak Azerbaycan topraklarına yerleşmiştir.

2020 kadınların yılı oldu!

Tüm saldırılar karşısında haklarını ve hayatlarını savunan kadınlar, direniş dolu bir yılı geride bıraktı. Şiddet ve kadın cinayetlerinin ilk sırada yer aldığı kadınların gündeminde, özel savaş politikaları, tecavüz, pandemi ve de cinsel şiddet faillerini teşhir vardı.

Kadınlar, Şili sokaklarından esen direniş dansıyla yeni bir yıla girdiler ve kadına yönelik şiddete dikkat çekmek için hazırlanan "Yolunda bir tecavüzcü" adını taşıyan dans performansı Las Tesis, kısa sürede tüm dünyaya yayıldı.

Tüm dünyada, sağlık çalışanlarının % 70'ten fazlası kadın. Covid-19 sürecinde çalışma süreleri arttığı gibi, kadın sağlık çalışanları yoğun çalışma saatlerinin ardından eve döndüklerinde toplumsal cinsiyet rollerinin yükü de omuzlarına yüklendi. Sağlık çalışanlarının uğradığı şiddet, kadın sağlık çalışanları için cinsiyete dayalı şiddetle beraber daha da arttı. Salgın, kadın sağlık çalışanlarının güvencesizliğini, zorlu çalışma ortamı ve koşullarını, maruz kaldıkları şiddeti bir kez daha gözler önüne serdi.

Polonya'da Anayasa Mahkemesi'nin kürtaja neredeyse tam yasaklama getiren kararına karşı kadınların verdiği mücadele olumlu sonuç verdi ve hükümet, geri adım atarak yasanın yayınlanmasını ve yürürlüğe geçmesini erteledi.

ABD'de #MeToo kampanyası dünya çapında yankı buldu ve sokaklara taşıdı. Dünyanın birçok kentinde #MeToo kampanyaları düzenlendi ve eylemler kazanımla sonuçlandı. İran'da da cinsel saldırıya uğrayan kadınlar, kamuoyuna seslerini duyurmaya başladı. Hareket yeni yeni kendini göstermeye başlasa da, ifşa edilen kişiler artık cezasız kalmıyor.

Yine ABD'de George Floyd'un katledilmesinin ardından örgütlenen eylemler sürecinde bu harekette kadınlar ayrıca bir dayanışma sağlayarak, ırkçılık söz konusu

Soma ve Ermenek maden işçilerinin gasp edilen hakları için Ankara'ya yürüyüşleri, hapishanelerdeki direnişler, kadın hareketinin eylemleri, gençlik örgütlerinin birleşik mücadele pratiğiyle faşizme meydan okuyan direnişi ve işçi grevleri anılmaya değer direnişler olarak 2020 yılının direniş kaydına geçmiştir.

olduğunda da kadın dayanışmasının önemini gösterdiler.

İspanya'da kadınların eylemleri sonucu kadın ve erkek çalışanlar arasındaki ücret eşitsizliğini yasaklayan yasa tasarısının kabul edildi.

Arjantin'de artan kadın cinayetlerine karşı kadınlar Adalet Sarayı'na ateş verdiler ve kadın hareketi, mücadelesiyle "kürtaj hakkı"nı yasalaştırdı.

Faşizme karşı direniş ve mücadele!

Türkiye'de de durum hiç açıcı değil. Resmi açıklamalara göre 29 Aralık 2020 itibarıyla Türkiye'de koronavirüs ile enfekte olmuş toplam hasta sayısının 2.178.580 olduğu ve mevcut hastalardan 4.191 kişinin yoğun bakımda tedavi görmekte olduğu; şimdiye kadar iyileşen hasta sayısının 2.058.437 ve ölen hasta sayısının toplam 20.388 kişi olduğu duyuruldu. Ancak bu rakamların güvenilirliği tartışmalı.

Salgınla Türkiye hem sağlık açısından hem de ekonomik anlamda riskli bir ülke durumuna geldi. Vaka sayısını sürekli saklayan, düşük göstermek için ölüm oranlarını "bulaşıcı hastalık" olarak kayda geçiren faşist bir iktidarla karşı karşıyayız. Türkiye sağlık çalışanlarının virüsten dolayı ölümü konusundaki sıralamada, dünyada birinci sıralarda. Türk Tabipleri Birliği verilerine göre salgının başından bu yana 22 Aralık tarihine kadar Türkiye'de 282 sağlık çalışanı Covid-19 sebebiyle hayatını kaybetmiştir. Sadece kasım ve aralık ayında 147 sağlık çalışanı yaşamını yitirdi. Ayrıca salgın döneminde T. Kürdistanı kaderiyle baş başa bırakılmıştır. Bölgedeki salgınla ilgili tablo, AKP-MHP faşist iktidarının Kürt düşmanlığıyla açıklanabilir ancak.

Geride bıraktığımız yılın önemli gelişmelerden birisi de kadın ve LGBTİ+ mücadelesindeki gelişmedir. Kadın hareketi, dünya çapında büyük gelişmeler yaşarken ülkemizde de bir yükseliş gösterdi. 2020 yılında Türkiye'de resmi açıklamalara göre 436 kadının katledildiği koşul-

larda kadın hareketinin başta İstanbul Sözleşmesi'nin sahiplenilmesi olmak üzere son dönemde de ifşa hareketi ile birlikte kadın katliamlarına yönelik direniş ve eylemlerine tanık olduk.

Maden işçilerinin aylardır süren mücadelesi, metal ve inşaat işçilerinin direnişi gibi örnekler önümüzdeki süreçte işçi sınıfı hareketinin daha da radikalleşme ve yaygınlaşma eğiliminde olacağını göstermektedir.

Soma ve Ermenek maden işçilerinin direnişi haftalar boyunca devam etti. Maaş ve tazminatlarını talep eden işçiler aynı zamanda işten çıkartılanların geri alınması için direndiler. İşçiler, gasp edilen hakları için Ankara'ya yürüyüş başlattılar. Jandarma tarafından yolları kesilince alay komutanı tarafından tehdit edilen işçi temsilcisinin yaptığı konuşma tarihe geçti: "Bir tane küçü kırık patronun hesap sormayı beceremeyen devlet, gücünü bizde sınyayacak. Öyle mi Alay komutanı? Buradayız biz. Şimdi bize güç göstereceksiniz ha! Ve biz bu güçten korkacağız. Öyle mi? Vallahi de korkmuyoruz, billahi de korkmuyoruz sizden!"

Soma madencileri direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Ermenek madencilerinin direnişi ise devam ediyor.

İşçi direnişlerini, grevlerini bastırmak, bitirmek için her yolu deneyen devlet, salgını fırsat olarak değerlendirdi/değerlendiriyor. Maden işçilerinin bu koşullarda sürdürme kararlılığı gösterdiği direniş, pek çok açıdan devletin çıplak fotoğrafını gözler önüne sermiş oldu.

Türkiye ekonomisinin krizi, salgınla daha da boyutlanmış durumda. Artan

işsizlik, yoksulluk ve açlık beraberinde kitlelerin iktidara yönelik tepkisini doğurmuştur/doğurmaktadır. Ayrıca Türkiye hak ve özgürlükler konusunda 2020 yılında daha da gerilemiş durumdadır. Milletvekillerine kadar uzanan tutuklamalar, insanların helikopterden atılması, köpekli işkence, tecavüz, çıplak arama dayatmaları ve AİHM'in Selahattin Demirtaş'la ilgili ve de AYM'nin Osman Kavala kararı yıla damga vuran gelişmeler oldu.

Yükselen faşist saldırılara karşı başlatılan ve 2021 1 Mayıs'ına kadar sürecek olan "Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız" kampanyası da yılın önemli adımlarındandır.

AKP-MHP faşist iktidarının bizleri açlık, yoksulluk ve işsizliğe, ölüme sürüklemesine karşı mücadele etmekten başka yolumuz yoktur. Bu halk düşmanlığının devam etmesini istemiyorsak saflarımızı sıklaştırmak, birleşik mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir. Sokakta, fabrikada, okulda kısacası mücadelenin sürdüğü her yerde faşizme karşı gelişen direnişleri sahiplenmeli, güncel taleplerle harekete geçmeliyiz.

Tüm baskılara rağmen devrimci ve ilerici güçlerin ortak hareket etmesi, sokaklarda olması çok önemlidir. Soma ve Ermenek maden işçilerinin gasp edilen hakları için Ankara'ya yürüyüşleri, hapishanelerdeki direnişler, kadın hareketinin eylemleri, gençlik örgütlerinin birleşik mücadele pratiğiyle faşizme meydan okuyan direnişi ve işçi grevleri anılmaya değer direnişler olarak 2020 yılının direniş kaydına geçmiştir.

PUSULA

MECBUR İNSANLAR VARDIR...

Yaşar Kemal bir röportajında şu cümleyi kuruyordu; “*Mecbur insanlar vardır!*” Hikaye şöyle; Osmanlı’nın son dönemlerinde, hikayenin geçtiği yöredeki köylülerin umudu, ağaların da korkulu rüyası olmuş bir eşkıya vardır. Bu eşkıyaya, bölgeden ayrılması karşılığında para ve hayatının bağışlanması teklifinde bulunulur, fakat o, bölgeye yığılan güçle öldüreceğini anlamasına rağmen, Osmanlı’nın teklifini köylüleri düşünerek reddeder. Ve teklifi neden reddettiğini soranlara “*meçburum*” diye cevap verir.

Onun mecburiyeti, köylüleri ağaların zulmü altında bir yaşama terk etmeyi, böyle bir ihaneti düşünmemesinden kaynaklanıyordu. Yani bir bakıma, bütün halk önderlerinin, Pir Sultanların, Şeyh Bedrettinlerin durumu ve tavrının özeti gibidir.

Örneğin Şeyh Bedrettin de bir **meçbur insan**dır. Neden böyle söylüyoruz? Çünkü onun eriştiği bilgi seviyesi, Osmanlı’nın ve birçok devletin saraylarında maddi zenginlikler içerisinde bir yaşam kurmasına imkân veriyorken, o, tüm bunları elinin tersiyle iterek, kendi doğruları ve gerçeğine uygun yaşamayı tercih etmiştir. Adalet düşüncesiyle başladığı devlet görevlerinin, ne kadar hakkaniyetli davranırsa davranırsın, sömürü çarkının dişlilerinden biri olduğu ve bu düzen hüküm sürmeye devam ettiği için adalet uğraşısının bir işe yaramayacağı, aksine sömürünün devam etmesine hizmet edeceği sonucuna varmış ve o da artık bir “**meçbur insan**” olmuştur.

Çağımızın devrimcileri de “meçbur insan”lardır. Çünkü ezilenlerin baskı ve sefalet koşullarını bizzat yaşayıp, görüp hissetmelerinin yanında, bunun nedenlerinin tam ve doğru bilgisine sahiptirler.

Bu açıdan bakıldığında devrimciliğin, genel anlamda ezilenlere karşı duyulan sorumluluk ve bunun için gösterilen fedakârlık şeklinde açıklanması, gerçeğin bir yanını ifade etmesi bakımından doğrudur ama tek yanlıdır. Devrimciler, toplumsal sorunlara yatkınlıklarını sorumluluğa dönüştürerek sahip oldukları ideoloji sayesinde kendilerini insanlaşmasının tek yolu bu olduğu için de devrimcidirler.

Yani sadece “kendi dışındaki insanlar” için değil, en az onun kadar kendileri için de devrimcilik yapmaktadırlar. İn-

san olarak var olmanın-kalabilmenin tek yolu budur. Zorunluluğun bilinci, tek tek insani yanlarımızı geliştirdiği kadar, aynı zamanda da örnek, güzel, sevilesi kişiler yapmaktadır devrimcileri. Bu noktada zorunluluğun bilinci ile hareket eden kurtup yıldızlarımız şehitlerimizdir.

Her birimiz hayatımızın en azından bazı kesitlerinde şehitlerimizin yaşamından etkilenerek kendimizi sorgulamış ve de sorular sormuşuzdur. Onların ölümü kucaklayışları, yoldaşlık ilişkileri, işken- ce karşısındaki direnişleri, halka yaklaşımları, sorunları kavrama ve çözme yöntemleri, zayıf yanları ile hesaplaşma yöntemleri vb. “*acaba ben yapabilir miyim?*” sorusunu sormamıza yol açmıştır. En çok da ölüm-yaşam ilişkisi düşündürür bizi. Bu bir yanıyla doğalken diğer yanıyla da kökeni doğru ve yeterli anlaşılmadığında onların ölüm karşısındaki gücü; gizemli, erişilmesi zor, herkesin sergileyemeyeceği bir örnek olarak kalır.

O zaman şu soru gündeme gelir; “Şehitlerimiz ölümü nasıl oluyor da böyle korkusuz karşılayabiliyor?” Cevap, onların ölümün karşısındaki güçlerini devrimci yaşamlarından aldıklarıdır. Yaşamla ölümün nesnellüğünün bilincini, zorunluluğun bilinciyle pekiştirerek yakaladıkları yaşam, onlara her türlü zorluğun üstünden gelme gücünü vermektedir.

Yitirdiklerimizin yaşamlarına baktığımızda birçok zaaf ve yenilgileri olsa da başarı ile ölümü yenebilmelerini sağlayan üç temel özelliğin olduğunu görüyoruz. Bu özellikler değişen oranlarda, az veya çok hepsinde bulunmaktadır. **Birincisi** emekçilik; **ikincisi** kolektivizm ve kitlelerle kurdukları güçlü bağ ile yakaladıkları toplumsallık; üçüncüsü tüm bunları ve bunlarla birlikte çok önemli başka özellikleri de kazandıran, doğru temelde inşa etmeye çalıştıkları bilinçleridir.

Bilinç belirleyicidir, evet. Çünkü kendiliğinden haldeki tüm diğer olumluluklarını, edinebildikleri bilinç oranında iradi kılabilen, yönlendirebilmekte ve daha üst biçimde gerçekleştirebilmektedirler. Örneğin, emek onlar için artık çok daha önemlidir. Yaşamsal bir amaçtır ve yaşamak için bir araç olma halinden çıkmış, bu yola girilmiştir. Girildiği ölçüde de “*on bin yıl çok uzun/sarıllık güne*

sarıllık güne” şiarına uygun hareket ederek herhangi bir sınır, koşul, engel vb. tanımadan tüm hünerini, tüm gücünü kavraya vermeye başlamışlardır. Yorulur, ama yorulmak bilmezler. Yorgunluktan düşüp bayılacak hale gelmesine rağmen yürümeye devam eden, günlerce uykusuz kalan, saatlerce kazma kürek sallayıp ardından hiç dinlenmeden kilolarca yük taşıyan, aylarca açlıkla savaşıyor, saatlerce zorluklar içinde takip atlatmaya çalışan, hücrede tıpkı dışardaymış gibi direnen vb. vb.

Örneğin **Bülent Ertürk** yoldaş... Çok küçük yaşlardan itibaren çalışmak onun yaşamına girmişti. 12-13 yaşlarında inşaat işlerinde çalışmaya başlamış, yaşamı boyunca değişik işlerde çalışmıştı. Proletarya partisi ile ilişkisinin henüz başında, ardından tutsak düştüğünde, şehit düştüğü ana kadar, gerillada da proleter emekçi tavrı, pratiğinde hep daha gelişerek devam etmiştir. Bir metre karın yağdığı ve henüz barınağın yapılamadığı bir günde odun toplarken dahi gerillaların parmaklarının donduğu, çakmağı zar zor çakabildiği koşullarda hemen işe girişip ateşi yakmak için uğraşması, ardından hiç beklemeden tekrar odun toplamaya gitmesi sadece bir örnektir.

Barış Aslan ve **Kemal Tutuş** da emekçi yönleri ile öne çıkan yoldaşlarımızdır. Barış yoldaş, gerilla birliğinin kışın dışarıda kaldığı bir süreçte, gece-gündüz düşman takibinin devam ettiği, birliğin bu yüzden konaklama yerine vardığında bitkin düştüğü bir zamanda, ayakta kalmasını bilmiş ve hemen ateş yakmak için işe koyulmuştur. Kemal yoldaş da, kışın karda ya da buz gibi sularda bata çıka ilerler ama moralini hiç bozmadı. Bu yoldaşların ağızlarından bir kez bile, yaptıkları işin fiziksel zorluğundan yakınmaya ait bir söz duyulmamış, herhangi bir eringenliklerine tanık olunmamış ve yaptıklarını anlattıkları-övgü bekledikleri görülmemiştir. Ya da **Murat Deniz** yoldaş... O daha da zorlu dönemler yaşamış, yoldaşları tarafından zorunlu olarak tutuklanmış, sınırlanmış bir şekilde uzun zaman kalmış olsa da, duyarlılık ve hassasiyeti bir an olsun bırakmamış, kolektifin verdiği görevleri almaktan geri durmamıştır. (**Devam edecek**)

Kavgada

Atilla Özkan

1957 Kayseri doğumlu Atilla Özkan Halk Ordusu’nun şehir askeri faaliyet sorumlusudur. 18 Ocak 1976 yılında MHP’li faşistler ve polis kaldıkları eve baskın yaparak Atilla Özkan’ı katleder.

Mevlüt Çınar

TKP-ML TIKKO savaşçısı olan Mevlüt Çınar, 9 Ocak 1980 yılında İstanbul’da polislerle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Mehmet Günalp

1960 Erzincan Refahiye doğumlu Mehmet Günalp, Yıldız Teknik Üniversitesi’nde okurken Proletarya Partisi ile ilişkilendi. 16 Ocak 1980’de İstanbul Şişli’de sivil faşistler tarafından katledildiğinde Proletarya Partisi ileri militanıydı.

Ali Sağcan

1962 Uşak Banaz Hatipler köyünde dünyaya gelen Ali Sağcan, **Proletarya Partisi** militanıydı. 15 Ocak 1980’de Uşak’ta MİT tarafından işkencede katledildi.

Haydar Doğan (Nedim)

1958 Dersim Mazgirt doğumlu Haydar Doğan (Nedim) İstanbul’da 12 Eylül AFC’si döneminde Proletarya Partisi saflarında örgütlenir. Faşist Muhsin Bodur’un cezalandırılması eylemi dahil çok sayıda eylemde bulunur. Haydar Doğan, Ulaş Bardakçı’nın katili Habip Gür’ün cezalandırılması sırasında 10 Ocak 1991 tarihinde İstanbul’da çıkan çatışmada ölümsüzleşir.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

1993 yılının Ocak ayının sonlarında TIKKO II. Mıntıka Birliğinin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı’nda bir destan yarattı. Önlerinde iki seçenek vardı: Ya düşmanın üslenildiği ovaya inerek imha olmak ya da Munzur’u aşmak. Bir çılgılık koptu yürekten; 21 Ocak’ta Zeki Peker yürüyemeyeceğini söyleyerek “yoldaşlar beni bırakın, benim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söyleyin” dedi. Ve yürüyüş devam etti. Medetsiz Munzur Erkan Fener’i aldı bu kez birlikten. Ali Demirdağ yürüyemiyordu artık. Ama ses çıkarmamıştı. Yoldaşlarının yürüyüşünü engellemek istemiyordu. Yoldaşları başına toplandı. Dr. Hü ayağa kalkmak istedi, başaramadı. Zafer işareti yapabildi ancak... Köyün ışıkları görünmüştü artık. Munzur boyun eğmişti Partizanlara... Fakat Barbara Anna Kirstler, Ali Ekber Batasul ve Ali İhsan Yalçın köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürreden kaynaklı yaşamlarını

Ölümsüzleşenler

yitirerek 21 Ocak-10 Şubat 1993 tarihleri arasında ölümsüzleşen Partizanlar, Yel Dağı şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

ARTVİN BORÇKA ŞEHİTLERİ

Kış için barınak hazırlıkları yapan Halk Ordu-su gerillaları Nilüfer Atav'ın nöbette olduğu bir gün, düşmanın yoğun kuşatmasını fark edip, hemen mevzilenecek çatışmaya başlarlar. Ansızın neye uğradığını anlayamayan düşman güçleri, diğer partizanların da mevzilenip saldırmasıyla panikleyerek geri püskürtülür. Bu durumdan yararlanan gerilla, çatışma bölgesini terk eder. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav mevzilendiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştır. Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen Nilüfer Atav ve Adem Asal, gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmezler. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullanırlar. Ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünde düşman güçleriyle tekrar karşılaşırlar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav ölümsüzleşirken, Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994'te işkencede katledilir.

Polat İyit

Proletarya Partisi'nin önder kadrolarından Polat İyit 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca onlarca, belki yüzlerce kez ölüm denilen o bedensel engeli aşmış, Partiye, halka, devrime karşı girişilen her türlü akıma, her türlü saldırıya karşı onurluca savaşmıştır.

12 Eylül AFC'sinden şehit düştüğü 15 Ocak 1997 tarihine kadar Parti adına pek çok görevde bulunur. 1990 yılından itibaren ise Parti Üyesi olarak gerilla bölgesinde görevlendirilir. 1995'e kadar aralıksız gerilla faaliyetini sürdüren Polat İyit, 19 Nisan 1996'da tekrar tutsak düşer. İşkencehanelerde düşmanı yine yenilgiye uğratarak işkencelerden başı dik çıkar ve 3 Mayıs 1996'da tutuklanarak Sağmalcılar zindanına konulur. Devletin topyekün saldırısının bir parçası olan zindanlara yapılan saldırıların geri püskürtülmesi için başlatılan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinde görev alır. 12 devrimcinin şehit düşmesiyle sonuçlanan bu direnişte zaferi devrimci ve komünistler kazanmıştır. İşte Polat İyit de 69 günlük bu kavgada bedenen direncini yitirmiştir. Direnci yiten bedene hükmetmiştir kanser. Faşist TC devleti O'nun tedavisini engellemek için her şeyi yapar. Yargısız infaz mahkemeleri de dışarıda yapılan eylemlere rağmen aynı paralelde hareket eder. İstanbul 2 No'lu DGM, Adli Tıp tarafından hastalık ölümcül denmesine rağmen onu tahliye etmez ve Polat İyit, 15 Ocak 1997'de ölümsüzleşir.

2020 Yılından 2021 Yılına Direnişler Sürüyor, İşçinin Öfkesi Mayalanıyor

2020 yılını geride bırakırken yıla ile damgasını vuran bir çok işçi direnişi yaşandı. Bu direnişler içinde maden işçileri ile ülkenin farklı yerlerinde direnişte olan metal işçileri çok daha belirgin bir şekilde yer alıyor. Yine pandeminin ağır tablosuna karşı sağlık emekçileri ara ara hastane önünde yaptıkları eylemlerle, PTT ve Depo işçileri de farklı zaman ve sürelerde yaptıkları eylemlerle 2020 yılında öne çıktı.

Maden İşçilerinin direnişi

Manisa'da 36 gün direnen tazminat mağduru Somalı madenciler, son olarak İşçileri Bakanı Süleyman Soylu ile yapılan toplantıdan çıkan olumlu sonuç sonrasında eylemlerini durdurdu. Bağımsız Maden İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Kamil Kartal, İşçileri Bakanı Soylu'dan tazminatların 15 Ocak tarihine kadar madencilerin hesabına yatacağının sözünü aldıklarını belirtti.

Yine Bağımsız Maden İş Sendikası'nın öncülüğünde, Ermenek'te ödenmemiş maaşlar için madencilerin direnişi ve Ankara'ya yürüme istekleri her seferinde işkenceli gözaltıyla karşılaştı. Madencilerin verilen sözlerin tutulmamasına ve oyalama taktiklerine karşı mücadelesi sürüyor.

Metal İşçileri Mücadelesi

2020 yılında gündem olan bir diğer direniş ise metal işçilerinin mücadelesi oldu. Birleşik Metal-İş'e üye olduktan sonra tazminatsız şekilde işten atılan ve ücretsiz izne zorlanan Systemair HSK, Özer Elektrik ve Baldur işçileri, 24 Kasım Salı günü Ankara'ya doğru yürüyüşe geçmek istedi ancak polis saldırısı ve 93 işçinin gözaltına alınması ile engellendi.

Ardından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için tazminatsız şekilde işten çıkarılan veya ücretsiz izin kullanılan Systemair HSK, Özer Elektrik ve Baldur fabrikaları işçileri 500 metre yürüyerek otobüslerle Ankara yollarına düştü.

Baldur işçileri direnişi sürüyor

Kocaeli Çayırova'da bulunan Baldur Süspansiyon'da Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduğu için işten atılan işçiler, yeni yıla da direnişle başladı. İşçiler, "Mücadele ile kazanacağız" diyerek yıllardır vermiş oldukları sendikal mücadele sonucu son 6 gününü grev çadırında geçiren Baldur işçileri yeni yıla grev çadırında girdi.

Ekmekçiöğulları'nda direnişi sürüyor

Birleşik Metal İş Sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan metal işçilerinin direnişleri ülkenin dört bir yanında "irili ufaklı" şekillerde sürüyor.

Çorum'da Ekmekçiöğulları fabrikası işçilerinin sendika düşmanlığına karşı 88 işçinin işten çıkarılmasına karşı direnişleri 1 aya yaklaşmak üzere.

Anayasal hakları olan sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atılan Cargill, Saica Pack, Aydın Belediyesi ile TÜVTÜRK işçileri yeni yıla direnişle, Trelleborg işçileri ise grevle girdi.

2020 yılında gasbedilen hakları için mücadele etmeye devam edeceklerini ifade eden işçiler, "Hakkımız olanı istiyoruz" dedi. İşçiler, 2020 yılında yaşanan haksızlığa sessiz kalınmamasını ve ilgili kurumların üzerine düşen görevi yapmasını istedi.

Cargill Direnişi

Bursa Orhangazi'de 1999 yılında nişasta bazlı şeker ve hayvan yemi üretmeye başlayan Amerikalı gıda tekeli Cargill'de Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. Direnen Cargill işçileri adına konuşan Tekgıda-İş Sendikası Uzmanı Suat Karlıkaya 2018 yılında fabrika önünde direnişe başladıklarını belirterek şunları söyledi: "2020 yılında da bu fabrikanın önünde direndik ve çarşamba günü 2021 olacak. Ve biz halen direniyoruz. Bizler yola çıkarken 'Ekmeğimizi, işimizi, bıraktıklarımızın hepsini tekrar istiyoruz' dedik ve istediğimiz şeyleri almak istiyoruz. Bizler hakkımız olanı istiyoruz. 2020 yılının gerek Cargill direnişine, ülkemizdeki tüm direnişlere, hakkını arayan tüm işçilere iyilikler getirmesini, başarılar getirmesini diliyoruz."

Sakarya'da bulunan Saica Pack'ta Seluloz-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler ise 218 gündür mücadelelerini sürdürüyor. İşçilerin haklı mücadeleye aynı çadırda bulunduğunu ifade eden Aytaç Kaya şöyle konuştu:

"2020 yılı bizim için ve tüm emekçiler için iç açıcı bir yıl değildi. Ama hepimizin hayatları bu çadırda birleşti. Grev, direniş herkese ortak bir paydada buluşmayı öğretiyor. Birliktelikle bir yerlere gelinebileceğini, tek başımıza bir şey yapamayacağımızı bizlere öğretiyor. Bunu sınıf dayanışmasıyla gördük"

Sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atılan Cargill, Saica Pack, Aydın Belediyesi ile TÜVTÜRK işçileri yeni yıla direnişle, Trelleborg işçileri ise grevle girdi.

Muğla, Urfa, Kütahya, Kastamonu, Karabük'te DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin direnişi de devam ediyor. Muğla TÜVTÜRK işçilerinin direnişi 557'inci, Urfa TÜVTÜRK/Polçak işçilerinin direnişi 409'uncu, Kütahya TÜVTÜRK işçilerinin direnişi ise 91'inci, Kastamonu TÜVTÜRK/Reysaş ve Karabük TÜVTÜRK/Reysaş direnişi 40'li günleri geride bıraktı.

Bimeks Direnişi

Boğaziçi Üniversitesi hocası, SPK Başkanı, 1500 işçinin haklarını gasp etmiş, 10000 yurttaşın borsada dolandırmış Prof Vedat Akgiray'a karşı Bimeks işçilerinin mücadelesi 2020 yılından 2021'e sürüyor. Bimeks işçileri Boğaziçi Üniveritesi önünde her eylemlerinde polis saldırısı ve gözaltı işkencesine karşı mücadelesine devam ediyor.

PTT emekçilerinin mücadelesi sürüyor

Bağımsız sendika kuran PTT işçileri işten atıldı. Sendika yöneticileri ve taşeron işçilerin bir kısmı da ücretsiz izne çıkarıldı. İstanbul ve İzmir'deki PTT Baş Müdürlükleri önünde oturma eylemi başlatan posta ve kargo emekçileri, kurum yönetimi ile Ulaştırma Bakanlığı'na yanlıştan dönme çağrısı yaptı.

İzmir Posta İşleme Merkez Müdürlüğü önünde ve İstanbul Şirketi Merkez PTT önünde hak gasplarına karşı PTT emekçilerinin direnişi 20.günlerini geride bırakarak sürüyor. PTT emekçileri; "2020'nin son gününe direnişle başladık, yeni yılı zaferle karşılayacağız kimsenin şüphesi olmasın. Tüm taşeron kardeşlerimize selam olsun" diyerek kararlı olduklarını haykırdı.

Sinbo direnişinde kazanım

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'na (TOMİS) üye oldukları için işten çıkarılan ve işten çıkarıldıktan sonra Sinbo firmasına ait Haramidere fabrikası önünde çadır direnişinde bulunan işçilerin eylemi sonuç verdi. 11 Eylül'den bu yana ücretsiz izne çıkarılan 6 işçi 18 Kasım'da başladıkları eylemlerinin 31'inci gününde taleplerinin karşılanması üzerine direnişlerini sonlandırdı.

Devam Eden Köylü Protestoları Kolonyal Zamanlardan Ne Kadar Farklı?

son kargaşanın devam eden tırmanışını anlamak için Hindistan'ın uzun vadeli köylü hareketi üzerine düşünmek çok önemlidir.

Bir aydır sömürge sonrası Hindistan'daki en önemli köylü seferberliği ortaya çıktı ve tarımsal yaşamda derin bir krizi açığa çıkardı. "Boğa kapitalisti"nin veya neo-zengin köylülüğün kayıtsızlığı göz önüne alındığında; ara sıra protestoların ısrarına, çobanların ve kabile köylülerin seferberliklerine ve Orta Hindistan'ın sürekli isyanına rağmen köylü hareketlerinin geçmişte kaldığı düşünülüyordu.

O halde, son kargaşanın devam eden tırmanışını anlamak için Hindistan'ın uzun vadeli köylü hareketi üzerine düşünmek çok önemlidir.

O zamanki ve şimdi köylü hareketleri arasında olağanüstü bir fark var. Sömürge Hindistan'da, köylü hareketleri büyük ölçüde Britanya İmparatorluğu'na veya ilkel yönetim altındaki devletlere karşıydı ve genellikle "zamindar, sahuvar, sarkar (toprak ağası, tefeci ve devlet)" kombinasyonunu içeriyordu. Protestolar, gelir oranlarındaki artışa ve elitlerin talep edebileceği diğer türden yükümlülüklerle, örneğin nakit veya aynı ücret olmaksızın dilenci veya zorla çalıştırmaya, baskıcı kesintilere ve yüksek faiz oranlı kredilerin geri ödenmesine karşı oluyordu.

Köylü hareketleri, Babür Hindistan'da nadir değildi, ancak Britanya Hindistan'da, özellikle gelir yerleşimi, orman raporları ve ilgili bürokrasileri de dahil olmak üzere sofistike sömürge aygıtına karşı büyük ölçüde artmıştı.

Sömürge bürokrasisi öncelikle bir gelir bürokrasisiydi, bu nedenle daha sonra diğer başka rollerle etiketlenen "toplayıcı"

unvanı da buradan geliyordu. Hint demiryolları kurumu, devlete ve pazara derinlemesine nüfuz etmeyi kolaylaştırdı, tarımsal ürünlerin çıkarılması ve taşınması, "yabani" üzerinde bir kolonyal kontrol modu haline gelecekti.

Yaklaşık kırk yıldır tarihte köylü, çoban ve Adivasi hareketlerini inceledikten sonra, yeni çiftlik yasalarına karşı protestolarla dayanışma içinde olmaya karar verdim. Eski meslektaşım Yogendra Yadav'ın ana akım basılı ve elektronik medyadaki empati eksikliğinden dolayı Facebook Live raporlarını takip ediyordum ve bu yüzden Rajasthan-Haryana sınırındaki Shahjahanapur'a gitmeye karar verdim.

Devam eden köylü hareketi

Mevcut köylü hareketlerinin üç yönü var. Birincisi, egemenliğin çıplak görüntüsü.

Ulusal Karayolu 8'in bir tarafını kapatanlar köylüler değil, protesto alanına girişi kontrol eden ve yalnızca seçici olarak izin veren Haryana polisi. Yolda omuz seviyesinde yüksek beton kayalar dikildi, ardından göz yaşartıcı gaz ve daha önce soğuk bir kış gecesinde erkenci protestoculara karşı kullanılmış olan tazyikli su ile ilgili ayarlamalar yapıldı.

Egemenlik, hem Doğu Hindistan Şirketi hem de Britanya İmparatorluğu tarafından sergilenmişti -fetih, askeri kontrol, yerinden edilme, devasa orman alanlarının kesilmesi, hareketsizleştirme, gezgin/göçebe halkların yoksullaştırılması, marjinalleştirme ve dirençli köylülerin suçlu sayılması. Ranajit Guha, yalnızca erken

sömürge döneminde yaklaşık 700 isyanın detaylı istatistiğini tuttu. (...)

Şimdiki egemenler hilekar, gelişkin ve bukalemun gibiler. Basın özgürlüğünü, direnişçi birey ve toplulukları sınıflandırma ve suçlu olarak farz etme olarak yansıtmaktalar. Buna göre bazıları (eylem yapan köylülerden bahsediliyor, Ç.N.) Pakistanlı diğerleri Khalistanlı! Tüm muhalefet ulusal karşıtıdır. Gerçek çoğu kez tersine çevrilir ve suçlayıcı hale getirilir.

Liberal-laikliğin hayaleti, Avrupa merkezli antropolojinin tarihte köylülere "ilkel isyancılar" denildiği tarihinin bir tekrarı olarak köylüleri kışkırtıldığı söylemiyle her yerde. Proletaryayı oluşturacak sınıfsal emek bilincinden yoksundular. Köylüler ancak Marksizm Asya'ya geldiğinde tam tersini okumaya başladılar.

Tarihler, Maoist Çin'in ardından, köylü çalışmalarının büyük bir alan haline geldiği 1980'lerde kesinlikle yeniden şekillendirildi. Chicago Üniversitesi'nde Çin, Rusya ve Hindistan'ın ekonomi politikası üzerine çalıştığım bir derste Lloyd Rudolph, köylünün rasyonalitesini vurgulayan Nobel ödüllü ekonomist Theodore Schulz'un bir metnini öğretti. (...)

İkincisi, devlet ile sermaye arasındaki ürkütücü dans.

Şimdiye kadar bu kapsamlı ithama bir şekilde şüpheyle yaklaşmışım ve devletin özerkliği ve onun siyasi, sosyal ve ekonomik biçimlendirme kapasitesi hakkında uzun süredir devam eden teorik tartışmalardan etkilenmişim.

Tarım ürünleri için yeni depolar olarak tasarlanan Haryana, Sonapat yakınlarındaki devasa ambarları gösteren videolar dolaşımında. Çiftlik yasalarının başka bir yerde tasarlandığı, iddia edildiğine göre bir kararname çıkarıldı ve ardından parlamento tarafından üçlü tarım yasası çıkarıldı. Tarım bir devlet konusudur, ancak bu yasaların yapımında federalizmden ziyade merkeziyetçilik ilkesi etkin olmuştur. Demokrasi, belirtildiği gibi otoriter bir etnokrasi haline geldi.

Üçüncü bir fark, sosyal sermaye ile ilgilidir. Topluluklar ve köylüler Mewat gibi tüm bölgeleri harekete geçirirken, modern öncesi isyanlarda buna tanık oldu. Mevcut hareket hakkında çok şey yazıldı, ancak onu deneyimlemek başka bir mesele.

Kararlı protestocular

Köylülerin Delhi'ye yürüyüşleri kesintiye uğradığı için, Ulusal Karayolu 8'deki

Sukhdev Dhaba'nun orada köylülere ait çadırlardan oluşan tam kapsamlı bir şehir oluşmuş durumda.

Duggalji'nin *langari* veya bedava yemek servisi, protestoculara yiyecek sağlamak için yaklaşık 125 kişiyi gönderen Kota'dan yaşlı bir Gurdwara'nın (Sihlerin dini lideri, Ç.N.) katkısıdır. Protestoların başlamasından birkaç gün sonra geldiler ve yanlarında bir seferde 50 kişilik buğday unu yoğuracak bir makine getirdiler. Ondan önce ekmekler ve yemekler bir grup Sarpanch kadının elinden çıktı, kadınlar neşeyle buraya katkıda bulundu.

Çadırlar ve yatak takımları sağlandı, banyolar ve tuvaletler gönüllü bir grup tarafından mümkün olduğunca temiz tutuldu. Eski tip kazanlardan yıkanmak için sıcak su, çamaşır yıkamak için makineler, hastalara bakmak için bir klinik ve hatta günlük ihtiyaçları ücretsiz olarak karşılayacak bir alışveriş merkezi var.

Belki de, özverili seva ya da hizmet, organizasyon ve insan gücü ve malzemesinin katkısının birleşimi için yönetimden sorumlu olanların bu Sihler olduğunu düşündüm. (...)

Güçlü hakimiyet ve salgın bileşimi, Müslümanları "yabancı" olarak haklarından mahrum bırakacağından korkulan anayasa değişiklik tasarısı taslağına karşı protestoların önüne geçmeyi başardı. Ancak şimdiye kadar Sihleri yenemedi! Egemen olan sadece demokrasi değil, Sih inancının İslam'dan aldığı şahadet fikrine üstün gelemez ve bu onları böylesine yorulamaz bir güç yapar!

Şimdiye kadar hareket, Jim Scott'ın terimleriyle köylünün "ahlaki ekonomisini" ifade etti. Protestolar, mahsul fiyatlarına devlet desteğinin geri çekilmesi, şirketlerin kırsal Hindistan üzerindeki beklenen hegemonyası, mahsul tedarikinde yeni "aracılar" hakkındaydı.

Toz çöktüğünde, tartışmayı minimum destek fiyatından (MSP) daha ileri götürmek ve iklim değişikliğinin kuraklık ve sellere neden olarak daha fazla tahribat yaratması muhtemel olduğundan, geçim kaynağı desteğine geçmek faydalı olacaktır. Bizim cansız şehirli orta sınıfımız tarımsal desteği eleştirse de, karayolları, otoyollar, tren istasyonları, havaalanları ve limanların altyapısı biçiminde devlet desteğinin en büyüğünü alan (tarımsal destek değil, Ç.N.) sermayedir! (Shail Mayaram, TheWire.in)

Asgari Ücret Belirlendi; İşçiler Yoksulluğa Mahkum Edildi!

2017 yılından itibaren girilen ekonomik kriz 2020 yılında pandemi ile beraber ağırlaşmasının ardından egemenlerin çıkış yolu olarak ortaya koydukları strateji emeğin her cephesinde hak gaspı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu hak gaspı saldırılarına emek cephesinin örgütsüzlüğü eklendiğinde saldırının şiddeti de aynı oranda artmaktadır. Krizden çıkış stratejisi olarak emeğe taarruzu kendine yol olarak belirleyenler hız kesmeden saldırılarına devam etmektedirler. Bu durum bize emperyalist-kapitalist sistemin salgının milyonlarca insanın ölümüne yol açtığı milyonlarcasını etkilediği-etkilemeye devam ettiği en insani durumlarda bile, kendisi için önemli olanın, kendi bekası yani kendi sisteminin kazanımlarının artması ve korunmasından başka hiçbir şey düşünmediği gerçekliğini karşımıza somut olarak çıkarmaktadır. Bu tarihsel konumlanışın karşılığı olan tarihsel düşmanlık bugün pandemi ile beraber bütün ezilenlerin gözünde sis perdesinin aralanmasına neden olmuştur. İktidara geldiğinden bu yana sermayenin temsilcisi olduğunu kimi zaman gizlemeye çalışsa da kriz durumlarında kendini ele veren iktidar sahipleri, şimdiler de bu gizleme çabasına girmeye gerek görmeden, kendi sınıfsal pozisyonlarını açıktan savunmaktadırlar. Her krizi ister ekonomik ister sağlık olsun ezilenlere saldırının bir fırsatı olarak görenler bu konuda büyük bir motivasyonla çalışmaktadırlar. Pandeminin başında insanlar canlarını düşünürken açıklanan sermayeye kalkan paketinin ardından tüm emekçilere 'pandemi döneminde çalışmak, pandemi-den sonra daha çok çalışmak' olarak görev koyanlar yollarına aynı doğrultuda devam etmektedirler.

İşsizliğin tavan yaptığı, çalışanların virüsle, açlık arasında bırakıldığı, kazanılmış hakların bir bir gasp edildiği, edilmeye çalışıldığı, işçi ve emekçilerin ölüm pahasına çalıştırıldığı bu dönem, sermaye sınıfının ve onun iktidardaki temsilcilerinin krizin bütün yükünü halkın sırtına yıkma stratejisini bütün hızıyla devam ettirdiklerini göstermektedir.

İktidar temsilcilerinin Emperyalist-Kapitalist sisteme bu dönemdeki en büyük vaadi ucuz işgücü ve güvencesiz bir çalışma rejimidir. Yapılan her konuşmada Türkiye'deki fırsatları anlatırken, işgücünün ucuzluğu ve gasp edilen haklardan bahsederek Emperyalistlere

Belirlenen asgari ücret 2021 yılında işçi ve emekçilere iktidarın ne vaat ettiğinin göstergesidir.

davetler gönderilmesi bundandır. Sermayenin çıkıştan stratejisi budur; güvencesiz, geleceksiz ucuz bir çalışma hayatı.

Asgari Ücret; Sefalet Ücreti!

Bu durumun en belirgin örneğini yapılan bütçe görüşmeleri ve hemen ardından açıklanan asgari ücrette görebiliriz. Milyonlarca çalışanı ilgilendiren asgari ücret 2825 lira 90 kuruş olarak açıklandı. Hükümetin beş, patronların(TİSK) beş, işçi kesiminin (Türk-İş) beş kişiyle temsil edildiği Asgari Ücret Tespit Komisyonu 28 Aralık'taki son toplantısının ardından oy çokluğu ile asgari ücreti belirledi. Türk-İş belirlenen tutara muhalefet ederek kabul etmediklerini belirtti. Komisyona işçi heyetinin başında katılan Türk-İş Genel Sekreteri Nazmi Irgat asgari ücretin açıklanmasının ardından yaptığı konuşmada iktidar ve patronlara atfen söylediği "... Birlikte belirledikleri net asgari ücret yetersizdir, işçilerin beklentilerini karşılamaktan uzaktır. ... İşçiler aileleriyle birlikte yine yoksullukla geçim şartlarının her geçen gün artan ağırlığıyla karşı karşıya bırakıldığını anlıyoruz. Anayasamızda yer alan çalışanların geçim şartları yine dikkate alınmadı. Çalışanları 2021 yılında zor günler beklemektedir. Yine fedakârlık ücretlilerden beklendiğini görüyoruz." Patronların ve iktidarın birlikte belirlediği ücret vaat ettikleri gibi ülkeyi ucuz işgücü cenneti haline getirecek bir rakam olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü asgari ücret artık çalışma yaşamına başlanılan en alt ücret olmaktan çıkmış artık işçilerin normal geçim ücreti haline gelmiştir. Yirmi yıl önce asgari ücretle çalışan işçi sayısı ücretli çalışanların yüzde 15-20'sine denk gelmekte iken artık neredeyse yüzde 60'ı asgari ücretle çalışmakta, yine milyonlarca işçi asgari ücretin çok az üzerinde ücret alabilmektedir. Bu politika 2000'ler ile birlikte neo-liberal politikalarla beraber asgari ücreti normal alınan ücret haline getirme planının sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Asgari ücret belirlenme

sürecinde yaşanan tartışmalar iktidar ve sermayenin söylem ve eylem birlikteliğindeki ortaklığını açığa çıkarmıştır. Yapılan konuşmalarda pandemi sonrası ülkemiz açısından büyük fırsatların doğacağını bu fırsatlara ancak rekabet gücümüzü artırarak kullanabileceğimizi belirten iktidarla, yine asgari ücret komisyonunda patronları temsil eden Akansel Koç'un asgari ücretin rekabeti gözeterek belirlenmesini, patronların rekabet gücünü etkileyecek bir rakamın istihdamı ve uluslararası arenada rekabeti olumsuz etkileyeceği açıklamaları ortak bir noktaya çıkmaktadır; ucuz işgücü. Nitekim sonuç iktidar sermaye işbirliği ile ortaya çıkmıştır. İktidar sermaye birlikteliği karşısına, sendikaların örgütsüzlüğü, devrimci muhalif güçlerin geriliği eklenince asgari ücret tek taraflı olarak belirlenmesi kolaylaşmıştır.

Asgari ücret tespit edilme sürecin de üç konfederasyon Türk-İş, Hak-İş, DİSK ortak açıklama yapmış, sadece DİSK asgari ücret için 3800 TL olmalıdır diyerek bir rakam açıklamıştır. Üç konfederasyon ortak açıklamalarında; asgari ücretin bir işçi değil işçi ailesi üzerinden yapılması ve asgari ücretin vergi dışı bırakılmasını talep etmişlerdi. Bu öneriler asgari ücretin tespitinde dikkate alınmamıştır.

Asgari ücret tespit aşamasındayken Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) toplantıda yaptığı sunum bizlere asgari ücretin sadece ne olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Komisyonun 3. Toplantısında sunum yapan TÜİK; işin zorluk durumuna göre bir işçinin dengeli beslenmesi için gerekli kaloriyi ne kadarlık harcama ile karşılayabileceğini hesap-

ladıklarını açıkladı. Buna göre ücret ağır iş kolu için 2.792,10 TL; orta iş kolu için 2.507,70 TL; hafif iş kolu için 2.339,10 TL olarak hesaplandı. Yani hesaplanan ücret sadece bekâr bir işçinin aylık gıda masrafını resmi rakamlara göre karşılamaktadır. Asgari ücret, komisyonda TÜİK'in yaptığı sunumdaki hesaplamalara paralel belirlenmiştir. Bu durum bize iktidar ve sermaye ortaklığının işçilere vaat ettiği yaşamı göstermesi açısından önemlidir. Keza sermaye sınıfı işçilere vereceği ücretin hesabını kuru ekmek üzerinden yapmaktadır. Çokça gündeme gelen simit hesabının özü buradan gelmektedir. Komisyonda iktidar adına bulunan Bakan Zehra Zümrüt Selçuk açıkladığı asgari ücret rakamının ardından 'işçilerimizi enflasyona ezdirmedik' diyebilmiştir. Aynı bakana eline iş, aş yazarak intihar edenler sorulduğunda, ülkemizde yoksulluk artık kalmamıştır diyebilmişti. Açıklanan asgari ücret işçileri yoksulluğa mahkûm etmiştir. Verilen zam elektrige, suya, doğalgaza, gıda fiyatlarına ve vergilere gelen zamlarla ilk gündün fazlasıyla geri alınmıştır.

Belirlenen asgari ücret 2021 yılında işçi ve emekçilere iktidarın ne vaat ettiğinin göstergesidir. Sermaye ve temsilcilerinin emek cephesine topyekûn saldırıda hız kesmeden devam edeceklerinin mesajını vermektedirler. Bu saldırılan karşısında sonucun ne olacağına yine işçi ve emekçilerin meşru ve birlikte mücadelesi belirleyici olacaktır. Parça parça açığa çıkan direnişlerin birlikteliğini örmek ve bu direnişleri yaygınlaştırmak önümüzde görev olarak durmaktadır. Saldırılarına karşı durabilmek birlikte mücadeleden geçmektedir.

Kayyum Rektör Boğaziçi Üniversitesini Polis Ablukasına Aldırdı

AKP'li Cumhurbaşkanı Tayip Erdoğan tarafından Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atanan AKP'li Melih Bulu'nun ilk icratı, üniversiteyi polis ablukasına aldırma oldu.

Kampüs içine polis TOMA'lar ve çevik kuvvet polislerini sokan kayyum Rektör Bulu, kampüsten çıkışları da yasakladı. Üniversiteye polis girmesini ve kampüsten çıkışın engellenmesini öğrenciler "Biz varız, korkmuyoruz" sloganlarıyla protesto ediyor.

Boğaziçi üniversitesi öğrencileri, kayyum rektör atamasını bugün saat 14.00'da Güney Kampüsü kapısı önünde protesto edecek.

"Pandemi Fırsatçılığına Geçit Vermeyeceğiz"

"Vergi ve Kira Borçları Silinsin! Krizin Sorumlusu devlettir" şiarıyla Alınteri, Devrimci Parti, ESP, Mücadele Birliği, Partizan ve SMF tarafından yapılan çağrı ile 22 Aralık günü Kadıköy Süreyya Operası önünde bir eylem gerçekleştirildi.

"Krizin faturasını ödemeyeceğiz", "Savaşa değil emekçiye bütçe", "Esnafın borçları silinsin", "Yaşamın Birleşik Mücadelemiz" vb. sloganlarla başlayan eylemde devrimci-demokratik güçler pandemi fırsatçılığına izin verilmeyeceğini vurguladı.

Eylemde yapılan konuşmada, pandeminin egemenler tarafından bir fırsata çevrildiğine, esnafın ve geniş emekçi kitlelerin işsizlik ve yoksullukla boğuştuğuna vurgu yapılarak mücadele ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Partizan'ın, "Pandemi fırsatçılığa karşı örgütlenmeye", "Krizin faturasını ödemeyeceğiz", "Sermayeye Değil Emekçiye Bütçe", "Sadaka değil, esnafa güvence" yazılı dövizlerle katıldığı eyleme Kadıköy'den esnaflarda katıldı.

Devletin Göstermelik Tedbirleri İşe Yaramıyor

11 Mart tarihinden bu yana 10 aya yakın süre geçti. Vaka sayıları kasım ayının sonunda hızlı ve önlen(e)meyen bir artış gösterirken, son birkaç günün tablolarına göre ise düşüş iddia ediliyor. Vaka sayıları, iyileşen sayısı, kayıplarımız vs. derken şimdilerde bir de aşı tartışmaları gündemimize girmiş oldu.

Ne olacak, nasıl olacak, güvenilir mi, kimlere yapılacak, yan etkileri ne olacak? "İktidar bloğu kendisine çoktan yaptırmış bile!" Sorular ve fikirler çoğaldıkça çoğalıyor. Türk Tabipler Birliği (TTB) birçok açıklama yapıyor, önerilerde bulunuyor fakat ne gereken yapıyor ne de dikkate alınıyorlar. Sağlık Bakanlığı en başından beri gün gibi açık bir şekilde meseleyi manipülasyon yöntemiyle atlatmaya çalışırken, vaka ve ölüm sayılarını düşük veriyor.

Dünya Sağlık Örgütü'nün Türkiye ile ilgili açıklamasını dahi halkla paylaşmıyor. Her geçen gün diplere sürüklenen sağlık sisteminin kalan kısıntılarının kaymağını yiyedursunlar; halk korona, kısıtlamalar ve ekonomik kriz üçlüsünün kısıncı altında boğuşmaya devam ediyor.

İrili ufaklı her yerde işçi-emekçiler direnişe geçiyor hakları için her gün gözaltına alınıyor, sağlıkçılar her gün kayıp vermeye ve seslerini duyurmak için çalışmaya devam ediyor, gençlik ya anti-depresanlara mahkum ya da intihar ediyor, eğitim ve yaşam hakkı için sokaklara çıkıyor, kadınlar bir kişi daha eksilmemek, kazanılmış haklar ve yaşamları için sokakları mesken eylemiş durumda! Bu çığlık ve direnişler ise devletin zor aygıtlarıyla vahşice bastırılmaya çalışılıyor.

24 Kasım tarihinde açıklanan vaka sayısı 7.381 iken, 26 Kasım'da açıklanan vaka sayısı 29.132! Bu ani sıçramanın Türkçe meali ise "biz daha fazla saklayamıyoruz, yapacak bir şey yok", zaten bu açıklamaların sonucunda yasaklar tekrar gündem oldu ve akabinde de esnafın ocağına incir ağacı diken ikinci dalga kısıtlamalar getirildi.

Türkiye'nin Çin'den aşı siparişi etmesi ise yeni ve pandeminin ilk dönemlerindeki benzer tartışmaların başlamasına sebep oldu. "Acaba aşı gerçek mi, içinde çip var mı, ne kadar güvenilir", "zaten aşı en başından beri ellerindeydi de ABD ile Çin yeni açıklıyor." Bunlar komplo teorilerinin dışavurumları iken ciddi anlamda,

Türkiye'nin Çin'den aşı siparişi etmesi ise yeni ve pandeminin ilk dönemlerindeki benzer tartışmaların başlamasına sebep oldu. "Acaba aşı gerçek mi, içinde çip var mı, ne kadar güvenilir", "zaten aşı en başından beri ellerindeydi de ABD ile Çin yeni açıklıyor."

aşı meselesi, büyük sorunları da kapıya dayandırdı. Nasıl uygulanacak? Kimlere uygulanacak? İkinci faz tamamlandı mı? TTB'nin "en azından aşı meselesinde şeffaf olunması gerektiğine" dair yaptığı açıklama ve 9 maddelik talep listesi ise zaten bakanlığın umurunda olmadı.

TTB'nin aşuya dair tutum belgesi ise şöyleydi:

*Aşının Faz 1, Faz 2 ve Faz 3 çalışmaları sonucunda 'güvenli' ve 'etkili' olduğu kanıtlanmış olmalı,

*Aşı çalışmalarına ilişkin veriler, nitelikli bilimsel dergilerde yer almalı veya bilimsel rapor olarak kamunun erişebileceği biçimde yayınlanmış olmalı,

*Aşı ile ilgili üretim sürecinin 'kalite' güvencesi tamamlanmış olmalı ve süreç kamuoyu ile şeffaf bir şekilde paylaşılmalı,

*Türkiye İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu aşuya 'Acil Kullanım Onayı' vermek üzere, konularında yetkin farmakoloji, immünoloji, viroloji, mikrobiyoloji, enfeksiyon hastalıkları, halk sağlığı ve epidemiyoloji uzmanlarından oluşan ve hiçbir çıkar çatışması söz konusu olmayan bilim insanlarından oluşan bir kurul kurmalı,

*Karar süreci öncesinde Türkiye İlaç

ve Tıbbi Cihaz Kurumu tarafından tüm bilgi ve veriler kamuoyuna açıklanmalıdır.

Fakat halkın haklı kaygılarının en başında aşının parayla satılabileceği ve ilk etapta aynı test kitlerinde olduğu gibi zenginlerin aşuya ulaşabileceği geliyor. Ki bu kaygılar oldukça haklı ve kör gözlerin dahi göre bileceği gerçeklikler olarak karşımızda duruyor.

Sağlık Bakanlığı ise tüm bu isyan ve uyarılara karşın partili cumhurbaşkanının da direktif ve emirleriyle gerçeklerin üzerine örtmeye, halkı açık açık kandırmaya devam ediyor. Son günlerde koronavirüs tablosundaki vaka sayılarında düşüş görülmesi de tam da buraya tekabül ediyor.

Ölümler durmadan artarken alınan "tedbirlerin" işe yaradığını kanıtlamak için rakamlarda düşürülen vaka sayıları ve arttırılan iyileşme oranları gözümüze çarpıyor.

TTB ise son yaptığı yeni yıl açıklamasında halkı sağlık çalışanlarına ses olmaya çağırdı. Her geçen gün birer ikişer sağlık çalışanlarını kaybediyoruz, 11 Mart tarihinden bu yana sadece resmi rakamlara göre 225 sağlık çalışanı koronavirüs sebebiyle yaşamını yitirdi!

Roboskî Acının, Gözyaşının, Öfkenin Hafızasıdır!

TSK savaş uçakları tarafından düzenlenen bombardımanla Roboski'de 34 Kürt köylüsünün katledilişinin üzerinden 9 yıl geçti. 9'uncu yılında katliam pek çok yerde gerçekleşen eylemlerle lanetlendi.

Şırnak'ın Uludere (Qileban) ilçesine bağlı Roboskî köyünde 28 Aralık 2011'de Türk Silahlı Kuvvetleri'nce düzenlenen bombardıman ile 19'u çocuk 34 kişinin yaşamını yitirdiği Roboskî Katliamı'nın 9'uncu yıldönümünde anma gerçekleştirildi.

Roboskî Mezarlığı'nda gerçekleştirilen anma öncesi Roboskî'ye doğru yola çıkan HDP heyeti polislerce tüm kontrol noktalarında durdurularak GBT kontrolünden geçirildi. Heyet, tüm kontrol noktalarından geçtikten sonra Roboskî köyüne vardı. Köy polisler tarafından ablukaya alınırken, birçok noktaya keskin nişancılar yerleştirildi.

“Roboskî Katliamı'nı unutmamak, unutturmayacağız. Roboskî 9 yıl oldu” pankartının açıldığı anmaya katledilen köylülerin yakınları katıldı. Anmada, katliamda yaşamını yitirenlerin anneleri siyah giyinirken, katledilenlerin mezarları başında dua okundu.

Anmada HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan bir konuşma gerçekleştirdi.

Roboskî'de katledilenleri anarak konuşmasına başlayan Pervin Buldan, Roboskî'nin bir katliam olduğunu ve devletin bunu açıkça yaptığını belirterek, *“Burada yaşayan insanlar acılı süreçlerin hafızasıdır, Kürt'e karşı işlenen insanlık suçlarının hafızasıdır, Kürt'e karşı yapılan hukuksuzlukların hafızasıdır, tahrip edilen mezarlıkların, katledilen insanların, faili meçhullerin hafızasıdır, acının gözyaşının öfkenin hafızasıdır ve bu hafıza Kürt halkının tarihsel hafızasıdır. Hesabı bir gün mutlaka sorulacak olan tarihsel bir süreçten bahsediyoruz. Bu coğrafyada buna benzer katliamlar yaşandı ve yaşatılmaya devam ediyor. Maraş Katliamı, Dersim Katliamı, Zilan Katliamı, Cizre Katliamı, Sur Katliamı Roboskî Katliamı'ndan farklı değildir. Bizi en fazla öldüren Kürt düşmanlığı politikasıdır”* dedi.

“Roboski Katliamı'nda tek bir kişi bile yargılanmadı!”

28 Aralık günü Roboskî Katliamı'nın 9. yılında İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, katliamın faillerinin ve emri verenlerin ortaya çıkarılmadığına dikkat çekildi.

İHD İstanbul Şubesi önünde gerçekleştirilen açıklamaya HDP milletvekili Züleyha Gülüm, HDP İstanbul Eşbaşkanı Elif Bulut ve aralarında Partizan okurlarının da olduğu çok sayıda kişi katıldı. Açıklamaya katılanlar ellerinde katliamda katledilen 34 kişinin fotoğraflarını taşıırken, açıklama sırasında İHD İstanbul Şubesi'nin bulunduğu Çukurluçuşme Sokak yoğun polis ablukası altına alındı. Yapılan açıklamada konuşan Züleyha Gülüm, katliamın üzerinden geçen 9 yıla rağmen ‘gelmeyen’ adaletle vurgu yaparak şunları söyledi:

“Bütün bu suçlar bu ülkede maalesef cezasızlıkla ödüllendiriliyor. Tek bir kişi bile yargılanmadı Roboskî Katliamı'nda, sorumluları açığa çıkarılmadı, failer bir gün bile yargı yüzü görmedi. Tek bir sorumlunun olmaması yargının da ne durumda olduğunu gösteriyor. Ki ortaya konan raporlar bu katliamın göre göre, bile bile yapıldığını ortaya koyuyor. Ama işte bu ülkede yine Kürt düşmanı siyaset içeride, dışarıda alabildiğine bütün hızıyla devam ediyor. Ama buna karşı da Kürt halkının, direnenlerin mücadelesi her yerde devam ediyor.”

Kartal'da Aralık ayı katliamları protestosu

Partizan, Alınteri, Devrimci Parti, ESP, Mücadele Birliği, SMF ve HDP'nin çağrısı ile Aralık ayında yaşanan katliamlar lanetlenerek, katliamlarda yaşamını yitirenler anıldı.

24 Aralık günü Kartal Meydanı'nda yapılan eyleme, örgütleyen kurumların yanı sıra Halkevleri de destek verdi. Kartal Neyzen Tefik Meydanı'nda toplanan kitle tarafından **“Dün Maraş'ta bugün Sivas'a çözüm faşizme karşı savaşta”**, **“Maraş, Sivas, Roboski unutulmaz hiçbirini unutmama”**, **“Yaşasın devrimci dayanışma”**, **“Yaşasın Birleşik Mücadelemiz”**, **“İçerde dışarda hücreleri parçala”** sloganları atıldı. Kurumlar temsili flamalarını taşıırken, Partizan eylemde **“Roboski katliamını unutmamak, unutturmayacağız”** vb. dövizler taşıdı.

Kurumlar adına açıklama Burcuğül Çubuk tarafından okundu. Çubuk, ilk olarak katliam tarihinin hesabını soracaklarını dile getirerek, **“Aynı takvim yaprağına üç katliam yazdıran bir ülke gerçekliği**

ile karşılırsınız aralık ayını. Elbette Türkiye Cumhuriyeti tarihinin katliamlarla anılan tek ayı Aralık değildir. Faşist devlet eliyle kışkırtılan ya da doğrudan yapılan sayısız katliamla örülü bir tarih var karşımızda” dedi.

“Roboskî katliamının hesabını soracağız”

Proletarya Partisi Avrupa Komitesi, Roboski Katliamı'nın yıldönümünde yayımladığı açıklamada **“faşist diktatörlüğün saltanatına son vermek için mücadeleyi yükselteceğiz!”** vurgusu yaptı.

28 Aralık günü tkpml.com isimli sitede yer alan haberde TKP-ML Avrupa Komitesi, yaptığı açıklama ile **“Faşist TC devleti, Osmanlı'dan devraldığı geleneği, yeni katliamlarla sürdürdü/sürdürüyor. 28 Aralık 2011'de Roboski'de F-16 uçaklarıyla yaptığı bombalama sonucu 34 Kürt köylüsünü katletti. Katledilen 34 kişiden çoğu çocuk yaştaydı. TC devleti bu katliamla Zilan, Koçgiri, 33 Kurşun ve Dersim katliamının devamcısı, sürdürücüsü olduklarını bir kez daha ortaya koydu”** dedi.

Yapılan açıklamada; **“...PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit uygulamasının kaldırılması ve hapisanelerdeki korona virüs sürecinde “tedbir” adı altında uygulamaya konulan hak ihlallerine karşı 27 Kasım'da açlık grevleri başladı... Bizler faşizmin ortak ve birleşik mücadeleyle yenileceğini biliyoruz ve “Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” şiarıyla faşist diktatörlüğün saltanatına son vermek için mücadeleyi yükselteceğiz!”** denildi.

HBDH'den 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamına dair açıklama
Halkların Birleşik Devrim Hareketi

(HBDH) Yürütme Komitesi, 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamının 20. yılına ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Açıklamada, **“Bu topraklarda ezenler ve ezilenler arasındaki savaş on yıllardır sınıf savaşının en yüksek biçimlerini de içerecek şekilde sürüyor. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin tarihi, iki cephe arasındaki kıyasıya yaşanan bir savaşın tarihidir. Birleşik devrimimizin her aşaması, kıyasıya mücadeleler, amansız kapışmalar ve yaratılan yüce kahramanlıklarla doludur. Bu tarih, her satırı ödenen büyük bedellerle dolu bir tarihtir aynı zamanda”** denildi.

19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye ve Kürdistan hapisanelerine DSP-MHP-A-NAP hükümeti tarafından katliam saldırısı gerçekleştirildiği belirtilen açıklamada, **“Tarihinin en kapsamlı hareketlerinden biriyle ve neredeyse elindeki her çeşit askeri gücü kullanarak saldıran TC faşizminin bu vahşi katliam saldırısı, devrimci tutsakların tarihi ve görkemli direnişleriyle karşılandı. 19 Aralık katliam ve yok etme saldırısını, tüm eşitsiz savaş durumuna rağmen bir kahramanlık destanına çevirerek devrimi savundular”** ifadeleri kullanıldı.

Son olarak **“Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak, 19 Aralık zindan savaşlarının 20. yılında, bu kahramanlık destanında ölümsüzlüğü kucaklayan yoldaşları saygı ve minnetle anarken; zindanlarda eylemlerini yükselterek tecrit ve teslim alma politikalarına meydan okuyan bütün yoldaşlarımızı selamlıyoruz. Zindanlarda devrimci tutsaklar üzerindeki tecrit ve her türlü baskıya karşı mücadeleyi yükseltme sözümüzü yineliyoruz.”** denildi.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 228

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

BİRLEŞİK MÜCADELEYLE KAZANACAĞIZ!

Coğrafyamız devrimci-demokratik ve yurtsever hareketi, faşizmin azgın saldırıları altında can bedeli bir mücadeleyle yoluna devam ediyor.

Türk devleti, Suruç katliamıyla başladığı akabinde de 15 Temmuz darbe girişimiyle iyice derinleştiği, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasını aratmayan bir saldırı konseptini devreye sokmuştur. Türk hakim sınıfları, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarda biriken sinerjinin adeta bir barometresi işlevi gören Gezi İsyanı'ndan son derece ürkmüş, bu direnişin ortaya çıkardığı değişim ve dönüşümden korkmuştur. Toplumun kılcal damarlarında biriken bu öfkeyi bastırmak, onun öncü güçlerle buluşmasını engellemek adına, ideolojik alanda başladığı taarruzun ön açtığı, politik-kültürel ve buna eşlik eden siyasi ve askeri operasyonları devreye sokmuştur.

AKP-MHP faşist ittifakının muradı, bir yandan komünist, devrimci, ilerici ve yurtsever öncü güçleri etkisiz hale getirmek diğer yandan buna paralel geniş emekçi yığınlar üzerinde korku dağları yaratarak her türlü hak arama eyleminin önüne başından set çekmek olmuştur. Nitekim R.T. Erdoğan'ın patron örgütleriyle her bir araya gelişinde sıklıkla övünerek sarf ettiği "bizim zamanımızda grev görmediniz" sözleri de buna işaret etmektedir.

Türk hakim sınıfları, parlamenter maskeli faşizmin yerine başkanlık sistemini ikame ederek rejimi, sınıf mücadelesinin gerek içeride gerekse de dışarıda aldığı yeni biçimlerine ve düzeyine uygun hale getirmek adına re-organize etmiş deyim yerindeyse bu sistemin ilk icraatını da Suruç katliamı sonrası örgütlü güçleri merkezine koyan ancak tüm halk kesimlerini hedefleyen bir diz çöktürme konseptiyle yaşama geçirmiştir.

Kuşkusuz egemenlerin söz konusu tasarrufa yönelmelerin de başat faktörlerden biri Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ile devrimci, komünist ve ilerici güçler arasında kurulan ittifaklar, savaş

Açık ki bugün kara bulutları dağıtmanın en etkili ve hızlı yolu birleşik mücadeleden ve direnişten geçmektedir!

meydanlarında örülen birleşik direniş ruhu olmuştur. Geniş emekçi kitlelerin AKP iktidarı şahsında faşist düzene yönelik Gezi İsyanı, aynı zamanda şovenizmde de çok ciddi çatlaklar açmış ve Kürt halkının uzun yıllardır yürüttüğü mücadele başta Türk halkı olmak üzere geniş kesimler açısından daha anlaşılır olmuştur.

Bu gerçek, iktidarını, kuruluşundan bu yana azgın bir Kürt düşmanlığı ve şovenizm üzerinden var eden Türk hakim sınıfları açısından tahammülü zor bir tabloyu açığa çıkarmıştır. Bahsini ettiğimiz gözaltı, tutuklama ve katliamlarla örülmüş sürecin Suruç'ta gerçekleştirilen vahşetle başlatılması da tesadüf değildir.

Ezilenlerin direnişiyile buluşmalıyız!

Faşizmin, geline aşama da işçi sınıfı ve geniş emekçi kesimler; Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden ezilenler üzerinde ideolojik-politik ve kültürel alanda inşa ettiği korku iktidarının bir bütün olarak kırıldığını söylemek mümkün değildir.

15 Temmuz sonrası oluşan tablonun kısmen aşındığını ve geniş emekçi kitlelerinde kıpırdanma emarelerinin olduğunu söylemek mümkünse de bir bütün olarak kitle hareketinin kendini sokakta

fili-meşru mücadele içinde var ettiğini, ortaya koyduğunu söylemek için henüz erkendir. Diğer yandan faşizmin azgın saldırıları karşısında devrimci, ilerici, komünist ve yurtsever güçlerin de düne oranla daha derli toplu ve politika üreten bir istikamete yüzünü döndüğünden söz etmek mümkün olsa da bu güçlerin özellikle de her birinin tek başına süreci tersine çevirecek bir gerçeklikten uzak olduğunu açıklıkla söylemek gerekir. Kadının özgürlük mücadelesinin, kadın katliamlarına yönelik öfkesi ve tepkisi, kadın kazanımlarına sahip çıkılması bağlamındaki birleşik direnişini elbette parantez içinde, örnek, yol açan bir yerde değerlendirmek gerekir. Bu parantezde homofobi ve transfobiye karşı LGBTİ+'ların direnişini de dahil etmek gerekir.

Denilebilir ki sınıf mücadelesinin iki karşıt gücü, ezen ile ezilenler arasındaki hesaplaşma ve saflaşmanın bugünkü gerçekliği, öncü örgütlü güçlerin birleşik mücadeleye daha sıkı sarılmasını, bunun pratikte örgütlenmesi adına daha ciddi ve etkin tartışmalar yürütmesini zorunlu kılmaktadır. Devrimci, komünist ve yurtsever güçler açısından birleşik mücadele, bir yandan örgütlü güçlerin enerjisini

birleştirerek sinerjisini artıran bir işlev görmeli diğer yandan geniş emekçi kitlelerinin dağınık ve birbirinden kopuk direnişleriyle ilişkilendirilmelidir. Bu çalışmanın bir yanı da özellikle Kürt düşmanlığı ve şovenizme karşı daha güçlü bir mücadelenin örülmesi olmalıdır!

Söz konusu birleşik direniş, kuşkusuz onu yaşama geçiren güçlerin niteliğine ve politik hedefine göre şekil alacaktır! Bu anlamda birleşik devrim güçlerinin sistemi hedef alan hamleleri kendi kulvarında önemli bir enerji biriktirmektedir.

Devrimci-demokratik alanda ortaya konulan pratikler ise, kimi güncel gelişmeler ekseninde hızlıca eylem birlikleri şeklindeki bir araya gelişler, devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin birleşik direnişi örmesi adına değerli adımlardır. Bugün çeşitli güçlerle, Mayıs ayına kadar ki dönemde öreceğimiz birleşik mücadelenin yol haritasına ilişkin yürüttüğümüz tartışmaları da buna dahil etmek gerekir. Bu bağlamda, belli gündemler etrafındaki bir araya gelişten öte bahsini ettiğimiz döneme kadar, tartışmalara katılan güçlerin genel politik sürece birleşik refleksinden, kitlelere yönelik ortak ajitasyonundan ve yine birleşik eyleminden söz ediyoruz. Devrimci-demokratik temel üzerinde yükselcek birleşik mücadelemizin perspektifi, en geniş manada ve kaba haliyle; içinden geçtiğimiz politik sürece, egemen güçlerle ezilenler arasındaki mücadelenin andaki durumuna ve bundan nasıl çıkılacağına dair asgari bir ortaklaşma sağlamalıdır.

Çalışmalarımızı değişik bölgelerde, parça parça gelişen işçi direnişleri, sağlık emekçilerinin talepleri uğruna verdiği mücadele, köylülerin HES ve çevre katliamına yönelik tepkileri; kadın ve LGBTİ+'ların gelişen direnişi ile birleştirme, buluşturma gücünü gösterebilirsek, geniş kitlelerle kaynaşma amacımızı yerine getirmiş oluruz.

Açık ki bugün kara bulutları dağıtmanın en etkili ve hızlı yolu birleşik mücadeleden ve direnişten geçmektedir!